

ಪ್ರಕರಂಜಿ

ಮೇ 2006

ತಿಳಿನಗೆಯ ಕಾರಂಜಿ

ಪ್ರಕಾಶ್

ಶಿವಕುಮಾರ್

ಬಾಗೂರು ಚಂದ್ರ

ಪಡುಕೋಣೆ ರಮಾನಂದರಾವ್

ಕು.ಕ.

ವಿಕ್ರಮ ಕವಲಿ

ವಿ. ಪ್ರಾಣೇಶ್ ರಾವ್

ಎಚ್. ಗೋವಾಲಕೃಷ್ಣ

ಶ್ಯಾಮಲಾ ರವಿಶಂಕರ್

ದಂನಲಿ

ಪ್ರಭಾ

ನಾಗವೇಣಿ ರಂಗಸ್ವಾಮಿ

ಕೆ. ದಾಮೋದರನ್

ಬಿಡಿ ಪ್ರತಿ: ರೂ. 10.00

With Best Compliments from:

SVR Agencies

No. 2, 3rd Cross, Kalasipalyam,
New Extention
Bangalore - 560 002.

Grams : Equipments : Tel : 2222301
Fax : 080-2224497

Distributors For : ASPEE Sprayers and
Dusters for Agriculture
And Horticulture.

CONSIGNMENT : M/S DSM
ENGINEERING
AGENTS FOR PLASTICS (INDIA)
PVT. LTD.

Thermoplastic Ployster
Granules (CENKITE)
Polyamide Granules
(CENKALON)

ಅಪರಂಜಿ

ತೆಳನಗೆಯ ಕಾರಂಜಿ

ಸಂಪಾದಕ ಮಂಡಳಿ

ಶ್ರೀ ಎಂ. ಶಿವಕುಮಾರ್

ಸಂಪಾದಕರು

ಶ್ರೀ ಬೇಲೂರು ರಾಮಮೂರ್ತಿ

ಉಪಸಂಪಾದಕರು

ಶ್ರೀ ಬಾಗೂರು ಚಂದ್ರ

ಶ್ರೀ ಎಚ್.ಎನ್. ಆನಂದ

ಶ್ರೀ ಎಚ್. ಗೋಪಾಲಕೃಷ್ಣ

ಟ್ರಸ್ಟಿಗಳು

ಶ್ರೀ ಎಂ. ಶಿವಕುಮಾರ್

ಶ್ರೀ ಬೇಲೂರು ರಾಮಮೂರ್ತಿ

ಶ್ರೀ ಜಿ. ನಾಗೇಶ್

ಶ್ರೀ ವಿ.ಆರ್. ನಾಥ್

ಶ್ರೀ ಎ.ಆರ್. ರಾಜಗೋಪಾಲ್

ಶ್ರೀ ಕೆ. ರವೀಂದ್ರ

ವಿರೇಷ ಆಪ್ತಾನಿತರು

ಶ್ರೀ ಆರ್. ಶೇಷಗಿರಿರಾವ್

ಶ್ರೀ ಆರ್. ಎಸ್. ಪ್ರಶಾಂತ್

ಗೌರವ ಸಲಹೆಗಾರರು

ಅ.ರಾ.ಸೇ.

ಚಂದಾ ವಿವರ:

ಬಿಡಿ ಪ್ರತಿ: ರೂ. 10/-

ವಾರ್ಷಿಕ ಚಂದಾ: ರೂ. 100/-

ಹತ್ತು ವರ್ಷದ ಚಂದಾ: ರೂ. 750/-

ಕೆಲಸದ ವೇಳೆ:

ಬೆಳಿಗ್ಗೆ 8 ರಿಂದ 10 ಗಂಟೆಯವರೆಗೆ

ಮುದ್ರಣ: ರವಿ ಗ್ರಾಫಿಕ್ಸ್

ಅಕ್ಷರಜೋಡಣೆ:

ಜಮೀನಾ ಲೇಸರ್ ಟೆಕ್

ಈ ಸಂಚಿಕೆಯಲ್ಲಿ.....

ಸಂಪುಟ 23 ಸಂಚಿಕೆ - 8

ಮೇ - 2006

ಅಪರಂಜಿ ಕಿಡಿ	ಪ್ರಕಾಶ್	3
ನಮ್ಮ ನಿಮ್ಮಲ್ಲಿ	ಶಿವಕುಮಾರ್	5
ನನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ.....	ಬಾಗೂರು ಚಂದ್ರ	7
ಚಿಕ್ಕ ರಾಮು ಅಜ್ಜಿಗೆ...	ಪಡುಕೋಣೆ ರಮಾನಂದರಾವ್	8
ವಿದ್ಯಮಾನಗಳು	ಕು.ಕ.	13
ನಮ್ಮ ಗುರುಕುಲ...	ವಿಕ್ರಮ ಕವಲಿ	15
ಮೋಹಿನಿಯ ಕಾಟ	ವಿ. ಪ್ರಾಣೇಶ್ ರಾವ್	19
ಹುರುಳಿ ಕಟ್ಟು	ಎಚ್. ಗೋಪಾಲಕೃಷ್ಣ	25
ಸಿರಿವಂತರು	ಶ್ಯಾಮಲಾ ರವಿತಂಕರ್	27
ತುಂತುರು	ದಂನೇ	29
ಕಿಡಕೀಮೇ...	ಪ್ರಭಾ	30
ಮೊದಲ ಅಡ್ಡೆಂಚರ್	ನಾಗವೇಣಿ ರಂಗಸ್ವಾಮಿ	32
ಅರ್ಥಪಾಗದ ಅಳು!	ಕೆ. ದಾಮೋದರನ್	33
ಯು ಟ್ರಸ್ಟ್, ಐ....	ಎಚ್. ಗೋಪಾಲಕೃಷ್ಣ	39

ಪ್ರಕಾಶಕರು: ಕೊರವಂಜಿ ಅಪರಂಜಿ ಟ್ರಸ್ಟ್, 36, 6ನೇ ಮುಖ್ಯರಸ್ತೆ, ಮಲ್ಲೇಶ್ವರಂ,

ಬೆಂಗಳೂರು - 560 003 ದೂರವಾಣಿ: 080-23345259

email: aparanji@hotmail.com website: aparanjimag.com

ಸಂಪರ್ಕ ವಿಳಾಸ: ಶ್ರೀ ಬೇಲೂರು ರಾಮಮೂರ್ತಿ, ಉಪ ಸಂಪಾದಕರು, ಅಪರಂಜಿ ಮಾಸಪತ್ರಿಕೆ,

ಸಂ. 96, 'ಸುಕೇಶವ' ಎರಡನೇ ಅಡ್ಡರಸ್ತೆ, 20ನೇ ಮುಖ್ಯರಸ್ತೆ, ಮೊದಲನೇ ಘೇಸ್,

ಬಿ.ಟಿ.ಎಂ. ಲೇಔಟ್, ಬೆಂಗಳೂರು - 560 008. ದೂರವಾಣಿ: 26688488

ತುಭಾಪಯಗಳೊಂದಿಗೆ

ಪ್ರಭಾ ಕಣ್ಣಿನ ಆಸ್ವತ್ತೆ

ಮತ್ತು

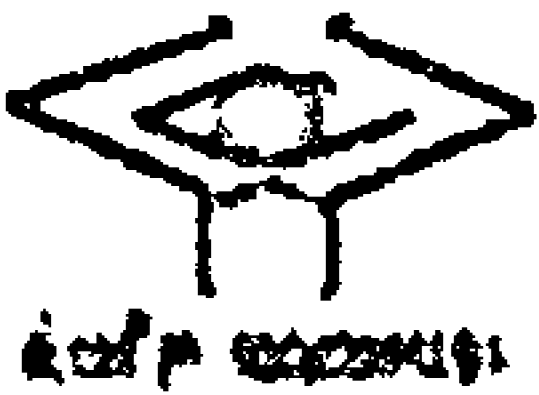
ಸಂಶೋಧನಾ ಕೇಂದ್ರ

504, 40ನೇ ಅಡ್ಡರಸ್ತೆ, 7ನೇ ಬ್ಲಾಕ್,

ಜಯನಗರ, ಬೆಂಗಳೂರು - 560 070

ದೂರವಾಣಿ: 2634 4131, 41 / 2663 7041

ಮತ್ತು

ಕರ್ನಾಟಕ ಅಧ್ಯಾಪನಾ ಸಂಸ್ಥೆ

ವಿಠಲ ಅಂತರರಾಷ್ಟ್ರೀಯ

ನೇತ್ರಶಾಸ್ತ್ರಸಂಸ್ಥೆ

ನಂ. 1, 2ನೇ ಅಡ್ಡರಸ್ತೆ, 2ನೇ ಮುಖ್ಯರಸ್ತೆ,

7ನೇ ಬ್ಲಾಕ್, ಬನಶಂಕರಿ 3ನೇ ಹಂತ,

ಹೊಸಕೆರೆಹಳ್ಳಿ, ಬೆಂಗಳೂರು - 560 085

ದೂರವಾಣಿ: 2672 2213/14/15/19

೦ ಪ್ರಕಾಶ್

ತಿರುಪತಿ ದೇವಸ್ಥಾನದಲ್ಲಿ ಭಕ್ತರಿಗೇ ಆದ್ಯತೆ

- ಕಾರ್ಯನಿರ್ವಾಹಕರು

ಬಾಲಾಜಿ ಬೆಚ್ಚಬಿದ್ದನಂತೆ !!

★★★

ದೂರು ಬಂದ 15 ನಿಮಿಷದಲ್ಲಿ ಸಮಸ್ಯೆ ಪರಿಹಾರ

- ಬೆಸ್ಕಾಂ

Height of ಆಶಾವಾದ ಅಂದರೆ ಇದೇ !!

★★★

173 ವರ್ಷದ ಪ್ರಕರಣಕ್ಕೆ ಜೀವ

- ಕಲ್ಕತ್ತಾ ಸುದ್ದಿ

Long Live, Clive! ಅನ್ನಬಹುದೇ?

★★★

ಅಮೆರಿಕನ್ ಖಗೋಳ ಯಾತ್ರಿಗಳ ಪ್ರತಿಭಟನೆ

- ಸುದ್ದಿ

ಬಾಹ್ಯಾಕಾಶದಲ್ಲಿ ಮದ್ಯ ಹೇಗೆ ಕೆಳಕ್ಕೆ ಇಳಿಯುತ್ತೆ?

★★★

ದೇವೇಗೌಡರು ಈಗೇಕೆ ಪತ್ರ ಬರೆಯುತ್ತಿಲ್ಲ?

- ಪ್ರಶ್ನೆ

ಇಂಕು ಮುಗಿದಿರಬಹುದು, ಪಾಪ!!

★★★

ವಿರ್ಟ್ ಬ್ಯಾಂಕ್ ನೆರವು ದುರುಪಯೋಗ

- ಸುದ್ದಿ

ಲಂಚದ ವಿಶ್ವಾಸತಾರ?!

★ ★ ★

ಪೋನ್ ಬೂತ್‌ನಲ್ಲಿ "ಪಿ-ದರ್ಫಣ್"

- ಪತ್ರಿಕೆ

ಅಯ್ಯೋ, ಕೆಲವರ ಮಾತೇ ಅಸಹ್ಯ, ಇನ್ನು...!!

★ ★ ★

ಮೇ 15ರ ನಂತರ ವರ್ಗಾವಣೆ ಇಲ್ಲ

- ಶೀರ್ಷಿಕೆ

ಅದಕ್ಕೆ ಮುನ್ನ ಭರಾಟೆ ಇರಬಹುದು!

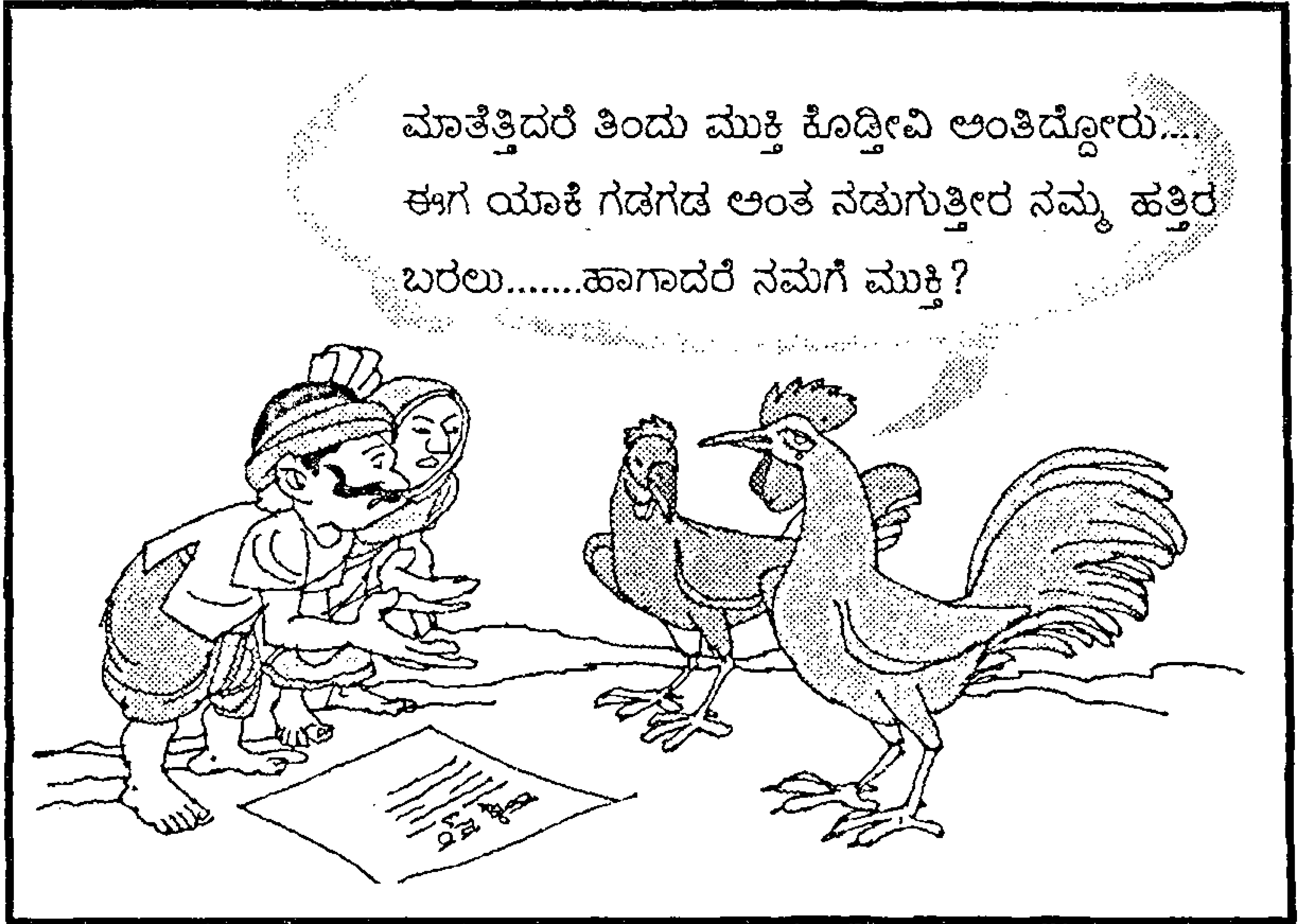
★ ★ ★

ಸೊಳ್ಳೆ ಏನಿದ್ದರೂ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್‌ನವರನ್ನೇ ಕಚ್ಚುವುದು

- ಸದನದಲ್ಲಿ

ಅದಕ್ಕೇ ಕಾಂಗ್ರೆಸ್‌ ಗುಡ್‌ನೈಟ್ ಉಪಯೋಗಿಸೋದೆ?!

★ ★ ★

ಅದೊಂದು ಮರೆಯಲಾಗದ ಸಂಜೆ. ಮಧ್ಯಾಹ್ನವೆಲ್ಲಾ ಏಪ್ರಿಲ್‌ನ ಧಗೆ. ಬಹುಶಃ ಅದರಿಂದಾಗಿಯೋ ಏನೋ ಆ ಸಂಜೆ ಮಳೆ ಹನಿಯುವ ಸೂಚನೆಯಿತ್ತು. ಮಳೆಗೆ ಮುಂಚಿನ ತಣ್ಣು ಸ್ಪೇಡಿಯಂ ನ ಹೊರಾಂಗಣವನ್ನು ಒಂದು ಅಪ್ಪಾಯಮಾನವಾದ ಪ್ರದೇಶವನ್ನಾಗಿಸಿತ್ತು. ಅಂದು ಅಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸಂಗೀತ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ. ಜನಪ್ರಿಯ ಗಾಯಕ ಮುರುಳಿ ತನ್ನ ತಂಡದವರೊಡನೆ ಹಾಡುವನಿದ್ದ. ಮುರುಳಿ ಗೊತ್ತು ತಾನೆ? ನೆನಪಾಗದಿದ್ದರೆ 'ಸಿಂಗಿಂಗ್ ಕಾಪ್' ಎಂಬ ಅನ್ವರ್ಥನಾಮವಾದರೂ ನೆನಪಿಗೆ ಬರಬಹುದಲ್ಲವೇ. ಮುರುಳಿ ಒಬ್ಬ ಪೋಲೀಸ್ ಅಧಿಕಾರಿ. ಬಿಡುವಿಲ್ಲದ ಕೆಲಸವಿರುವ ಅಂತಹ ವಿಭಾಗದಲ್ಲಿ ಕೆಲಸಮಾಡುತ್ತಿದ್ದರೂ ತನ್ನ ಕಲೆಗಾರಿಕೆಯನ್ನು ಬಹು ಆಸ್ಥೆಯಿಂದ ಕಾಪಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದಿರುವ ಹಾಡುಗಾರ ಆತ. ನಮ್ಮ ಮೇಜಿನಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಅತಿಥೇಯಿಣಿ ಮಿನೂ, ಅವಳ ಪತಿ ವಿನೋದ್, ಹಾಗೂ ಮುರುಳಿಯ ಕುಟುಂಬವರ್ಗದವರು ಇದ್ದರು. ಏಳುಘಂಟೆಗೆ ಸರಿಯಾಗಿ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಪ್ರಾರಂಭವಾಯಿತು.

ನನಗೂ ಸಂಗೀತಕ್ಕೂ ಅಷ್ಟಕ್ಕಷ್ಟೇ. ಆದರೂ ಹಳೆಯ ಹಿಂದೀ ಹಾಡುಗಳನ್ನು ಕೇಳಿದರೆ, ಬಾಲ್ಯದ, ತಾರುಣ್ಯದ ನೆನಪುಗಳು ಮರುಕಳಿಸಿ, ಒಂದು ಹೊಸ ಉತ್ಸಾಹ ಮೈಗೂಡುತ್ತದೆ. ಮಹಮ್ಮದ್ ರಫಿ ಮನ್ನಾಡೆ, ಮುಖೇಶ್ ಇವರುಗಳೆಲ್ಲರ ಅನೇಕ ಹಾಡುಗಳು ಅಂದು ವೇದಿಕೆಯಿಂದ ಮೂಡಿಬಂದು ನನ್ನನ್ನು ಒಂದು ಚೈತನ್ಯಪೂರ್ಣ ಲೋಕಕ್ಕೆ ಕರೆದೊಯ್ದವು. ಒಂದು ಮುಳ್ಳಾಲು ಘಂಟೆ ಈ ಸಂಗೀತ ಸುಧೆಯಲ್ಲಿ ಮಿಂದ ಬಳಿಕ ಸಂಗೀತಗಾರರು ಸುಧಾರಿಸಿಕೊಳ್ಳಲೋಸುಗವೋ ಏನೋ ಹಲವು ನಿಮಿಷಗಳ ವಿರಾಮವನ್ನು ಘೋಷಿಸಲಾಯಿತು. ನಮ್ಮ ಮೇಜಿನಲ್ಲಿ ಯಾರೋ ರಬೀಂದ್ರ ಸಂಗೀತವೊಂದನ್ನು ಹಾಡುವಂತೆ ಮಿನೂಗೆ ಸೂಚಿಸಿದರು. ಯಾವ ಬಿಡೆಯೂ ಇಲ್ಲದೇ ಮಿನೂ ಹಾಡಲು ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದಳು.

'ಜೊದಿ ತೋರ್ ದಾಕ್ ಶುನೆ ಕ್ಯೋನ ಅಷೆ ತೊಬೆ, ಆಕ್ಲೆ ಛಲೋ, ಆಕ್ಲೆ ಛಲೋ ಆಕ್ಲೆ ಛಲೋ ರೇ' ಎಂಬ ಗುರುದೇವರ ಖ್ಯಾತ ಕವನದ ಸಾಲುಗಳು ಮಿನೂಳ ಸುಶ್ರಾವ್ಯ ಸ್ವರದಲ್ಲಿ ಬಹು ಇಂಪಾಗಿ ಮೂಡಿಬಂತು. ಹಾಡನ್ನು ಸವಿಯುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಕಳೆದ ಒಂದು ವರ್ಷದ ವಿದ್ಯಮಾನಗಳು ಒಂದಾದಮೇಲೊಂದರಂತೆ ಸರಣಿಯಲ್ಲಿ ನನ್ನ ನೆನಪಿನಂಗಳದಲ್ಲಿ ಮೂಡಿಬಂದವು.

ನಾನು ಮಿನೂಳನ್ನು ಮೊದಲು ಭೇಟಿ ಮಾಡಿದ್ದು ಕಳೆದ ವರ್ಷ ಚಿತ್ರಕಲಾ ಪರಿಷತ್ತಿನಲ್ಲಿ ನಡೆದ ಆರ್ಟ್ ಅಪ್ರೀಸಿಯೇಷನ್ ಕೋರ್ಸಿನಲ್ಲಿ. ಈ ಆರು ತಿಂಗಳ ಅವಧಿಯ ಪಠ್ಯಕ್ರಮಕ್ಕೆ ಹದಿನೆಂಟರಿಂದ ಹಿಡಿದು ನನ್ನಂತಹ ಸೀನಿಯರ್ ಸಿಟಿಜನ್‌ರೂ ಸೇರಿದಂತೆ ಎಲ್ಲ ವಯಸ್ಸಿನ ಕಲಾ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳೂ ತಮ್ಮನ್ನು ನೊಂದಾಯಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದರು. ನನಗೆ ಜಲವರ್ಣ ಚಿತ್ರ ರಚನೆಯಲ್ಲಿ ಆಸಕ್ತಿ. ಮಿನೂ ಕೈಲವರ್ಣ ಚಿತ್ರಗಳನ್ನು

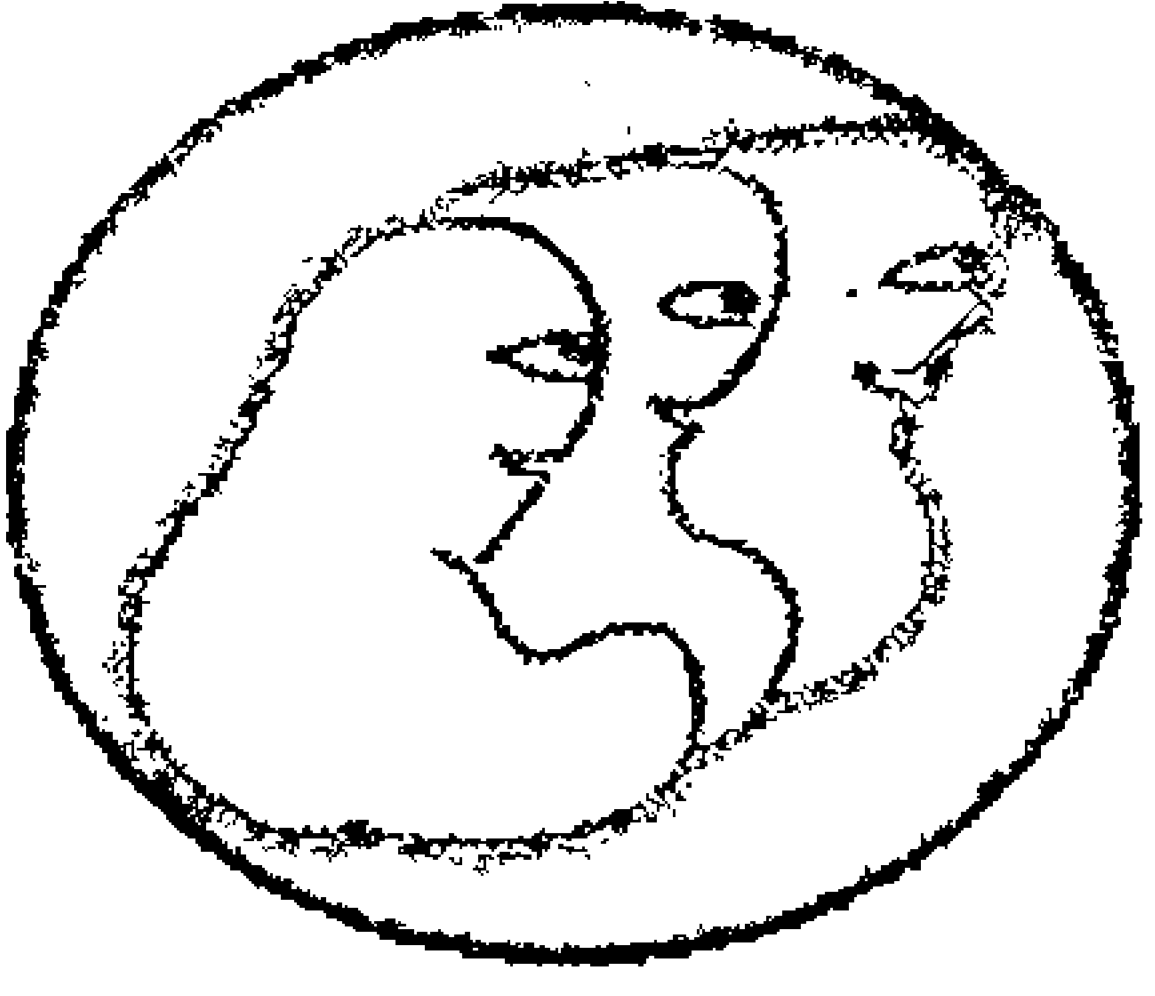
ಬಿಡಿಸುವುದರಲ್ಲಿ ನಿಪುಣತೆಯನ್ನು ಪ್ರದರ್ಶಿಸಿದ್ದಳು. ಚಿತ್ರ ರಚನೆ ಹಾಗಿರಲಿ. ತನ್ನ ಸ್ನೇಹಪರತೆಯಿಂದಾಗಿ ಅವಳು ನಮ್ಮ ಕ್ಲಾಸಿನಲ್ಲಿ ಅತ್ಯಂತ ಪಾಪ್ಯುಲರ್ ಆಗಿದ್ದಳೆಂದು ಹೇಳಬಹುದು. ಯುವ ಹಾಗೂ ಮಧ್ಯಪ್ರಾಯಸ್ಸಿನವರ ಗುಂಪಿನಲ್ಲಿ ನಾನೊಬ್ಬನೇ ಆರವತ್ತನ್ನು ದಾಟಿದ್ದರಿಂದ ಸಹಜವಾಗಿಯೇ ನಾನು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಅಂಕಲ್. ಮಿನೂಳ ತಂದೆ ಪಂಚಾಬಿ, ತಾಯಿ ಒಡಿಸ್ಸಿ. ಗಂಡ ವಿನೋದ್ ಮಲೆಯಾಳಿ. ರಾಷ್ಟ್ರೀಯ ಭಾವೈಕ್ಯತೆಯ ಒಂದು ಸ್ವಷ್ಟ ಉದಾಹರಣೆ ನಮ್ಮ ಮಿನೂ. ಹನ್ನೆರಡು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿ ವಾಸವಾಗಿದ್ದರೂ ಆಕೆಗೆ ಕನ್ನಡ ಬರದು. 'ಕನ್ನಡ ಕಲಿಯೇ ಮಿನೂ' ಎಂದಾಗಲಿಲ್ಲಾ, 'ನನಗೆ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ' ಎಂದಷ್ಟೇ ಹೇಳಿ ನಕ್ಕುಬಿಡುತ್ತಿದ್ದಳು.

ಕಳೆದ ಮಳೆಗಾಲದ ಒಂದು ದಿನ ನಾನು ಮನೆಯ ಹತ್ತಿರದ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಪಾಠ ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೆ. ಒಮ್ಮೆಲೇ ಮೊಬೈಲ್ ರಿಂಗಾಯಿತು. ಆಚೆ ಬದಿಯಲ್ಲಿ ಸುಮಂತ್. 'ಅಂಕಲ್, ಮಿನೂ ಮಗ ಶಶಾಂಕನಿಗೆ ಆಕ್ಸಿಡೆಂಟ್ ಆಗಿದೆಯಂತೆ. ವಿನೋದ್ ಊರಿನಲ್ಲಿಲ್ಲ. ನಾನೂ ತುಮಕೂರಿನಲ್ಲಿದ್ದೇನೆ. ನೀವು ಸ್ವಲ್ಪ ಹೋಗಿ ನೋಡಿ' ಅಂತ ಹೇಳಿ ಡಿಸ್ಕನೆಕ್ಟ್ ಮಾಡಿದ. ನಾನು ಪಾಠವನ್ನು ಅಲ್ಲಿಗೇ ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಸುಮಂತ್ ಕೊಟ್ಟಿದ್ದ ನಂಬರಿಗೆ ಫೋನ್ ಮಾಡಿ ಮಿನೂಳ ಅಡ್ರೆಸ್ ಪಡೆದು ಅಲ್ಲಿಗೆ ದೌಡಾಯಿಸಿದೆ. ಮಿನೂಗೆ ಇಬ್ಬರು ಮಕ್ಕಳು. ದೊಡ್ಡವ ಸಿದ್ಧಾಂತನಿಗೆ ಇಪ್ಪತ್ತೆರಡು ವಯಸ್ಸು. ಶಶಾಂಕ ಕೇವಲ ಇಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷದ ತರುಣ. ಕಿರಿಯವ ತಾಯಿಗೆ ಬಲು ಅಚ್ಚುಮೆಚ್ಚು.

ನಾನು ಮಿನೂಳ ಮನೆ ಸೇರುವ ಹೊತ್ತಿಗಾಗಲೇ ಶಶಾಂಕನ ದೇಹವನ್ನು ತಂದು ಮನೆಯ ಹಾಲ್‌ನಲ್ಲಿ ಇಟ್ಟಿದ್ದರು. ಅಕ್ಕಪಕ್ಕದ ಮನೆಯವರು ಬಂದು ಬಿಕ್ಕಿಬಿಕ್ಕಿ ಅಳುತ್ತಿದ್ದ ತಾಯಿಯ ಪಕ್ಕ ಕುಳಿತಿದ್ದರು. ಅಂತಹ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಏನು ತಾನೇ ಸಮಾಧಾನ ಹೇಳಲಾದೀತು. ಸಂಜೆ ಮುಂಬೈನಿಂದ ವಿನೋದ್ ಬರುವವರೆಗೆ ಅಲ್ಲಿದ್ದು ಅನಂತರ ಮನೆಗೆ ಹಿಂತಿರುಗಿದೆ. ಇದಾದ ಹಲವು ವಾರಗಳಲ್ಲಿ ಶೋಕಿಸುತ್ತಿದ್ದ ಈ ದಂಪತಿಗಳು ಸಾಂತ್ವನಕ್ಕಾಗಿ ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಆಗಾಗ ಬರತೊಡಗಿದರು. ನಾನೂ ನನಗೆ ತೋಚಿದ ವಿಧಾನಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ಉಪಯೋಗಿಸಿ ಅವರಿಗೆ ತಮ್ಮ ದುಃಖವನ್ನು ಮರೆಯಲು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೆ. ಶಿವರಾತ್ರಿಯ ಹಿಂದಿನ ದಿನ ನಮ್ಮ ಮನೆಗೆ ಕೈಲಾಸವಾಹನೋತ್ಸವ ಬರುವ ಪದ್ಧತಿ ಅನುಚಾನವಾಗಿ ಬಂದಿದೆ. ಈ ಬಾರಿಯ ಉತ್ಸವಕ್ಕೆ ಮಿನೂ ಮತ್ತು ವಿನೋದ್ ಬಂದಿದ್ದರು. ಆರತಿ ಆದನಂತರ ನೆರೆದಿದ್ದ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳು ಹಲವು ದೇವರ ನಾಮಗಳನ್ನು ಹೇಳಿದರು. ಮಿನೂಗೆ ಹಾಡು ಹೇಳಲು ಕೇಳಿದಾಗ ಆಕೆ 'ಶಶಾಂಕನನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡಾಗಿನಿಂದ ಗಂಟಲಲ್ಲಿ ಸ್ವರವೇ ಉಡುಗಿಹೋಗಿದೆ. ಹೇಗೆ ಹಾಡಲಿ ' ಎಂದು ಹೇಳಿ ಸುಮ್ಮನಾಗಿದ್ದಳು.

ಈ ಮಧುರ ಸಂಜೆ ಮಿನೂ ಹಾಡುತ್ತಿದ್ದ 'ಆಕ್ಲೆ ಭಲೋ' ಗೀತೆ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆ ಭಗವಂತನೊಬ್ಬನೇ ಎಂತಹ ಕ್ಲೇಶಕ್ಕಾದರೂ ಸಾಂತ್ವನ ನೀಡಲು ಶಕ್ತ ಅನ್ನಿಸಿತು.

- ಶಿವಕುಮಾರ್

ನನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಉತ್ತಮ ಹಾಸ್ಯ ಸಾಹಿತ್ಯ

- ಬಾಗೂಡು ಚಂದ್ರ

ಪಡುಕೋಣೆ ರಮಾನಂದ ರಾವ್ (ಪಡುಕೋಣೆ) ಅವರ ಹುಚ್ಚು ಬೆಳದಿಂಗಳಿನ ಹೂಬಾಣಗಳು ಕನ್ನಡ ಹಾಸ್ಯಸಾಹಿತ್ಯದ ಒಂದು ಕ್ಲಾಸಿಕ್. ಇದು

ಪಡುಕೋಣೆಯವರು 1920-1930ರ ಅವಧಿಯಲ್ಲಿ ವಿವಿಧ ಪತ್ರಿಕೆಗಳಿಗಾಗಿ ಬರೆದ ಹದಿನೈದು ಹಾಸ್ಯ ಲೇಖನಗಳ ಸಂಕಲನ. ಗೊರೂರರ ನಮ್ಮ ಊರಿನ ರಸಿಕರು ಮೊದಲು ಪ್ರಕಟವಾದದ್ದು 1930ರಲ್ಲಿ, ಕೊರವಂಜಿ ಪ್ರಾರಂಭವಾದದ್ದು 1942ರಲ್ಲಿ ಎನ್ನುವುದನ್ನು ಗಮನಿಸಿದಾಗ ಹುಚ್ಚು ಬೆಳದಿಂಗಳಿನ ಚಾರಿತ್ರಿಕ ಮಹತ್ವ ಸ್ಪಷ್ಟವಾಗುತ್ತದೆ.

ಪಡುಕೋಣೆಯವರು ಮದ್ರಾಸ್ ಪ್ರಾಂತ್ಯದ ವಿದ್ಯಾ ಇಲಾಖೆಯಲ್ಲಿ ದಕ್ಷಿಣ ಕನ್ನಡವೂ ಸೇರಿ ವಿವಿಧ ಸ್ಥಳಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡಿದವರು. ಅವರು ಕೆಲವು ಸಮಯ ಮದ್ರಾಸ್ ನಗರದ ಪ್ರೆಸಿಡೆನ್ಸಿ ಕಾಲೇಜಿನಲ್ಲಿ ರಸಾಯನಶಾಸ್ತ್ರದ ಪ್ರಾಧ್ಯಾಪಕರಾಗಿದ್ದರು. ಪಶ್ಚಿಮ ರಂಗದಲ್ಲಿ ಎಲ್ಲವೂ ಶಾಂತ ಮತ್ತು ಚೆರ್ರಿ ಹಣ್ಣಿನ ತೋಟ ಮೊದಲಾದ ಪಾಶ್ಚಾತ್ಯ ಸಾಹಿತ್ಯದ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ಕೃತಿಗಳನ್ನು ಅವರು ಅನುವಾದಿಸಿದ್ದಾರೆ. ಕೆಲವು ವರ್ಷಗಳಿಂದ ಪಡುಕೋಣೆ ರಮಾನಂದರಾವ್ ಸಂಸ್ಕರಣ ಸಮಿತಿ ಪಡುಕೋಣೆಯವರ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ಪ್ರತಿ ವರ್ಷ ಒಬ್ಬ ಪ್ರಮುಖ ಹಾಸ್ಯಸಾಹಿತಿಗೆ ಪರಮಾನಂದ ಪ್ರಶಸ್ತಿ ಕೊಡುತ್ತಿದೆ. ಇನ್ನು ಮುಂದೆ ಕೊರವಂಜಿ ಅಪರಂಜಿ ಟ್ರಸ್ಟ್ ಪಡುಕೋಣೆಯವರ ಸ್ಮರಣೆಯನ್ನು ಬೇರೆ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮದ ಮೂಲಕ ಮುಂದುವರಿಸಲಿದೆ.

ಪಡುಕೋಣೆಯವರ ಹುಚ್ಚು ಬೆಳದಿಂಗಳಿನಲ್ಲಿನ ಹೆಚ್ಚಿನ ಲೇಖನಗಳಲ್ಲಿ ಹಾಸ್ಯವೇ ಪ್ರಧಾನ. ಈ ಸಂಕಲನದಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಭಾವ ಅವರ ಅಭಿಮಾನಿಯೊಬ್ಬರು - ಕನ್ನಡಕ್ಕೊಬ್ಬನೇ ನನ್ನ ಭಾವ ಎಂದು ಬರೆಯುವಷ್ಟು ಪ್ರಸಿದ್ಧವಾಗಿದೆ. ಈ ಲೇಖನದಲ್ಲಿನ ಭಾವ (ಭಾವಮೈದುನ) ಎದುರಿಗೇ ಕಾಣಿಸುತ್ತಿರುವುದನ್ನು ಕೇಳಿ ಖಾತ್ರಿ ಮಾಡಿಕೊಳ್ಳುವ ಹಸುಗೂಸಿನಂತಹವನು. ಆದರೆ ಇವನಿಂದ ಸದಾ ಬರುತ್ತಿರುವ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಂದ ಭಾವನಿಗೆ ಕಿರಕಿರಿಯಾಗುತ್ತದೆ. ಒಂದುದಿನ ಇಂತಹ ಪುಂಖಾನುಪುಂಖ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳಿಂದ ತನ್ನೆಲ್ಲಾ ಸಹನೆಯನ್ನು ಕಳೆದುಕೊಂಡ ಭಾವ ಹತ್ತು ನಿಮಿಷ ಹುಚ್ಚು ಹಿಡಿದವನಂತೆ ಕೂಗಾಡುತ್ತಾನೆ. ಆದರೆ ಸ್ಥಿತಪ್ರಜ್ಞ ಭಾವಮೈದುನ ಭಾವಯ್ಯ ನಿನಗೆ ಸಿಟ್ಟುಬಂದಿದೆಯೇ ಎಂದು ತಣ್ಣಗೆ ಕೇಳುತ್ತಾನೆ! ಈ ಸಂಕಲದಲ್ಲಿ ಬಹಳ ಜನರಿಗೆ ಇಷ್ಟವಾಗಿರುವ ಇನ್ನೊಂದು ಲೇಖನ- ಅಂಕು ಡೊಂಕು ಸಂಕಪಾಲ. ಇಲ್ಲಿ ಬರುವ - ಅಂಕುಡೊಂಕು ಸಂಕಪಾಲ ಮೂರು ತಲೆ ಹತ್ತುಕಾಲು- ಒಗಟನ್ನು ಬೇಕಾದರೆ ನೀವು ಬಿಡಿಸಲು ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿ! ಹುಚ್ಚು ಬೆಳದಿಂಗಳಿನ ಲೇಖನಗಳಲ್ಲಿ ಮತ್ತೆ ಮತ್ತೆ ಬರುವ ಒಂದು ಪಾತ್ರ ಹರಿಕಮತ.

ನನ್ನ ದೃಷ್ಟಿಯಲ್ಲಿ ಈ ಸಂಕಲನದಲ್ಲೇ ಇರುವ ಚಿಕ್ಕ ರಾಮು ಅಜ್ಜಿಗೆ ಹೇಳಿದ ಕತೆ ಕನ್ನಡದಲ್ಲಿನ ಒಂದು ಅಪರೂಪದ ರಮ್ಯಾದ್ಭುತ ಕತೆ. ಈ ರಾಮುವಿನ ಕಲ್ಪನೆ ವಂಡರ್ ಲ್ಯಾಂಡಿನ ಅಲಿಸ್ ಕಲ್ಪನೆಗೆ ಯಾವ ರೀತಿಯಲ್ಲೂ ಕಡಿಮೆಯದಲ್ಲ.

ಚಿಕ್ಕ ರಾಮು ಅಜ್ಜಿಗೆ ಹೇಳಿದ ಕಥೆ

- ಪದುಕೋಣೆ ರಮಾನಂದರಾವ್

‘ಮಗು, ರಾಮೂ, ಬಾ, ಸಂಜೆಯಾಯಿತು. ನಿನಗೊಂದು ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳುತ್ತೇನೆ.’

‘ಬೇಡ, ಅಜ್ಜೇ. ಇವತ್ತು ನಾನೇ ನಿನಗೊಂದು ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳುವೆನು.’

‘ಯಾರ ಕಥೆ, ಅಪ್ಪಾ?’

‘ನನ್ನದೇ ಕಥೆ, ಅಜ್ಜೇ!’

‘ಹಾಗಾದರೆ ಹೇಳು ಮಗು, ಕಿವಿಗೊಟ್ಟು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ.’

‘ಅಜ್ಜೇ, ನೀನು ಇವತ್ತು ಹುಡಿಮಲ್ಕರ ಅಂಗಡಿಯಿಂದ ಸ್ವಲ್ಪ ನಸ್ಯವನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಬಾ’ ಎಂದು ಒಂದು ಪಾವಾಣೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟಿದ್ದೆಯಷ್ಟೇ?’

‘ಹೌದು ಮಗು. ನೀನು ಈ ಸಾರಿ ಒಳ್ಳೇ ನಸ್ಯವನ್ನು ತಂದಿದ್ದೀ.’

ಅಜ್ಜೇ, ಕಥೆಯನ್ನು ಕೇಳುವಾಗ್ಗೆ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಮಾತು ಬೆಳೆಯಿಸಬಾರದು; ಸುಮ್ಮನಿರಬೇಕು... ನೀನು ಕೊಟ್ಟ ಪಾವಾಣೆಯನ್ನು ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹುಡಿಮಲ್ಕರ ಅಂಗಡಿಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದೆನು. ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ನೆರೆಮನೆಯ ಲಕ್ಷ್ಮಮ್ಮ ಸಿಕ್ಕಿದಳು. ಅವಳ ಹತ್ತಿರ ಒಂದು ಚಲೋದಾದ ಕೋಳಿಮೊಟ್ಟೆಯಿತ್ತು. ಆಗ ಅವಳು ‘ರಾಮೂ, ಈ ಕೋಳಿ ಮೊಟ್ಟೆಯನ್ನು ನಿನಗೆ ಕೊಡುತ್ತೇನೆ. ಅದನ್ನು ಭದ್ರವಾಗಿಡು. ಐದು ದಿವಸಗಳ ನಂತರ ಅದರಿಂದ ಒಂದು ಚಲೋದಾದ ಪಂಚವರ್ಣದ ಗಿಳಿ ಹೊರಗೆ ಬರುವುದು’ ಎಂದು ತತ್ತಿಯನ್ನು ನನಗೆ ಕೊಟ್ಟಳು.

‘ಹುಚ್ಚಿ ಮಗು! ಕೋಳಿ ಮೊಟ್ಟೆಯಿಂದ ಗಿಳಿ ಬರುವುದೇ?’

‘ಅಜ್ಜೇ. ನೀನು ಕಥೆಯನ್ನು ಹೇಳುವಾಗ್ಗೆ ನಾನು ಮಾತ್ರ ಮಾತನಾಡಬಾರದು, ಸದ್ದು ಮಾಡಬಾರದು, ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಬಾರದು. ಬಂಡೆಕಲ್ಲಿನಿಂದ ಅಹಲೈ ಬಂದಳೆಂದು ನೀನು ಹೇಳುವಾಗ್ಗೆ ನಾನು ಸುಮ್ಮನಿರಬೇಕು; ನೀನು ಮಾತ್ರ...’

‘ಇಲ್ಲ ಮಗು, ಇನ್ನು ಮಾತಾಡುವುದಿಲ್ಲ, ನಿನ್ನ ಕಥೆಯನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸು; ಕಿವಿಗೊಟ್ಟು ಕೇಳುತ್ತೇನೆ.’

‘ನಾನು ಆ ಮೊಟ್ಟೆಯನ್ನು ಜಾಗ್ರತೆಯಿಂದ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಹುಡಿಮಲ್ಕರ ಅಂಗಡಿಯನ್ನು ಸಮೀಪಿಸಿದೆನು. ‘ಮಲ್ಕರೇ, ಅಜ್ಜಿಗೋಸ್ಕರ ಸ್ವಲ್ಪ ನಸ್ಯವನ್ನು ಕೊಡಿ’ ಎಂದು ಅವರ ಕೈಯಲ್ಲಿ ನೀನು ಕೊಟ್ಟ ಪಾವಾಣೆಯನ್ನು ಕೊಟ್ಟೆನು. ಅಷ್ಟರೊಳಗೆ, ಅಜ್ಜೇ ಏನು ಹೇಳಲಿ? ನಾನು ಅಷ್ಟು ಭದ್ರತೆಯಿಂದ ತಂದ ಕೋಳಿಮೊಟ್ಟೆ ನನ್ನ ಕೈಯಿಂದ ಫಕ್ಕನೆ ಮಾಯವಾಯಿತು. ಎಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೂ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ಇನ್ನು ನನಗೆ ಪಂಚವರ್ಣದ ಗಿಳಿಯೆಲ್ಲಿಯದು ಎಂದು ಬಿಕ್ಕಿ ಬಿಕ್ಕಿ ಅಳುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದೆನು...’

‘ಹುಚ್ಚು ಮಗು!’

.... ಬಿಕ್ಕಿ ಬಿಕ್ಕಿ ಅಳುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದನು. ಅಲ್ಲಿದ್ದವರೆಲ್ಲರೂ ನನಗೋಸ್ಕರ ಕನಿಕರಪಟ್ಟರು. ಕೊನೆಗೆ ಹುಡಿಮಲ್ಯರು ಅಲ್ಲಿ ಓಡಾಡುತ್ತಿರುವ ಒಂದು ಇಲಿಯ ಬೆನ್ನಿನ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಗುಂಡುಸೂಜಿಯನ್ನು ನೀಟಾಗಿ ಹೂತಿಟ್ಟು, ‘ಮಗೂ, ಅಳಬೇಡ. ಈ ಸೂಜಿಯ ಮೇಲಾದರೂ ಹತ್ತಿಕೊಂಡು ನೀನು ಕಳಕೊಂಡ ತತ್ತಿ ಎಲ್ಲಿರುವದೆಂದು ನೋಡು’ ಎಂದರು. ನಾನು ಕೂಡಲೇ ಆ ಸೂಜಿಯನ್ನು ಹತ್ತಲಿಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದೆನು. ಆದರೆ, ಅಜ್ಜೇ ಹೇಳುವುದೇನು? ನಾನು ಆ ಸೂಜಿಯ ಮೇಲೆ ಎಷ್ಟು ಹತ್ತಿದರೂ ಆ ಸೂಜಿಯ ತಲೆ ಕಾಣಬರಲೇ ಇಲ್ಲ. ಆದರೂ ನಾನು ಸೂಜಿಯನ್ನು ಹತ್ತುವುದನ್ನು ಬಿಡಲಿಲ್ಲ. ಕಟ್ಟಕಡೆಗೆ ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಸೂಜಿಯ ತಲೆಯವರೆಗೆ ಹತ್ತಿಕೊಂಡು, ಅದರ ಮೇಲೆ ನಿಂತು, ನಾನು ಕಳಕೊಂಡ ತತ್ತಿಗಾಗಿ ಸುತ್ತುಮುತ್ತಲೂ ನೋಡಿದೆನು...

‘ತತ್ತಿ ಕಂಡುಬಂತೇ?’

‘ತತ್ತಿ ಕಂಡುಬರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ, ಅಜ್ಜೇ ಸೂಜಿಯ ತಲೆಯ ಮೇಲೆ ನಿಂತು ಸುತ್ತುಮುತ್ತಲೂ ನೋಡುವಾಗ್ಗೆ, ಹತ್ತುಮೈಲು ದೂರದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹೊಲ ಕಂಡುಬಂತು. ಆ ಹೊಲದಲ್ಲಿ ಒಂದು ಹಂಚಿನ ಮಾಳಿಗೆಯ ಮನೆ ಇರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದೆನು. ಆ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕೋಣೆಯಿತ್ತು. ಆ ಕೋಣೆಯ ಒಂದು ಮೂಲೆಯಲ್ಲಿ ಒಂದು ಚಲೋ ಪಂಜರ ನೇತಾಡುವುದನ್ನು ಕಂಡೆನು. ಅಜ್ಜೇ, ಆ ಪಂಜರದಲ್ಲಿಯೇ ನನ್ನ ಕೋಳಿ ಮೊಟ್ಟೆಯಿಂದ ಹೊರಬಂದ ಪಂಚವರ್ಣದ ಗಿಳಿ ನನಗಾಗಿ ಕಾದುಕೊಂಡಿತ್ತು! ಆಗ ನಾನು ಪಟ್ಟ ಸಂತೋಷವನ್ನು ಹೇಗೆ ತಿಳಿಸಲಿ.

ಕೂಡಲೇ ಸೂಜಿಯಿಂದ ನೆಲದ ಮೇಲೆ ಧುಮುಕಿದೆನು. ಅಜ್ಜಿಗೋಸ್ಕರ ಹುಡಿಮಲ್ಯರು ತಯಾರಿಸಿದ ನಸ್ಯದ ಕಟ್ಟನ್ನು ಮತ್ತೆ ತೆಗೆದುಕೊಂಡು ಹೋಗುವೆನು. ಈಗ ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ನನ್ನ ಗಿಳಿಯನ್ನು ಮುಂಚೆ ತಕ್ಕೊಂಡು ಬರಬೇಕು’ ಎಂದು ನನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೇ ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಅಲ್ಲಿ ಹಾರಾಡುವ ಒಂದು ಚಿಟ್ಟೇ ಹುಳದ ಬೆನ್ನಿನ ಮೇಲೆ ಕೂಡಲೇ ಹಾರಿ ಆ ಹೊಲದಲ್ಲಿ ಬಂದಿಳಿದೆನು. ಆಗ ಆ ಹೊಲದ ರೈತನನ್ನು ನೋಡಿ ‘ಅಯ್ಯಾ, ನೀವು ಸಾಕಿದ ಗಿಳಿ ನನ್ನದು. ನನ್ನ ಕೋಳಿಮೊಟ್ಟೆಯಿಂದ ಹೊರಬಂದ ಗಿಳಿ. ಆದುದರಿಂದ ಅದನ್ನು ನನಗೆ ಬೇಗನೇ ಕೊಟ್ಟುಬಿಡಿ’ ಅಂದೆನು. ಆದರೆ ಆ ರೈತ ಗಿಳಿಯನ್ನು ಕೊಡಲಿಕ್ಕೆ ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ನಾನು ಹಟ ಹಿಡಿದೆನು, ಬೇಡಿದೆನು. ಆದರೂ ಒಪ್ಪಲಿಲ್ಲ. ಆಗ ನಾನು ಬಾಯನ್ನು ಉದ್ದವಾಗಿ ತೆರೆದು, ‘ಊಂ’ ಎಂದು ಗಟ್ಟಿಯಾಗಿ ಅಳಲಿಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದೆನು. ಇದನ್ನು ಕೇಳಿ ರೈತ ಗಿಳಿಯನ್ನು ನನಗೆ ಕೊಟ್ಟನು. ಗಿಳಿಯನ್ನು ನಾನು ಕೇಳಿದಾಕ್ಷಣವೇ ಕೊಡದೆ ಇದ್ದುದರಿಂದ ನನಗೆ ಸಿಟ್ಟಾಗಿತ್ತು. ರೈತನನ್ನು ನೋಡಿ, ನೀವು ನನ್ನ ಗಿಳಿಯನ್ನು ಸಾಕಿ ಅದರಿಂದ ಇಷ್ಟರ ತನಕ ತುಂಬಾ ಆನಂದವನ್ನು ಪಡೆದಿದ್ದೀರಿ. ಆದುದರಿಂದ ನೀವು ನನಗೆ ನೂರು ಸೇರು ಬತ್ತವನ್ನಾದರೂ ಕೊಡಬೇಕು ಎಂದು ಹಟ ಹಿಡಿದೆನು. ಬಹಳ

ಚರ್ಚೆಯಾದ ಮೇಲೆ ರೈತನು ಇದಕ್ಕೂ ಸಮ್ಮತಿಸಿ ನನಗೋಸ್ಕರವಾಗಿ ನೂರು ಸೇರು ಬತ್ತವನ್ನು ಅಳತೆ ಮಾಡಿ ನನ್ನ ಬದಿಗೆ ರಾಶಿಯಾಗಿಟ್ಟನು.

ಆದರೆ, ನೂರು ಸೇರು ಬತ್ತವನ್ನು ಮನೆಗೆ ಹೇಗೆ ತರಲಿ, ಅಜ್ಜೀ? ನನ್ನ ಹತ್ತಿರ ಗೋಣಿ ಚೀಲವೇನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೆ ಆಗ ತಾನೇ ನನ್ನ ಕಾಲಿಗೆ ದೊಡ್ಡ ಸೊಳ್ಳೆಯೊಂದು ಕಚ್ಚಿ ಹಿಡಕೊಂಡಿತ್ತು. ಅದನ್ನು ಕೂಡಲೇ ಒಂದೇ ಪಟ್ಟಿನಿಂದ ಕೆಡವಿ, ಅದರ ಬೆನ್ನಿನ ಚರ್ಮದಿಂದ ಒಂದು ಚೀಲವನ್ನು ಮಾಡಿದನು ಮತ್ತು ನನ್ನ ನೂರು ಸೇರು ಬತ್ತವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಆ ಚೀಲದಲ್ಲಿ ಹಾಕಿ, ಅದನ್ನು ಗಿಳಿಯ ಬೆನ್ನಿನ ಮೇಲಿಟ್ಟು, ಗಿಳಿಯ ಕುತ್ತಿಗೆಗೆ ಒಂದು ಹಗ್ಗವನ್ನು ಹಾಕಿ, ಅದನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಇಲ್ಲಿಗೆ ಪ್ರಯಾಣವನ್ನು ಬೆಳೆಸಿದನು.

‘ಕಥೆ ಮುಗಿಯಿತೇ?’

‘ಇಲ್ಲ ಅಜ್ಜೀ, ಇಲ್ಲಿಯೇ ಮುಗಿಯುತ್ತಿತ್ತು. ಆದರೆ ಮಾಡುವುದೇನು? ಹೀಗೆ ಐದು ಮೈಲು ಬರುತ್ತಲೇ ಗಿಳಿಯ ಬೆನ್ನಿಗೆ ತೀಕ್ಷ್ಣ ನೋವು ಹಿಡಿಯಿತು. ಅಲ್ಲಿಯವರೆಗೆ ಬರಲಿಕ್ಕೆ ನಮಗೆ ಎರಡು ದಿನಗಳು ತಾಗಿದ್ದವು. ಹತ್ತಿರವಿದ್ದ ಒಂದು ಹಳ್ಳಿಯನ್ನು ಮುಟ್ಟಲಿಕ್ಕೆ ಇನ್ನೂ ಒಂದು ಮೈಲು ಇತ್ತು. ಆದರೆ ಗಿಳಿಯು ನೋವಿನಿಂದ ಒಂದು ಹೆಜ್ಜೆಯನ್ನಾದರೂ ಮುಂದಿಡಲಾರದೆ ಹೋಯಿತು. ಅಷ್ಟರೊಳಗೆ ರಾತ್ರಿಯಾದುದರಿಂದ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಉಳಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಯಿತು. ಗಿಳಿಯು ಬೆನ್ನಿನ ನೋವಿನಿಂದ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಹೊರಳಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿತು. ಆಗ ಅಲ್ಲಿ ಹಾದು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದ ಕೆಲವು ಹಳ್ಳಿಯ ಜನರು ಗಿಳಿಯು ಪಡುತ್ತಿದ್ದ ಸಂಕಟವನ್ನು ನೋಡಿ ‘ಒಂದು ಮಾವಿನ ಗೆರಟೆಯನ್ನು ತಂದು, ಅದನ್ನು ಸುಟ್ಟು, ಅದರ ಬೂದಿಯಿಂದ ಗಿಳಿಯ ಬೆನ್ನನ್ನು ಚೆನ್ನಾಗಿ ಒರಸು, ಆಗ ಗಿಳಿಯ ನೋವು ಉಪಶಮನವಾಗುವುದು’ ಎಂದು ನನಗೆ ಹೇಳಿದರು. ನಾನು ಅವರು ಹೇಳಿದ ಹಾಗೆಯೇ ಮಾಡಿ, ಆ ರಾತ್ರಿ ಗಿಳಿಯೊಂದಿಗೆ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಮಲಗಿದೆನು....

ಮಾರನೇ ದಿನ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಎದ್ದು ನೋಡುವಾಗ್ಗೆ ಏನು ಹೇಳಲಿ? ಗಿಳಿಯ ಬೆನ್ನಿನ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಅದ್ಭುತವಾದ ಮಾವಿನ ಮರ ಬೆಳೆದಿತ್ತು. ಮರದಲ್ಲೆಲ್ಲಾ ಲೆಕ್ಕವಿಲ್ಲದಷ್ಟು ಮಾವಿನ ಹಣ್ಣುಗಳು ಗೊಂಚಲು ಗೊಂಚಲುಗಳಾಗಿ ನೇತಾಡುತ್ತಿದ್ದವು. ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿರುವ ಹಳ್ಳಿಯ ಹೆಣ್ಣು-ಗಂಡು ಮಕ್ಕಳೆಲ್ಲಾ ಮರದ ಸುತ್ತಗೂಡಿ ಕ್ಷಣಮಾತ್ರ ನಿಲ್ಲಿಸದೆ ಹಣ್ಣಿಗಾಗಿ ಕಲ್ಲುಗಳನ್ನು ಎಸೆಯುತ್ತಾ ನಿಂತಿದ್ದವು. ನಾನು ಕೂಡಲೇ ಆ ಮರವನ್ನು ಹತ್ತಿ ಒಂದು ಕೊಂಬೆಯ ಮೇಲೆ ಬಂದು ನಿಂತೆನು. ಮಕ್ಕಳು ಹಣ್ಣಿಗೋಸ್ಕರ ಬಿಸಾಡಿದ ಕಲ್ಲುಗಳು ಆ ಕೊಂಬೆಯ ಮೇಲೆ ನಮ್ಮ ಅಂಗಳದಷ್ಟು ದೊಡ್ಡ ಸ್ಥಳವನ್ನು ಆವರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದವು. ಇದನ್ನು ನೋಡಿ ಒಬ್ಬ ಕಲ್ಲುಕುಟಿಗನನ್ನು ಕರೆದು ತಂದು ಅವನಿಂದ ಆ ಕಲ್ಲುಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಪುಡಿ ಪುಡಿ ಮಾಡಿಸಿದೆನು. ಹೀಗೆ ಮಾಡಿಸಿದ್ದರಿಂದ ನನಗೆ ಆ ಕೊಂಬೆ ಮೇಲೆ ಬೀಜ ಬಿತ್ತಲಿಕ್ಕೆ ಧಾರಾಳ ಸ್ಥಳ ಸಿಕ್ಕಿತು. ಅದುದರಿಂದ ಕೂಡಲೇ ಅಲ್ಲಿ ಕುಂಬಳಕಾಯಿಯ ಮತ್ತು ಕಲ್ಲಂಗಡಿಯ ಬೀಜವನ್ನು ಬಿತ್ತಿ ಆ ರಾತ್ರಿ ಅಲ್ಲಿಯೇ ಕಳೆದೆನು...

ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಎದ್ದು ನೋಡುವಾಗ್ಗೆ ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಬೆಳೆದ ಬಲಿತ ಕುಂಬಳಕಾಯಿ ಮತ್ತು ಕಲ್ಲಂಗಡಿಗಳೇ! ಹಸಿವೆಯೂ ಬಾಯಾರಿಕೆಯೂ ಆಗಿದ್ದುದರಿಂದ ಅವುಗಳಲ್ಲಿ ಅತಿ ದೊಡ್ಡದಾದ ಒಂದು ಕಲ್ಲಂಗಡಿಯನ್ನು ಆರಿಸಿ ತೆಗೆದು ಅದನ್ನು ಹೋಳು ಹೋಳಾಗಿ ಮಾಡುವುದಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದೆನು. ಆದರೆ ನನ್ನ ದುರದೃಷ್ಟದಿಂದ ಅದನ್ನು ಎರಡು ಹೋಳಾಗಿ ಮಾಡುವಷ್ಟರಲ್ಲಿಯೇ ನನ್ನ ಚೂರಿ ಆ ಕಲ್ಲಂಗಡಿಯ ಒಂದು ಹೋಳಿನಲ್ಲಿ ಫಕ್ಕನೆ ಕೈಜಾರಿ ಬಿತ್ತು. ಕೂಡಲೇ ನನ್ನ ಮೈಮೇಲಿದ್ದ ವಸ್ತ್ರಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ತೆಗೆದು ಒಂದು ಬದಿಗಿಟ್ಟು, ಚೂರಿಗಾಗಿ ಆ ಹಣ್ಣಿನ ಹೋಳಿನಲ್ಲಿ ಧುಮುಕಿದೆನು. ಆದರೆ ಬಹಳ ಹೊತ್ತು ಆ ಹೋಳಿನಲ್ಲಿ ಈಜಾಡಿ ತೇಲಿಮುಳುಗಾಡಿದರೂ ಚೂರಿ ನನಗೆ ಸಿಗಲಿಲ್ಲ. ತುಂಬಾ ಆಸಾಯವಾಯಿತು. ಚೂರಿಯ ಆಸೆಯನ್ನು ಬಿಟ್ಟೆನು. ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿ ದಡವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದರೆ ಸಾಕೆಂದು ಯೋಚಿಸಿದೆನು. ಕಟ್ಟಕಡೆಗೆ ಹೇಗಾದರೂ ಮಾಡಿ ಆಯಾಸವೆಲ್ಲ ಸುರಕ್ಷಿತವಾಗಿ ದಡವನ್ನು ಮುಟ್ಟಿದೆನು....

ಅಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೆ ಅದೊಂದು ಚಲೋದಾದ ನಗರವೆಂದು ಕಂಡುಬಂತು. ಎಲ್ಲೆಲ್ಲಿಯೂ ಮೋಟರ್ ಕಾರುಗಳು ಮತ್ತು ಮೋಟರ್ ಬಸ್ಸುಗಳು ಮಾರ್ಗದ ಧೂಳಿಯನ್ನೆಲ್ಲಾ ದಿಕ್ಕಾಪಾಲಾಗಿ ಚದರಿಸುತ್ತಿದ್ದವು. ಎಲ್ಲಿ ನೋಡಿದರೂ ಮನೋಹರವಾದ ವಸ್ತುಗಳಿರುವ ಅಂಗಡಿಗಳೇ, ಹೀಗೆಯೇ ಅಲ್ಲಿರುವ ನಾನಾ ಚೋದ್ಯದ ವಸ್ತುಗಳನ್ನೆಲ್ಲಾ ನೋಡುತ್ತಾ ಇಡೀ ಪ್ರಾತಃಕಾಲವನ್ನು ಕಳೆದನು. ಕಟ್ಟಕಡೆಗೆ ಮೈಯಲ್ಲಿ ಆಯಾಸವೂ ಹೊಟ್ಟೆಗೆ ಹಸಿವೆಯೂ ಆದುವು. ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ನಿರ್ದಯೂ ಹಿಡಿಯಿತು. ಬೇಸರದಿಂದ 'ಆ-ಆ... ಹಾ!' ಎಂದು ದೊಡ್ಡ ಸ್ವರದಿಂದ ಬಾಯಾಕಳಿಸಿದೆನು. ಆಕಳಿಸುವುದಕ್ಕೆ ಬಾಯನ್ನು ದೊಡ್ಡದಾಗಿ ತೆರೆದು ಮುಚ್ಚುವಷ್ಟರೊಳಗೆ ಎರಡು ಖಂಡಿ ಧೂಳಿಯೂ, ಎರಡು ಮೋಟರ್ ಕಾರುಗಳೂ ಒಂದು ಮೋಟರ್ ಬಸ್ಸೂ, ಮೂರು ಎತ್ತಿನ ಗಾಡಿಗಳೂ, ಹತ್ತು ಬೈಸಿಕಲುಗಳೂ, ಮೂರು ಮಂದಿ ಮುದುಕಿಯರೂ, ಆರು ಕುಂಟರೂ, ನಾಲ್ಕು ಮಂದಿ ಬೇಡುವವರೂ, ಬೀದಿಯಲ್ಲಿ ಜಗಳಾಡುತ್ತಿದ್ದ ಒಂಭತ್ತು ಮಂದಿ ಹುಡುಗರೂ ಹಟಾತ್ತಾಗಿ ನನ್ನ ಬಾಯಿಯೊಳಗೆ ನುಸುಳಿಬಿಟ್ಟರು...

ಹೊಟ್ಟೆಯೊಳಗೆ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲವಿದ್ದರೂ ನನ್ನ ಹಸಿವೆ ತೀರಿದಂತೆ ಕಂಡು ಬರಲಿಲ್ಲ. ಅದುದರಿಂದ ಹತ್ತಿರದಲ್ಲಿದ್ದ ಒಂದು ಮಿಠಾಯಿ ಅಂಗಡಿಗೆ ಹೋಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ತಿಂಡಿಯನ್ನು ಕೇಳಿದೆನು. ಆಗ ಅಂಗಡಿಕಾರನು ಗಿಲಾಪು ತೀರಾ ಹೋದ ಒಂದು ಕಬ್ಬಿಣದ ಬಟ್ಟಲಿನಲ್ಲಿ ಪಾಯಸವನ್ನು ಪಾಕಿ ನನ್ನ ಮುಂದಿಟ್ಟನು. ಪಾಯಸ ಆ ಬಟ್ಟಲಿನಲ್ಲಿ ನಿಜವಾಗಿಯೂ ಇತ್ತೆಂದು ಒಂದು ಭೂಗನ್ನಡಿಯಿಂದ ನೋಡಿ ಸಮಾಧಾನಪಟ್ಟೆನು. ಕೂಡಲೇ ಪಾಯಸಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಬಟ್ಟಲನ್ನು ನೆಕ್ಕಲಿಕ್ಕೆ ಪ್ರಾರಂಭಿಸಿದೆನು. ಪಾಯಸ ಅಷ್ಟು ಚೆನ್ನಾಗಿತ್ತು! ನಾನು ಪಾಯಸಕ್ಕೋಸ್ಕರ ಬಟ್ಟಲಿನ ಅಡಿಯನ್ನು ನೆಕ್ಕುವಾಗಲೆಲ್ಲ ಅದು ತುಂಡು ತುಂಡಾಗಿ ಹೋದುದು ನನಗೆ ಬಹಳ ಸಮಯದವರೆಗೆ ತಿಳಿಯಲೇ ಇಲ್ಲ!....

ಅದರ ಒಂದು ತುಂಡನ್ನು ನಾನು ಹೀಗೆ ನೆಕ್ಕುವಾಗ ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಕೂದಲಿನ ತುದಿಯನ್ನು ಕಂಡೆನು. ಆ ತುದಿಯನ್ನು ಹಿಡಿದು ಕೂದಲನ್ನು ಎಳೆದು ಬಿಸಾಡಲೆಕ್ಕೆ ಪ್ರಯತ್ನಿಸಿದೆನು. ಅದು ಸಾಧ್ಯವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಆದುದರಿಂದ ಆ ಕೂದಲಿನ ಇನ್ನೊಂದು ತುದಿ ಎಲ್ಲಿರಬಹುದೆಂದು ಆಲೋಚಿಸಿದೆನು. ಹೆಚ್ಚು ಹೊತ್ತು ಕಳೆಯದೆ ಆ ಕೂದಲನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಅದನ್ನು ಹಿಂಬಾಲಿಸಿ ಹೋದೆನು. ಹೀಗೆ ಎರಡು ಮೈಲು ದೂರ ಹೋಗುತ್ತಲೇ ಆ ಕೂದಲಿನ ಇನ್ನೊಂದು ತುದಿಯೂ ದೊರಕಿತು. ಅದರ ಅದಕ್ಕೊಂದು ತೋರವಾದ ಹಗ್ಗ ಕಟ್ಟಲ್ಪಟ್ಟಿತ್ತು. ಆಮೇಲೆ ಆ ಹಗ್ಗವನ್ನು ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಅದರ ಮಾರ್ಗವಾಗಿಯೇ ಮುಂದೆ ಹೋದೆನು. ಸ್ವಲ್ಪ ದೂರ ಹೀಗೆ ಹೋಗುತ್ತಲೇ ಆ ಹಗ್ಗ ಏಳು ಅತಿ ದೊಡ್ಡ ಆನೆಗಳನ್ನು ಸಾಲಾಗಿ ಎಳೆದುಕೊಂಡು ಬರುವುದನ್ನು ನೋಡಿದೆನು. ಪ್ರತಿ ಒಂದು ಆನೆಯ ಮೇಲೆಯೂ ಒಬ್ಬ ಮಾವುತನನ್ನೂ ಅರಸನನ್ನೂ ಹೊತ್ತುಕೊಂಡು ನನ್ನ ಮುಂದೆ ಸಾಲಾಗಿ ಹೋದುವು...

ಏಳನೆಯ ಆನೆಯ ಬಾಲಕ್ಕೆ ಯಾವುದೋ ಒಂದು ಚಿಕ್ಕ ವಸ್ತು ಕಟ್ಟಲ್ಪಟ್ಟಂತೆ ತೋರಿತು. ಕೂಡಲೇ ನಾನು ಅದರ ಕಡೆಗೆ ಹಾರಿ ಆನೆಯ ಬಾಲದಿಂದ ಅದನ್ನು ತೆಗೆದುಬಿಟ್ಟೆನು. ಅಜ್ಜೇ ಆ ಚಿಕ್ಕ ವಸ್ತುವು ಏನಾಗಿತ್ತೆಂದು ಹೇಳಬಲ್ಲೆಯಾ?’

‘ನೀನು ಕಳಕೊಂಡ ಚೂರಿ.’

‘ಅಲ್ಲ ಅಜ್ಜೇ! ಹುಡುಮಲ್ಕರು ನಿನಗೋಸ್ಕರವೆಂದು ನನ್ನ ಹಿಂದೆಯೇ ಕಳುಹಿಸಿದ ಪಾವಾಣೆಯ ನಶ್ಯದ ಕಟ್ಟು!’

★ ★ ★

ವಿದ್ಯಮಾನಗಳು

- ಕೃ.ಕ.

ಶರಣನ ಗುಣವನ್ನು ಮರಣದಲ್ಲಿ ನೋಡು- ಎನ್ನುವುದು ಒಂದು ಗಾದೆಮಾತು. ನಮ್ಮೆಲ್ಲರ ಪ್ರೀತಿಯ ರಾಜಕುಮಾರ್ ಪೆಚ್ಚು ನರಳದೇ, ಹತ್ತಿರದವರಿಗೆ ಒಂದೇ ಒಂದು ಕ್ಷಣಕ್ಕೂ ಹೊರೆಯಾಗದೆ ತೆರಳಿದ್ದಾರೆ. ಬದುಕಿನಲ್ಲಿಯಂತೆಯೇ ಸಾವಿನಲ್ಲಿಯೂ ಮಹಾಶರಣರಾಗಿದ್ದಾರೆ. ರಾಜಕುಮಾರ್ ಗಳಿಸಿದಷ್ಟು ಜನರ ಪ್ರೀತಿಯನ್ನು ಪಡೆದವರು ಹಿಂದಿಲ್ಲ, ಮುಂದಿರಲಾರರು. ಅವರ ಮರಣದಿಂದ ಕೋಟಿಕೋಟಿ ಜನರಿಗೆ ದಃಖವಾಗಿದೆ. ಇವರಲ್ಲಿ ಹಲವು ಲಕ್ಷ ಜನ ರಸ್ತೆಗಳಿದ್ದು ತೀರಾ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ. ಈಗ ಐವತ್ತು ವರ್ಷಗಳಷ್ಟು ಹಿಂದೆ ತಮಿಳರಿಗೆ ಅಣ್ಣನಾಗಿದ್ದ, ಆಗ ರಾಜ್ಯದ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿಯೂ ಆಗಿದ್ದ ಅಣ್ಣಾದೊರೈ ಅಂತಿಮಯಾತ್ರೆಗೆ ನೆರೆದಿದ್ದ ಜನಸಂದಣಿ ವಿಶ್ವದಾಖಲೆಯೆಂದು ಗಿನ್ನೀಸ್ ಬುಕ್‌ನಲ್ಲಿ ಸೇರಿತ್ತಂತೆ. ಯಾವುದೇ ಅಧಿಕಾರವಿಲ್ಲದಿದ್ದರೂ ಕನ್ನಡಿಗರ ಅಣ್ಣ ತಮಿಳರ ಅಣ್ಣನ ದಾಖಲೆ ಮುರಿದಿರಲೇಬೇಕು. ಆದರೆ ಅಂತಿಮಯಾತ್ರೆಯ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ಆದ ಗದ್ದ ಗಲಭೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ನಾಚಿದ ಕನ್ನಡಿಗರಿಗೆ ಇದನ್ನು ಗಮನಿಸಲು ಸಾಧ್ಯವಾಗಿಲ್ಲ.

★ ★ ★

ದೊಡ್ಡ ದೊಡ್ಡ ಪ್ರಶಸ್ತಿಗಳನ್ನು ಪಡೆದಿರುವ ಅತಿ ಉನ್ನತ ಸ್ಥಾನಗಳಲ್ಲಿ ಹಿಂದಿದ್ದ ನಮ್ಮ ಕೆಲವು ಕನ್ನಡ ಸಾಹಿತಿಗಳಿಗೆ ಸದಾ ಸುದ್ದಿಯಲ್ಲಿರುವ ಚಪಲ. ಬೆಳಗಿನ ವತ್ಸಿಕೆಗಳಲ್ಲಿ ಸಂಜೆಯ ಟೀವಿ ಸುದ್ದಿಸಂಗ್ರಹಗಳಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ವದನಾರವಿಂದ ಕಂಡಾಗ, ತಮ್ಮ ಅಮೃತವಾಣಿಯನ್ನು ಮಾಧ್ಯಮಗಳಲ್ಲಿ ಕೇಳಿದಾಗ/ಓದಿದಾಗ ಅವರಿಗೆ ವಿಶೇಷ ಮಿಷಿ ಸಿಗುತ್ತದೇನೋ. ಇಂತಹ ಒಬ್ಬ ಹಿರಿಯರಿಗೆ ಹೋದ ತಿಂಗಳು ಕರ್ನಾಟಕದಿಂದ ರಾಜ್ಯಸಭೆಗೆ ಸದಸ್ಯಸ್ಥಾನಗಳಿಗೆ ನಡೆದ ಚುನಾವಣೆ 10-15 ದಿನ ಸುದ್ದಿಯಲ್ಲಿ ತೇಲಾಡುವ ಮಹದವಕಾಶವಾಗಿ ಕಂಡಿರಬೇಕು. ಕೆಲವು ರಾಜಕಾರಣಿಗಳು ತಮ್ಮನ್ನು ದಾಳವಾಗಿ ಬಳಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ ಎಂದು ತಿಳಿದೂ ಸ್ಪರ್ಧಿಸಿದ್ದು ಅವರಿಷ್ಟ. ಸೋತಿದ್ದು ನಿರೀಕ್ಷಿತ. ಇದು ಚಹಾಕಪ್ಪುಗಳಲ್ಲಿ ಆಗಾಗ ಏಳುವ ಮಾಮೂಲಿ ಬಿರುಗಾಳಿ ಎಂದು ಬೇಗ ಮರೆಯಬಹುದಾಗಿತ್ತು. ಆದರೆ ಆಗ ಈ ಸಾಹಿತಿಗಳ ನಡುವಿನ ಬೈಗುಳಾಟದಲ್ಲಿ ಹೊರಬಂದ -ಚೇಳು, ಘಟಸರ್ಪ, ಕೊಳಕುಮಂಡಲ, ಹುಚ್ಚುನಾಯಿ, ಊಸರವಳ್ಳಿ, ಒಂದು ಊರಿನ ಕೋಣ, ಇನ್ನೊಂದು ಊರಿನ ಬೆದೆಬಂದ ಎಮ್ಮೆ -ನಾಲಿಗೆಯಲ್ಲಿ ಹುಟ್ಟಿಸಿರುವ ಕೆಟ್ಟ ರುಚಿ ಬೇಗ ಹೋಗುತ್ತಿಲ್ಲ. ಅದು ಯಾರೋ ಪ್ರಸಿದ್ಧ ದಾರ್ಶನಿಕ-ಚಿಂತಕರು ಬರಹಗಾರರು ದೇಶವನ್ನು ಆಳುವಂತಾಗಬೇಕು ಎಂದು ಹೇಳಿದನಂತೆ. ಆದರೆ ಈ ಮಟ್ಟದ ಬೈದಾಟ ನೋಡಿದ ಮೇಲೆ ಧರಣಿ ಮಂಡಲ ಮಧ್ಯದ ನಮ್ಮ ನಾಡಿನಲ್ಲಿ ಬರಹಗಾರರಿಗೆ ಅಧಿಕಾರ ಬಂದರೇನು ಗತಿ ಎಂದು ಯೋಚಿಸಿಲೂ ಭಯಪಾಗುತ್ತಿದೆ.

★ ★ ★

ಸಿಕ್ಕ ಕುರ್ಚಿ ಬಿಡಲು ಎಲ್ಲರಿಗೂ ಭಯ. ಇದು ಅತಿ ಎತ್ತರದ ಅತಿ ಮೆತ್ತನೆಯ ಎಲ್ಲಾ ತರಹದ ಸವಲತ್ತುಗಳೂ ಇರುವ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳ ಆಧಿಕಾರಿಗಳ ಕುರ್ಚಿಗಳಿಗೆ ಮಾತ್ರವಲ್ಲ ಎಲ್ಲಾ ತರಹದ ಕುರ್ಚಿಗಳಿಗೂ ನಿಜ. ನಾವು ನೀವು ದಿಸಂಬರ್ ಹಾಸ್ಯೋತ್ಸವಕ್ಕೆ ಹೋದಾಗ ಎದ್ದುಹೋದರೆ ಜಾಗ ಹೋಗುತ್ತೆ ಎಂದು ಸಿಕ್ಕ ಕುರ್ಚಿಯನ್ನೇ ಪಟ್ಟಾಗಿ ಹಿಡಿದಿರುತ್ತೇವೆ ತಾನೇ? ಆದರೆ ಇದಕ್ಕೆ ಏಕಮಾತ್ರ ಎಕ್ಸ್‌ಪ್ಲೇನ್ ಸೋನಿಯಾ ಗಾಂಧಿ. ಮೊನ್ನೆ ಯಾರೋ ಏನೋ ಅಂದರು ಅಂತ ಲೋಕಸಭೆಯ ಸದಸ್ಯತ್ವ ಎನ್ನುವ ಅತಿ ಭಾರಿ ಕುರ್ಚಿಯನ್ನೇ ಒದ್ದು ಆಕೆ ತ್ಯಾಗವೀರಿಣೆ ಎಂದು ಹೊಗಳಿಸಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಕಾಂಗ್ರೆಸ್ಸಿಗರು ವಿಜಯೋತ್ಸವ ಆಚರಿಸುತ್ತಿದ್ದರೆ ವಿರೋಧಿ ರಾಜಕಾರಣಿಗಳು ಮಿಕ್ಕಿಮಿಕ್ಕಿ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ನೀನ್ಯಾಕೋ ನಿನ್ನ ಹಂಗ್ಯಾಕೋ ಗಾಂಧಿ-ನೆಹ್ರು ನಾಮದ ಬಲವೊಂದಿದ್ದರೆ ಸಾಕೋ- ಎಂದು ಎಲ್ಲರನ್ನೂ ಅಣಕಿಸುವ ಧೈರ್ಯ ಅವರನ್ನು ಬಿಟ್ಟರೆ ಇನ್ನು ಯಾರಿಗಿರಲು ಸಾಧ್ಯ?

★ ★ ★

ಇತ್ತ ನವದೆಹಲಿಯ ದೊಡ್ಡಾಸ್ವತ್ತೆಯಲ್ಲಿ ಮೇಧಾ ಪಾಟ್ಕರ್ ತಮ್ಮ ಎಪ್ಪತ್ತನೆಯದೋ ಎಂಬತ್ತನೆಯದೋ ಅಮರಣಾಂತರ ಉಪವಾಸದಲ್ಲಿದ್ದಾರೆ, ಅವರ ಸಂಗಡಿಗರು ಹಳೇ ಆಂದೋಳನದ ಹೊಚ್ಚಹೊಸ ಸೂಪರ್ ಸ್ಟಾರ್ ಅಮೀರ್ ಖಾನ್ ಜೊತೆ ಜಂತರ್‌ಮಂತರ್‌ನಲ್ಲಿ ಭಾರೀ ಗದ್ದಲ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅತ್ತದೂರದ ಅಹಮದಾಬಾದಿನಲ್ಲಿ ಮುಖ್ಯಮಂತ್ರಿ ನರೇಂದ್ರ ಮೋದಿ ಸಪರಿವಾರ ಸಮೇತ 51 ಗಂಟೆಗಳ ಉಪವಾಸದಲ್ಲಿ ತೊಡಗಿದ್ದಾರೆ. ನರ್ಮದಾ ನದಿ, ಸರ್ದಾರ್ ಸರೋವರ ಮತ್ತೊಮ್ಮೆ ಮುಖಪುಟಕ್ಕೆ ಬಂದಿದೆ.

ಇದನ್ನು ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಮರೆತು 70-80 ವರ್ಷ ಹಿಂದೆ ಹೋಗೋಣ. ಮಾದರಿ ಮೈಸೂರರಸರ ಖಾಸ ದರ್ಬಾರ್. ದಿವಾನ್ ವಿಶ್ವೇಶ್ವರಯ್ಯನವರು ನಕ್ಷೆ ಕಡತಗಳೊಡನೆ ಬಂದು- ಮಹಾಸ್ವಾಮಿ ಇದು ಕನ್ನಂಬಾಡಿ ಎನ್ನುವ ಹೆಸರಿನ ಹಳ್ಳಿ, ಇಲ್ಲಿ ಕಾವೇರಿ ನದಿಗೆ ಒಂದು ಅಣೆಕಟ್ಟು ಕಟ್ಟಿ, ಇಲ್ಲಿಲ್ಲಾ ಕಾಲುವೆಗಳನ್ನು ತೋಡಿ ನೀರು ಹರಿಸಿದರೆ ಈ ಎಲ್ಲಾ ಒಣ ತಾಲ್ಲೂಕುಗಳಲ್ಲೂ ಭತ್ತಕಬ್ಬು ಬೆಳೆಯಬಹುದು. ಇಲ್ಲಿನ ರೈತಾಪಿ ಜನರು ಉದ್ಧಾರವಾಗುತ್ತಾರೆ, ಅವರ ಮಕ್ಕಳು ಮೊಮ್ಮಕ್ಕಳು ನಿಮ್ಮ ಹೆಸರಿನಲ್ಲಿ ದೇವರಿಗೆ ದಿನಾ ದೀಪ ಹಚ್ಚುತ್ತಾರೆ. ಹಾಂ ಇಲ್ಲಿ ಕನ್ನಂಬಾಡಿ ಹತ್ತಿರದ ನಾಲ್ಕು ಹಳ್ಳಿಗಳು ಮುಳುಗುತ್ತವೆ. ಅಲ್ಲಿ ಜನ ಈಗ ನಿಮಗೆ ಶಾಪಹಾಕಬಹುದು, ಆದರೆ ಅವರಿಗೆ ಸ್ವಲ್ಪದೂಡೋ ಬೇರೆ ಕಡೆ ಜಮೀನೋ ಕೊಟ್ಟರೆ ಅವರೂ ಬದುಕಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ- ಎಂದರು. ಮುಂದೇನಾಯಿತು ಹೇಳಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಆಗೇನಾದರೂ ಒಬ್ಬ ಮೇಧ ಪಾಟ್ಕರ್ ಹುಟ್ಟಿಕೊಂಡಿದ್ದರೆ, ಆಕೆಯ ಬೆಂಬಲಕ್ಕೆ ಕರಿಬಸಪ್ಪ ಶಾಸ್ತ್ರಿಗಳಂತಹ ಸಾಹಿತಿಗಳು, ಪೀರ್ ಸಾಹೇಬರಂತಹ ನಟರು ಬೀದಿಗಳಿದ್ದಿದ್ದರೆ ಇವತ್ತು ಮಂಡ್ಯ ಹೇಗಿರುತ್ತಿತ್ತು ಚೂರು ಯೋಚನೆ ಮಾಡಿ.

★ ★ ★

ನಮ್ಮ ಗುರುಕುಲದಲ್ಲಿ ನಡೆದದ್ದೇನು!

- ವಿಕ್ರಮ ಕವಲಿ

ನಾವು ಚಿಕ್ಕವರಿದ್ದಾಗಿನ ಕಾಲ ಇಂದಿನ ದಿನಗಳಿಗಿಂತ ಬಹಳ ಭಿನ್ನವಾಗಿತ್ತು. ಹಳ್ಳಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ನಮ್ಮ ಅಕ್ಕನ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ ಎಷ್ಟು ದಿನ ಬೇಕಾದರೂ ಇದ್ದು ಬರಬಹುದಿತ್ತು. (ಈಗಿನ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ಎರಡು ದಿನ ತಂಗಿದ್ದ ಅತಿಥಿ ಮೂರನೆಯ ದಿನ ಓದುವದಕ್ಕೆ ಯಾವದಾದರೂ ಪುಸ್ತಕ ಕೊಡಿ ಎಂದು ಕೇಳಿದರೆ ರೈಲ್ವೇ ಟೈಂ ಟೇಬಲ್ ಕೊಡುತ್ತಾರೆ! ಅಂತಹ ಪರಿಸ್ಥಿತಿ!)

ನಾನು ಹತ್ತು ವರುಷದವನಿದ್ದಾಗಿನ ಮಾತು. ಶಾಲೆಗೆ ಎರಡು ದಿನ ರಜೆ ಸಿಕ್ಕರೆ ನಮ್ಮ ಹಳ್ಳಿಯ ಊರಿಗೆ ಹೋಗುವದು ನಮಗೆಲ್ಲ ಒಂದು ದೊಡ್ಡ ಆಕರ್ಷಣೆ. ಹಗಲೆಲ್ಲ ದುಡಿದು ಬಂದ ರೈತ ಜನರೆಲ್ಲ ಸಾಯಂಕಾಲ ಸೀಮೆಯ ಎಣ್ಣೆಯ ಮಂದ ಬೆಳಕಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಹರಟುವದು ನಿತ್ಯದ ಪರಿಪಾಠ. ಶಾಲೆಯ ಮಕ್ಕಳಾದ ನಮ್ಮ ಜಾಣತನ ಪರೀಕ್ಷಿಸಲಿಕ್ಕೆ ಬಾಯಿಲೆಕ್ಕ ಕೊಡುವದು ಅವರ ಒಂದು ಹವ್ಯಾಸ. “ಒಟ್ಟಿನಲ್ಲಿ ಹತ್ತು ಜನರಿದ್ದಾರೆ. ಹೆಣ್ಣು ಆಳಿಗೆ ಒಂದು ರೂಪಾಯಿ ಕೂಲಿ, ಮಕ್ಕಳಿಗೆ ಅರ್ಧ ರೂಪಾಯಿ ಗಂಡು ಆಳಿಗೆ ಎರಡು ರೂಪಾಯಿ ಕೂಲಿ ಕೊಟ್ಟಾಗ ಒಟ್ಟು ಹತ್ತು ರೂಪಾಯಿ ಬೇಕಾಯಿತು. ಹಾಗಾದರೆ ಹುಡುಗರು ಎಷ್ಟು ಹೆಣ್ಣು ಮಕ್ಕಳೆಷ್ಟು ಮತ್ತು ದೊಡ್ಡ ಗಂಡಸರೆಷ್ಟು?” ಎನ್ನುವ ತರಹದ ಲೆಕ್ಕಗಳು.

ಮೂರು ಸಂಖ್ಯೆಗಳನ್ನು ಕಂಡು ಹಿಡಿಯಲಿಕ್ಕೆ ಕೇವಲ ಎರಡೇ ಸಮೀಕರಣಗಳಿದ್ದರೆ ಗಣಿತ ಶಾಸ್ತ್ರದ ಪ್ರಕಾರ ಅದು ಅಪೂರ್ಣ ‘ಡೇಟಾ’. ಆದರೂ ‘ಅಂದಾಜಿನ’ ಮೇಲೆ ಮಾಡುವ (trial and error) ಪದ್ಧತಿಯಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯವಾಗುತ್ತದೆ. ಆ ವಯಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ನಮಗೆ ಅಂತಹ ಮೋಜಿನ ಗಣಿತಗಳು ಬಹಳ ಇಷ್ಟ. ನಮ್ಮ ಚುರುಕುತನಕ್ಕೆ ಸವಾಲೆಸೆಯುವ ಬೇರೆ ಬಗೆಯ ಪ್ರಶ್ನೆಗಳೂ ಬರುತ್ತಿದ್ದವು. ಅದರಲ್ಲಿ ಒಂದು ನನಗೆ ಬಹಳ ಹಿಡಿಸಿತು: “ನಿಮ್ಮ ಊರಿನಿಂದ ದೊಡ್ಡ ಪೇಟೆಯ ಊರಿಗೆ ಐವತ್ತು ಮೈಲಿನ ಹಾದಿ; ಐವತ್ತು ಐವತ್ತು ತೆಂಗಿನಕಾಯಿಗಳನ್ನು ತುಂಬಿದ ಎರಡು ಬಂಡಿಗಳನ್ನು ಹೊಡೆದುಕೊಂಡು ನೀವು ವ್ಯಾಪಾರಕ್ಕೆ ಹೊರಡುತ್ತೀರಿ. ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಬರುವ ಸುಂಕದ ಕಟ್ಟಿಗಳಲ್ಲಿ ಕಾಯಿ ಹೇರಿದ ಪ್ರತಿ ಬಂಡಿಗೆ ಒಂದರಂತೆ ಕಾಯಿಯನ್ನು ಸುಂಕವಾಗಿ ಕೊಡಬೇಕು. ಹಾದಿಯಲ್ಲಿ ಒಟ್ಟು ಐವತ್ತು ಸುಂಕದ ಕಟ್ಟಿಗಳಿವೆ. ಪೇಟೆಯಲ್ಲಿ ನೀವು ಒಟ್ಟು ಎಷ್ಟು ಕಾಯಿ ಮಾರಿ ಬರುತ್ತೀರಿ?”

ಸಹಪಾಠಿಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು ‘ಸೊನ್ನೆ’ ಎಂದು ಉತ್ತರಿಸುತ್ತಲೂ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿದವರು ಕಿಸಕ್ಕನೆ ನಕ್ಕರು. ಹಾಗಾದರೆ ಉತ್ತರಕ್ಕಾಗಿ ಸ್ವಲ್ಪ ಜಾಣತನದಿಂದ ಹುಡುಕುವ ಅಗತ್ಯ ಇರಬೇಕೆಂದು ಅನಿಸಿತು. ಸ್ವಲ್ಪ ವಿಚಾರ ಮಾಡಿದ ಬಳಿಕ ‘ಇಪ್ಪತ್ತೈದು’ ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ. “ಉತ್ತರ ಸರಿ. ಹೇಗೆ ಮಾಡಿದೆ ಹೇಳು” ಎಂದರು.

“ಇಪ್ಪತ್ತೈದು ಕಟ್ಟೆಗಳನ್ನು ದಾಟಿದ ಬಳಿಕ ಒಂದು ಬಂಡಿಯ ಇಪ್ಪತ್ತೈದು ಕಾಯಿಗಳನ್ನು ಇನ್ನೊಂದು ಬಂಡಿಗೆ ಹಾಕಿ ಭರ್ತಿ ಮಾಡಿಬಿಟ್ಟರೆ ಒಂದು ಬಂಡಿ ಖಾಲಿ ಆಗಿಬಿಡುತ್ತದೆ. ಮುಂದೆ ಒಂದೇ ಬಂಡಿಗೆಂದು ಒಂದೊಂದೇ ಕಾಯಿಯಂತೆ ಕೊಡುತ್ತ ಸಾಗಿ ಇಪ್ಪತ್ತೈದು ಕಾಯಿಗಳನ್ನು ಸಂತೆಗೆ ಮುಟ್ಟಿಸಬಹುದು.”

“ಆವರಲ್ಲಿ ಒಂದು ಸ್ವಲ್ಪ ಸುಧಾರಣೆ ಮಾಡಬಹುದಲ್ಲ! ಮೊದಲಿನಿಂದಲೂ ಸುಂಕ ಕೊಡುತ್ತ ಹೋಗುವಾಗ ಒಂದೇ ಬಂಡಿಯಿಂದ ಎರಡೆರಡು ಕಾಯಿ ತೆಗೆದು ಕೊಡುತ್ತ ಹೋಗಬೇಕು. ಇಪ್ಪತ್ತೈದನೆಯ ಕಟ್ಟೆ ದಾಟುತ್ತಲೂ ಒಂದು ಬಂಡಿ ತನ್ನಷ್ಟಕ್ಕೆ ತಾನೇ ಖಾಲಿಯಾಗಿಬಿಟ್ಟಿರುತ್ತದೆ. ಕೆಲಸ ಹಗುರವಾಗಲಿಲ್ಲವೇ?” ಎಂದು ಅವರು ವಿವರಣೆ ಕೊಟ್ಟರು. ನನಗೆ ಬಹಳ ಋಷಿ ಆಯಿತು.

ಅದಾಗಿ ನಲವತ್ತೈದು ವರುಷಗಳ ನಂತರ, ಸುರತ್ಕಲ್ ಎಂಜಿನಿಯರಿಂಗ್ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಪಾಠ ಮಾಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಅವರ ವ್ಯಾಸಂಗಕ್ಕೆ ಭದ್ರ ಬುನಾದಿ ಇರಲಿ ಎಂಬ ಉದ್ದೇಶದಿಂದ ಪ್ರಾರಂಭದಲ್ಲಿಯೇ ಒಂದು ಮಾತು ಹೇಳುತ್ತಿದ್ದೆ: “ಎಂಜಿನಿಯರ್ ಎಂದರೆ ಯಾರು? ವಿಜ್ಞಾನಿಗಳು ಪ್ರಯೋಗಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಕಂಡು ಹಿಡಿದ ಹೊಸ ಕೋಶಗಳ ಉಪಯೋಗ ಸಾಮಾನ್ಯ ಜನರಿಗೆ ತಲುಪುವಂತೆ ಮಾಡುವುದು ಅವನ ಹೊಣೆ. ಅದಕ್ಕಾಗಿ ಅವನು ಅನುಸರಿಸುವ ವಿಧಾನವು ವ್ಯಾವಹಾರಿಕವಾಗಿರಬೇಕು; ವೆಚ್ಚ ಸಾಧ್ಯವಿದ್ದಷ್ಟೂ ಕಡಿಮೆ ಇರಬೇಕು: ಎಲ್ಲಕ್ಕೂ ಮುಖ್ಯವಾಗಿ ಸುರಕ್ಷಿತತೆಗೆ ನೂರಕ್ಕೆ ನೂರರಷ್ಟು ಗಮನ ಕೊಟ್ಟಿರಬೇಕು. ಈ ಮೂರೂ ದಿಶೆಯಲ್ಲಿ ಅವನು ಮಾಡಿದ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ಒಮ್ಮೆ ಯಶಸ್ಸು ಕಂಡರೆ ಅದನ್ನು ಅಲ್ಲಿಗೇ ನಿಲ್ಲಿಸುವದಿಲ್ಲ. ಇನ್ನೂ ಸುಧಾರಣೆಗಳನ್ನು ಮಾಡುತ್ತ ವೆಚ್ಚವನ್ನು ಇನ್ನೂ ತಗ್ಗಿಸುವ ಪ್ರಯತ್ನವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸುತ್ತಾನೆ...”

‘ಸುಧಾರಣೆ, ಇನ್ನೂ ಸುಧಾರಣೆ’ ಎನ್ನುವದಕ್ಕೆ ಲಘುಧಾಟಿಯ ಉದಾಹರಣೆ ಇರಲಿ ಎಂದು ಮೇಲೆ ಹೇಳಿದ ತೆಂಗಿನ ಕಾಯಿ ಮಾರಾಟದ ಸಮಸ್ಯೆಯನ್ನೇ ತೆಗೆದುಕೊಂಡೆ. ಅಂದು ನಡೆದ ಕತೆಯನ್ನು ವಿವರಿಸಿದೆ. ‘ಪೇಟೆಗೆ ಎಷ್ಟು ಕಾಯಿಗಳು ತಲುಪಿದವು?’ ಎಂಬ ಪ್ರಶ್ನೆಗೆ ದೊರೆತ ಮೂರೂ ಉತ್ತರಗಳ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆ ಮಾಡಿದೆ: ‘ಸೊನ್ನೆ’ ಎಂಬುದು ಮೊದಲನೆಯ ಉತ್ತರ. ಆ ಪ್ರಕಾರದ ಉತ್ತರ ಕೊಡುವವರು ಸರಕಾರೀ ನೌಕರರಾಗಲು ಯೋಗ್ಯರಾಗಿರುತ್ತಾರೆ. ಮಾರ್ಗದ ಮಧ್ಯದಲ್ಲಿ ಕಾಯಿಗಳನ್ನು ಬಂಡಿಯಿಂದ ಬಂಡಿಗೆ ವರ್ಗಾಯಿಸುವ ಸಾಹಸ ಮಾಡುವ ಎರಡನೆಯ ಪ್ರಕಾರದವರು. ಖಾಸಗಿ ಕಂಪನಿಗಳಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ ಮಾಡುತ್ತ ತಮ್ಮ ಆ ಸಮಯೋಚಿತ ಕ್ರಮದಿಂದ ಕಂಪನಿಗೆ ಲಾಭವಾದದ್ದನ್ನು ಬಾಸ್ ಹತ್ತಿರ ವರ್ಣಿಸಿ, ಮತ್ತೆ ‘ತಮ್ಮ ಸಂಬಳದ ಹೆಚ್ಚಳಕ್ಕೆ ಪೀಠಿಕೆ ಹಾಕುವ’ ವರ್ಗದವರು. ಮೂರನೆಯ ಮಾರ್ಗ ಅನುಸರಿಸುವವರು ತಮ್ಮದೇ ಆದ ಕಂಪನಿಯನ್ನು ನಡೆಸಲು ಅಗತ್ಯವಿರುವ ಚಾಣಾಕ್ಷತನ, ಮುಂದಾಲೋಚನೆ ಹೊಂದಿದವರು ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ.

ನನ್ನ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಉಪನ್ಯಾಸದ ಈ ಭಾಗ ತುಂಬ ಮೆಚ್ಚುಗೆಯಾಯಿತು. ತಮ್ಮ ಅಭಿಪ್ರಾಯವನ್ನು "Sir, this example has put every thing in a nutshell and is capable of putting everything in the shell of a 'nut'." ಎಂದು ಬಲು ಚೂಟಿಯಾದ ವಾಕ್ಯದಲ್ಲಿ ವ್ಯಕ್ತಪಡಿಸಿದರು.

“ಸರಿ, ಹಾಗಾದರೆ ಇದನ್ನು ಒಂದು ಹಾಸ್ಯ ಲೇಖನ ರೂಪದಲ್ಲಿ ನಮ್ಮ ಕಾಲೇಜಿನ ಮ್ಯಾಗಜಿನ್‌ಗೆ ಕೊಡಬೇಕೆಂದಿದ್ದೇನೆ. ಹಾಸ್ಯ ಲೇಖನದ ಉತ್ತರಾರ್ಧ ನಿಮ್ಮಿಂದ ಪೂರ್ತಿಗೊಳ್ಳಬೇಕೆಂದು ನನ್ನ ಅಭಿಲಾಷೆ. ಮೂರು ದಿನಗಳ ಒಳಗೆ ಪೂರ್ತಿಗೊಳಿಸಿ ಕೊಡುವಿರಾ?” ಎಂದೆ.

“ಮೂರು ದಿನ ಯಾಕೆ ಸಾರ್, ನಾಳೆ ಬೆಳಗಿನ ನಿಮ್ಮ ಮೊದಲನೆಯ ಪೀರಿಯಡ್‌ನಲ್ಲೇ ತಂದು ಕೊಡುತ್ತೇವೆ” ಎಂದರು. ‘ಶಿಷ್ಯಾದಿಚ್ಛೇತ್ ಪರಾಭವಂ’ ಎಂಬ ಸಂಸ್ಕೃತ ಉಕ್ತಿ ಕಿವಿಯಲ್ಲಿ ಮೊಳಗುತ್ತಿತ್ತು. ‘ತಥಾಸ್ತು’ ಎಂದು ಹೇಳಿದೆ. ನನ್ನ ಪರಾಭವ ಆಗಬೇಕಾದದ್ದೇನೂ ಇರಲಿಲ್ಲ; ಶಿಷ್ಯರ ವಿಜಯವಂತೂ ಆಯಿತು! ಮರುದಿನ ಕ್ಲಾಸಿನಲ್ಲಿ ಅವರ ಕಲಾಕೃತಿ ಹಾಜರ್! ನಿಮ್ಮ ಅವಗಾಹನೆಗೆಂದು ಇಲ್ಲಿ ಕೊಡುತ್ತಿದ್ದೇನೆ:

“ಸೊನ್ನೆ ಎಂದು ಉತ್ತರ ನೀಡುವವರು ಸರಕಾರೀ ಸೇವೆಗೆ ಅರ್ಹರು ಎಂದು ಸ್ಥೂಲವಾಗಿ ಕೊಡಲಾಗಿದೆಯಷ್ಟೇ. ಅದರಲ್ಲಿ ಭಿನ್ನ ಭಿನ್ನ ಶ್ರೇಣಿಗಳಿರುವದನ್ನು ನೀವು ಗಮನಿಸಬೇಕು.”

ಪೇಟಿಯವರೆಗೆ ಹೋಗಿ ಬರಿಗೈಯಿಂದ ಬಂದು, ಮೇಲಧಿಕಾರಿಯಿಂದ ಮಂಗಳಾರತಿ ಮಾಡಿಸಿಕೊಳ್ಳುವಾಗ ಮುಖ ತಗ್ಗಿಸಿ ನಿಂತು ಹೊರಗೆ ಬರುವಾಗ ಮತ್ತೆ ನಗುಮುಖದಿಂದಲೇ ಇರುವ ಒಂದನೆಯ ಪ್ರಕಾರ.

ಪೂರ್ತಿ ಬರಿಗೈಯಿಂದ ಬಾರದೆ ಎಲ್ಲ ಕುಂಕದ ಕಟ್ಟೆಯ ಪಾವತಿಗಳನ್ನು ನೀಟಾಗಿ ಜೋಡಿಸಿ ಅವುಗಳ ಜೊತೆಗೆ ತನ್ನ ‘ಪ್ರಯಾಣ ಭತ್ಯೆಯ ಬಿಲ್ಲ’ನ್ನು ಹಾಜರುಪಡಿಸುವ ಎರಡನೆಯ ಪ್ರಕಾರದವರು.

ತನ್ನ ಪ್ರಯಾಣ ಭತ್ಯೆಯ ಬಿಲ್ಲಿನೊಂದಿಗೆ ಸುಂಕದ ಕಟ್ಟೆಯವರೊಂದಿಗೆ ಹೊಂದಾಣಿಕೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡು, ಬೇರೆ ಗಾಡಿಗಳ ಸುಂಕವನ್ನು ತಮ್ಮ ಲೆಕ್ಕಕ್ಕೆ ಬರೆಸಿದ ರಸೀದಿ ಹಾಜರು ಪಡಿಸುವವರು ಮೂರನೆಯ ಪ್ರಕಾರದವರು. (ಕಾಯಿ ಮಾರಿದ ಪಣ ಅವನ ಮತ್ತು ಸುಂಕದ ಕಟ್ಟೆಯವರ ನಡುವೆ ‘ವಿಲೇವಾರಿ’ಯಾಗಿರುತ್ತದೆ)

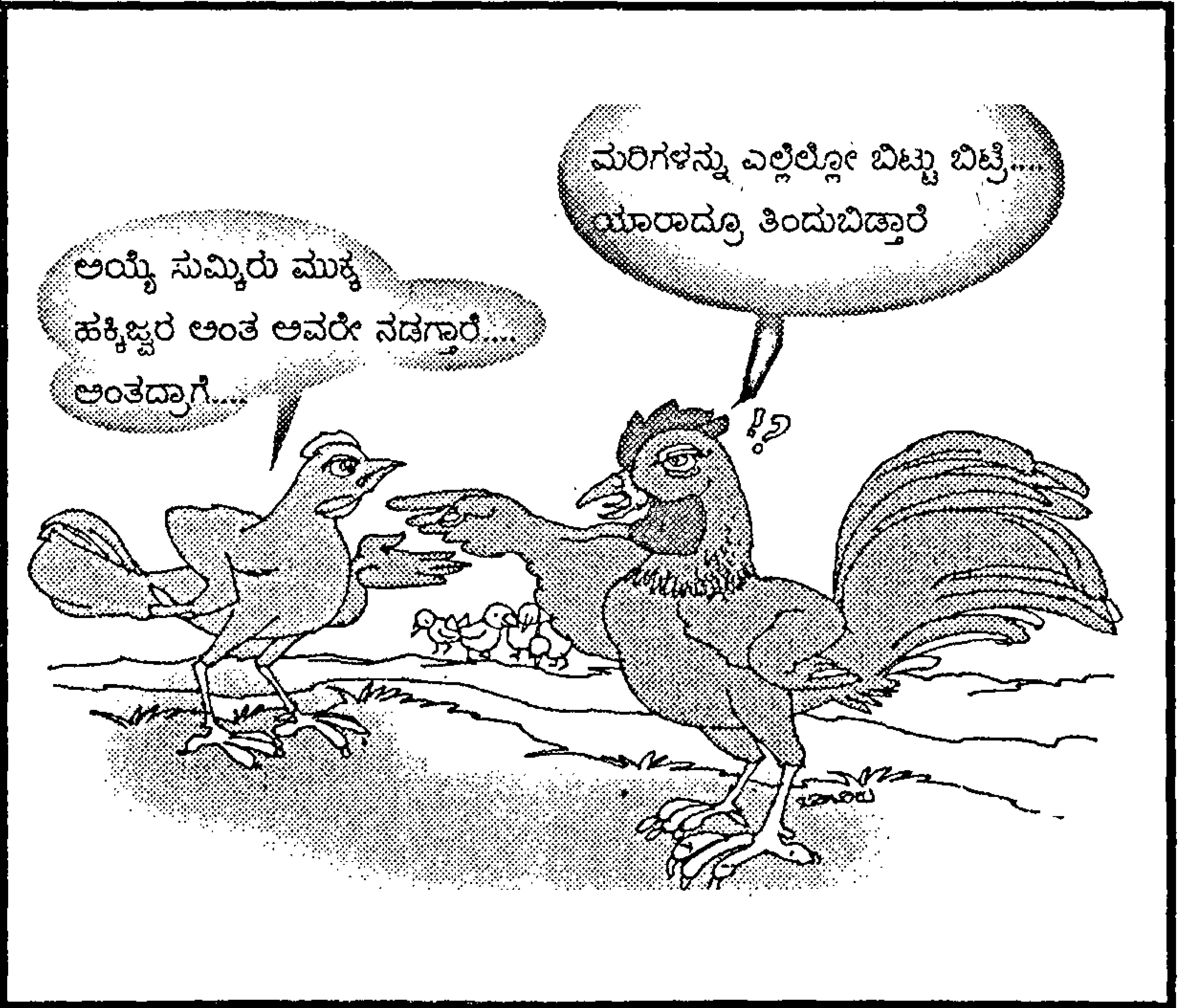
ಸ್ಥಳೀಯ ಸಿಮೆಂಟ್ ಏಜೆಂಟ್ ಅವರ ಮನೆಯಲ್ಲಿ ನಡೆಯುವ ಸೀಮಂತಕ್ಕೆ ಕಾಯಿಗಳನ್ನೆಲ್ಲ ಗುಟ್ಟಾಗಿ ಮಾರಿಕೊಂಡು, ಅವನ ಸಿಮೆಂಟ್ ಮೂಟೆಗಳನ್ನು ಪೇಟೆಗೆ ಸಾಗಿಸಲಿಕ್ಕೆ ತನ್ನ ‘ಸರಕಾರೀ ಬಂಡಿಗಳ ಸೇವೆ’ಯನ್ನು ನೀಡಿ, ಅದರಲ್ಲೂ ಲಾಭ ಮಾಡಿಕೊಂಡವರು ನಾಲ್ಕನೆಯ ಪ್ರಕಾರದವರು.

ಸಿಮೆಂಟ್ ಚೀಲಗಳನ್ನು ಯಶಸ್ವಿಯಾಗಿ ಸಾಗಿಸಿದ ನಂತರ ಪೇಟೆಯಲ್ಲಿ ಬಂಡಿಯ ದುರಸ್ತಿಗೆಂದು ವೆಚ್ಚ ಮಾಡಿದ್ದಕ್ಕೆ 'ಹೊಂದಾಣಿಕೆಯ' ಪಾವತಿಗಳನ್ನೂ ತರುವವರು... ಐದನೆಯ ವರ್ಗದವರು. ಹೀಗೆ ಇನ್ನೂ ಇದ್ದವು.

ಆದರೆ ಸಂಪಾದಕೀಯ ಮಂಡಳಿಯ ಮಡಿವಂತಿಕೆಯ ಧೋರಣೆಯಿಂದಾಗಿ ಲೇಖನ ಸ್ವೀಕೃತವಾಗದೆ ಉಳಿಯಿತು. ಯಾರಿಗೂ ಬೇಸರವಿಲ್ಲ ಬಿಡಿ.

ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳು ಇಲ್ಲಿ ಸಮಸ್ಯೆಯ ವಿವರಣೆಗೆ ಮಹತ್ವ ಕೊಟ್ಟರೇ ವಿನಹ "ಐವತ್ತು ಮೈಲುದ್ದದ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಐವತ್ತು ಸುಂಕದ ಕಟ್ಟೆಗಳು ಇರುವದು ಸಾಧ್ಯವೇ?" ಎಂಬ ಬಾಲಿಶ ಪ್ರಶ್ನೆ ಕೇಳಿ ತಡೆ ಒಡ್ಡಲಿಲ್ಲ. ಸಮಸ್ಯೆ ತಿಳಿಸುವ ಒಳಮರ್ಮವನ್ನು ತಿಳಿದುಕೊಳ್ಳುವದಕ್ಕೆ ಆದ್ಯತೆ ನೀಡಿದರು. ಆ ಬಳಿಕ ಇಂದಿನ ಭ್ರಷ್ಟ ಪರಿಸ್ಥಿತಿಯ ಚಿತ್ರ ಕೊಡುವ ವ್ಯಂಗ್ಯ ಹಾಸ್ಯವನ್ನೂ ನಿರ್ಮಿಸಿಕೊಟ್ಟರು. ಆದರೆ ಭ್ರಷ್ಟ ವ್ಯವಸ್ಥೆಯಲ್ಲಿ ತಮ್ಮ ಶುದ್ಧತೆಯನ್ನು ಕಾಪಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದವರು. ಅವರೆಲ್ಲ ಈಗ ಅಮೆರಿಕದಲ್ಲಿ ಬೇರೆ ಬೇರೆ ಕಡೆಗಳಲ್ಲಿ ಸೇವೆ ಸಲ್ಲಿಸುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಆಗೊಮ್ಮೆ ಈಗೊಮ್ಮೆ ಈ-ಮೇಲ್ ಕಳಿಸುವ ಪರಿಪಾಠವನ್ನೂ ಇರಿಸಿಕೊಂಡಿದ್ದಾರೆ.

★ ★ ★

ಮೋಹಿನಿಯ ಕಾಟ

- ವಿ. ಪ್ರಾಣೇಶ್‌ರಾವ್

“ಎದುರಿನ ಮನೆಯ ಕಿಟಕಿಯಲಿ ಒಂದು ಚಂದ್ರನ ತುಂಡು ಕಾಣುತ್ತಿದೆ...” ಟೀಪ್ ರೆಕಾರ್ಡರಿನಿಂದ ಅಲೆ ಆಲೆಯಾಗಿ ಹಾಡು ಹರಿದಂತೆ ಅದಕ್ಕೆ ತಾಳ ಹಾಕುತ್ತಾ ದನಿಗೂಡಿಸುತ್ತಿದ್ದಾನೆ ಮೋಹನ. “ಶುರುವಾಯಿತು ಇವನ ಮೋಹನರಾಗ” ಅಂತ ಹಂಗಿಸುತ್ತಿದ್ದಾಳೆ ಅವರಮ್ಮ. ಹೊರಗೆ ಹಾಲು ಚೆಲ್ಲಿದಂತೆ ಬೆಳದಿಂಗಳು. ತಿಂಗಳಿನಲ್ಲಿ ತುಂಬಿ ತುಳುಕಾಡುವ ತಂಗಾಳಿ. ಮೋಹನ ಹಾಡದೇ ಇರುತ್ತಾನೆಯೇ. ಮೊದಲೇ ನವಯುವಕ. ಕಾಲೇಜಿನ ರಸಿಕ ಶಿಖಾಮಣಿ, ಪ್ರೇಮಿ, ಭಾವುಕ, ಇತ್ಯಾದಿ ಇತ್ಯಾದಿ ಆಗಿರುವವನು.

“ಥತ್ ಶುರು ಮಾಡಿದೆಯಾ ನಿನ್ನ ಕನ್ನಡ ಹಾಡು. ಯಾರ್ ಕೇಳಾರಯ್ಯ ಈಗಿನ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಕನ್ನಡ ಹಾಡನ್ನು ಬಿಟ್ಟಾಕು. ‘ನೈಟ್ ಫ್ಲೈಟ್ಸ್ ವೀನಸ್...’ ಇಲ್ಲ ‘ಬೇಬಿ ಡೂಯೂವಾನಾ ಬಂಪ್...’ ಎನ್ನೋ ‘ಬೋನಿ ಎಂ’ನ ಆಲ್ಬಂ ಹಾಡುಗಳನ್ನು ಹಾಡಿ ವಿರಹವನ್ನು ಹೊರ ಹಾಕಬೇಕು ಕಣೋ...” ಎನ್ನುತ್ತ ಬೀದಿಯ ಪಕ್ಕದ ಕಿಟಕಿಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಡೈನಸಾರ್ ತಲೆಹಾಕಿ ಗೋಳಾಡಿದ ಅವನ ನೆರೆಯ ಮಿತ್ರ ಕರುಣಾಕರ.

“ಸದ್ವು. ಅಯ್ಯಾ ಮಿತ್ರ ಎಂದಿನಂತೆ ನೀನು ಜೋರಾಗಿ ಬೊಗಳಾಡಬೇಡ. ಊರಿಂದ ನಮ್ಮಜ್ಜಿ ಬಂದಿದ್ದಾರೆ ಕಣೋ. ಅದೇ ಹತ್ತಿ ಬೆಳಗಲ್ಲಿನಲ್ಲಿ ಇದ್ದಲ್ಲ. ಈಗ ಹೊಳೆನರಸೀಪುರದೋರು...”

ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಮೌನ. “ನಾನು ಹೇಳಿದ್ದು ತಂದೆಯಾ?...” ಮೋಹನ ಕೇಳುತ್ತಾನೆ. “ನೀನು ಕೇಳಿದ್ದು. ಹ್ಯಾ ಬ್ರಿಟಿಷಿಯರ್ಸ್, ಸಮಂತ ಫಾಕ್ಸ್ ಪೋಸ್ಟರ್ಸ್ ತಾನೆ? ಮೈಸೂರಿನಲ್ಲೇ ಬಿಟ್ಟು ಬಂದೆ. ನೆಕ್ಸ್‌ಟೈಮ್ ಖಂಡಿತಾ ತರ್ತೀನಿ ಕಣೋ...” ಎನ್ನುತ್ತಾನೆ ಕರುಣಾಕರ.

“ಇದೇನು ಲಕ್ಷ್ಮೀ ಇವನ ಮೋಹನರಾಗ ಅವನ ಕರುಣಾಲಾಪ ಇಷ್ಟು ಹೊತ್ತಲ್ಲಿ!! ಅಜ್ಜಿ ಒಳಗೆ ಬರುತ್ತಾ ನುಡಿದರು. ಕಿಟಕಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕರುಣಾಕರನ ಮುಖ ಕಳಚಿಕೊಂಡು ಪರಾರಿಯಾಯಿತು. “ಇವಕ್ಕಿನ್ನೇನು ಕೆಲಸ ಇರುತ್ತೆ ಬಿಡಿ. ಅದಿರ್ಲಿ ನಿಮಗೆ ಇನ್ನೊಂದು ವಿಷಯ ಗೊತ್ತಾ?! ಅದೇ ಅಜ್ಜಿ ಇಲ್ಲೆಲ್ಲೋ ಒಬ್ಬ ‘ಮೋಹಿನಿ’ ಬಂದು ಸೇರಿಕೊಂಡಿದ್ದಾಳಂತೆ! ಯಾವ ಊರೂ ಕೇರಿಯೂ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ. ದಿನವೂ ಈ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಅವಳ ಕಾಟ. ನಾವು ಮನೆ ಬದಲಾಯಿಸಿದ್ದೇ ತಪ್ಪಾಯಿತೇನೋ. ಐಶ್ವರ್ಯರಾಯ್‌ನಂತೆ ಹೊಳೆ ಹೊಳೆವ ಕಣ್ಣು, ತಿಂಗಳಿನ ಬೆಳಕಂತೆ ಅವಳ ಮೈಕಾಂತಿ, ಏನೋ ಸುವಾಸನೆ, ಸುಖ ಸಂವೇದನೆ, ಗೆಜ್ಜೆನಾದ ಅಂತ ಮೋಹನನ ಏನೇನೋ ಅಂಬೋಣ. ಮೊದಲೇ

ಕುಣಿಯುವ ಈ ಕಪಿಗಳಿಗೆ ಹೆಂಡ ಕುಡಿಸಿದಂತೆ ಆಗಿದೆ. ಎದುರು ಮನೆಗೆ ಬಂದಿದ್ದಾಳೆ ಅಂತ ಅನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು ಈ ಹುಡುಗರು. ನಾನಂತೂ ಒಂದು ಸಲವೂ ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿಲ್ಲ. ನನಗೂ ಅವಳನ್ನು ನೋಡಬೇಕೆಂಬೊ ಆಸೆ, ಹೇಗೂ ನೀವು ಬಂದಿದೀರಲ್ಲ ಅಜ್ಜ. ಒಂದು ನಾಲ್ಕು ದಿನ ಇರಿ, ಇಬ್ಬರೂ ಸೇರಿ ಪತ್ತೆ ಮಾಡಿಯೇ ಬಿಡೋಣ.”

“ಅಯ್ಯೋ ಆಗಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಮೋಹಿನಿನೂ ಬೇಡ. ಭಸ್ಮಾಸುರನೂ ಬೇಡ. ನಾನು ಹೋಗಬೇಕು ಹೊಳೆನರಸೀಪುರಕ್ಕೆ....” ಅಂತ ರಾಗವಾಗಿ ಅಜ್ಜ ನುಡಿದರು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ ಮೋಹನ “ಹೌದಜ್ಜ. ನೀವು ಬರೋದೆ ಅಪರೂಪ. ಅಮ್ಮ ಅಂದ್ರಲ್ಲ ಒಂದ್ ನಾಕ್ಷಿನ್ ಅಂತ. ಬೇಡ ಪೂಜಾ ಒಂತಿಂಗಳಿದ್ದಿಡಿ ಅಜ್ಜ. ನಮಗೂ ಬೇಜಾರು ಕಳೆಯುತ್ತೆ.”

“ಯಾಕೋ ಮುಂಡೇದೆ. ನನ್ನ ಕೈಲಿ ಚಿಗುರು ತೊವ್ವೆ, ಹಿಟ್ಟು ಮೆಣಸು ಉಣ್ಣಬೇಕು ಅಂತ ಆಸೆಯಾಗಿದೆ ಏನೋ. ಅರಳಿಟ್ಟು ತಿನಬೇಕು ಅಂತ ಅನಿಸಿದೆಯಾ...” ಅಂತ ಕಕ್ಕುಲಾತಿಯಿಂದ ಅಜ್ಜ ಕೇಳಿದಳು.

“ಇಲ್ಲಜ್ಜ ಅಂಥ ಸ್ವಾರ್ಥ ಏನೂ ಇಲ್ಲ. ನಿಮ್ಮ ಸೇವೆ ಮಾಡೋಣ ಅಂತ. ನನ್ನ ಮೋಹಿನಿಯನ್ನೂ ನೋಡಿದ ಹಾಗೆ ಆಗುತ್ತೆ. ನಾಕು ದಿನ ಹಾಯಾಗಿರಿ. ಅಂದ ಹಾಗೆ ಅಮ್ಮನ ಕೈಯ ಕಾಫಿ ಕುಡಿಬೇಕು ಅಂತಿದ್ದಿ...”

“ಹೌದು ಕಣೋ. ಇದು ಆ ಪದ್ಧಮ್ಮನ ಮನೆ ಅಲ್ಲೇನೋ. ಅವಳ ಆ ಕೈಯ್ಯ ಕಾಫಿ ರುಚಿ ನಿಮ್ಮಮ್ಮಂಗೂ ಬಂದಿದೆ ಕಣೋ, ಇವಳನ್ನು ನೋಡಿದರೆ ಅವಳನ್ನೇ ನೋಡಿದ ಹಾಗೆ ಆಗುತ್ತೆ. ಆಯ್ತಪ್ಪ ನಿನ್ನಮ್ಮನ ಕಾಫಿ ರುಚಿಗಾದರೂ ಒಂದ್ ನಾಕು ದಿನ ಇರ್ತೀನಿ...” ಎಂದು ಆಶ್ವಾಸನೆಯನ್ನಿತ್ತರು.

ನಾಲ್ಕಾರು ದಿನ ಕಳೆದ ನಂತರ ಒಂದಿರುಳು ರಾತ್ರಿ ಹನ್ನೆರಡು ಗಂಟೆಯಾಗಿದೆ. ಸೆಕೆಂಡ್ ಶೋ ಸಿನಿಮಾಕ್ಕೆ ಹೋಗಿದ್ದ ಮೋಹನ ಮನೆಯೊಳಗೆ ಬಂದಾಗಿದೆ. ಪಕ್ಕದ ಕಿಟಕಿಯ ಮೂಲಕ ಎಂದಿನಂತೆ ಕರುಣಾಕರನ ಡೈನಸಾರ್ ಮುಖ. “ನಾಳೆ ಗಿಟಾರ್ ಕ್ಲಾಸಿಗೆ ಸೇರೋದನ್ನ ಮರಿಬೇಡ್ವೊ. ನಾನು ಬರ್ತೀನಮ್ಮ ಗುಡ್‌ನೈಟ್... ಕರುಣ ಕಳಚಿಕೊಂಡ. ಅಲ್ಲಿಗೆ ಬಂದ ಅಜ್ಜ “ಹಾರ್ಮೋನಿಯಂ ತಗೊಂಡು ನಾಲ್ಕು ದೇವರ ನಾಮ ಕಲಿಯೋ ಅಂದ್ರೆ ಗಿಟಾರ ಅಂತೆ ಗಿಟಾರ ಅಂತೆ..” ಪೇಚಾಡಿದರು. ಮೋಹನ ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ. ಟೀವಿ ಆರಿಸಿ ಅತ್ತ ಬಂದ ಅಮ್ಮ ಮೋಹನನ ಮುಖವನ್ನು ನೋಡಿ, “ಏನೋ ಈ ದಿನ ಪಾನ್ ಬೇರೆ ಹಾಕಿದ್ದೀಯಾ. ಸಿನಿಮಾಗೆ ಅವಳೂ ಬಂದಿದ್ದಳೇನೋ?!” ಕೇಳಿದಳು ಕುತೂಹಲ ಆಶ್ಚರ್ಯಮಿಶ್ರಿತ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ.

“ಏನೂ ಸ್ನೇಹಿತರು ಕೊಡಿಸಿದರೂಂತ ಇವತ್ತೊಂದಿನ ಹಾಕಿದೀನಿ. ಇನ್ನು ಅವಳೊಂದ್ರೆ ಯಾರಮ್ಮ?!...” ಸಖೀದಾಶ್ಚರ್ಯದಿಂದ ಮರುಪ್ರಶ್ನೆ ಮಾಡಿದ.

“ಯಾರೊಂತಿಯಲ್ಲೋ ಇನ್ಯಾರು. ಅವಳೇ ಆ ಮಿಟಕಲಾಡಿ ಮೀನಾಕ್ಷಿ...”

“ಅಯ್ಯೋ ಅವಳಮ್ಮಾ. ಅವಳು ಫಸ್ಟ್ ಶೋ ಗೆ ಬಂದು ಹೋಗಿರಬಹುದು. ನಾನು ಬಯಸಿಬಿಟ್ಟಿ ಅಷ್ಟು ಸುಲಭವಾಗಿ ದಿನಾ ಕೈಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಬಿಡ್ತಾಳೆ. ನಾವೇನು ‘ಹಾರುತ ದೂರಾ ದೂರ...’ ಅಂತ ಇಬ್ಬರಿಗೊಬ್ಬ ಕೈ ಹಿಡಿದುಕೊಂಡು ಆಕಾಶ ಮಾರ್ಗದಲ್ಲಿ ದೇವಾನು ದೇವತರಂತೆ ಹಾರಿಕೊಂಡು ಹೋಗ್ತೀವಿ ಅಂದುಕೊಂಡೆಯಾ? ಅದಕ್ಕೆ ಶೇಕ್ಸ್‌ಪಿಯರ್ ಹೇಳಿರೋದು ‘ಇಫ್ ವಿಷಸ್‌ವರ್ ಹಾರ್ಸರ್ಸ್ ಬೆಗ್ಗರ್ಸ್‌ವುಡ್‌ರೈಡ್’ ಅಂತ....”

ಅಲ್ಲಿದ್ದ ಅಜ್ಜಿ ಮಧ್ಯೆ ಬಾಯಿ ಹಾಕಿ “ಆಸೆಗಳೇ ಕುದುರೆಗಳಾದರೆ ಭಿಕ್ಷುಕರೂ ಸವಾರಿ ಮಾಡುತ್ತಾರೆ ಅಂತ ಅಲ್ಲೇನೋ” ಅಂತ ಅಂದರು.

ಆಗ ಮೋಹನನಿದ್ದು “ನಿನಗೆ ಶೇಕ್ಸ್‌ಪಿಯರ್ ಗೊತ್ತೇನಜ್ಜಿ!” ಅಂತ ಕೇಳಿದ.

“ಏಯ್ ಗೊತ್ತಿಲ್ಲ ಏನೂ ಮುಂದೇದೆ. ಮೈಸೂರಲ್ಲಿ ನಮ್ಮನೆ ಪಕ್ಕದಲ್ಲೇ ಇತ್ತು. ವಾರಾನ್‌ಸಿಕ್ಕೇಂತ ನಮ್ಮನೆಗೆ ಊಟಕ್ಕೆ ಬರೋದು”

“ತುಂಬ ತಮಾಷೆಯಾಗಿ ಮಾತಾಡ್ತೀರಿ ಅಜ್ಜಿ. ಅಂದ ಹಾಗೆ ನೀವು ಎಲ್ಲಿತನಕ ಓದಿದ್ದೀರಿ” ಮೋಹನ ಮರು ನುಡಿದ.

“ಬಳ್ಳಾರಿಯಲ್ಲಿ ಲಂಡನ್ ಮಿಷನ್ ಶಾಲೆಯಲ್ಲಿ ಓದಿದೋಳು. ಮೈಸೂರಲ್ಲಿ ಎಲ್.ಎಸ್. ತನಕ ಓದಿದೀನಿ ಕಣೋ. ಹಳೇ ಎಲ್ಲಿಸ್ಸು. ನಮಗೆ ಬೈರನ್ನು ಸದೆ ಶೇಕ್ಸ್‌ಪಿಯರ್ನೂ ಎಲ್ಲಾ ಇದ್ದು...” ಅಂತ ಜಂಬ ಕೊಚ್ಚಿಕೊಂಡರು.

“ನೋಡಿ ನೋಡಿ ಅಲ್ಲಿ ಗೆಜ್ಜೆ ಶಬ್ದ ಕೇಳಿ ಬರ್ತಾ ಇದೆ. ಫಲ್ ಫಲ್... ಫಲ್ ಫಲ್... ಕೇಳ್ತಾ ಇದೆಯಾ.” ಅಮ್ಮ ಎಚ್ಚಿತ್ತುಕೊಂಡರು.

“ಮತ್ತೆ ಶುರುವಾಯಿತಾ ನಿಮಗೆ ಆ ಮೊಹಿನಿಯ ಕಾಟ. ಗೆಜ್ಜೇನೂ ಇಲ್ಲ. ಪಜ್ಜೇನೂ ಇಲ್ಲ. ನಿಮಗೆಲ್ಲೋ ಭ್ರಾಂತು. ಸಾಕು ಮಲಕ್ಕೊ ಹೋಗಿ. ಅಪ್ಪ ಊರಲ್ಲಿ ಇಲ್ಲ ಅಂದ್ರೆ ನೀವು ಹೀಗೆ ಆಡೋದು...” ಮೋಹನ ಬೇಸರಗೊಂಡ.

ಹಾಸಿಗೆಯತ್ತ ತೆರಳುತ್ತ ಅಮ್ಮ ಹೇಳಿದರು. “ನಾನು ದಿನಾ ಒಂದೂವರೆ ಲೀಟರ್ ಹಾಲು ತಗೊಳ್ತೇನೆ ಎರಡಕ್ಕೆ ಮೂರಕ್ಕೆ ಸುಮಾರು ಕಾಲು ಲೀಟರ್ ಹಾಲು ಕಡಿಮೆಯಾಗಿರುತ್ತಲ್ಲ! ನಾ ಮನೇಲಿಲ್ಲಾಗ ಇವನೇನಾದರೂ ಆ ಮೋಹಿನಿಯನ್ನು ಕರೆದು ಕಾಫಿ ಟೀ ಅಂತ ಅವಳೊಡನೆ ಕುಡಿದು ಮಜಾ ಉಡಾಯಿಸ್ತ ಇದಾನೋ ಏನೋ. ಇರೋದೋಬ್ ಮಗ ನನಗಂತೂ ತುಂಬ ಯೋಚನೆಗಿಟ್ಟುಕೊಂಡಿದೆ...” ಅಜ್ಜಿ ಸುಮ್ಮನೆ ಕೇಳುತ್ತಿದ್ದರು. ಅಮ್ಮ ಮಾತು ಮುಂದುವರೆಸಿದರು.

“ಅಲ್ಲದೆ ನಾನು ಸರಿಯಾಗಿ ನೋಡಿದ್ದೀನಿ. ಆದಿನ ಎದುರು ಮನೆ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ದೀಪ ಹಾಕಿರಲಿಲ್ಲ. ಸೀರೆಯಂಥ ಬೆಳ್ಳನೆಯ ತೆಳು ಪರದೆ ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ಆಡುತ್ತಿರುವಾಗ ಅವಳ ಹೊಳೆ ಹೊಳೆವ ಕಣ್ಣು ಮಾತ್ರ ನನಗೆ ಕಾಣಿಸಿತು. ಆದಿನ ಇವರು ಮುಡಿಯಲು ನನಗೆ ಮಲ್ಲಿಗೆ ತಂದಿದ್ದರು. ಅದು ಇವರು ತಂದ ಮಲ್ಲಿಗೆ ವಾಸನೆಯೊ ಇಲ್ಲ ಅವಳು ಮುಡಿದ ಮಲ್ಲಿಗೆ ವಾಸನೆಯೊ ನನಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅಮ್ಮ ಯಾವುದೋ ಸಂಮೋಹನಕ್ಕೊಳಗಾದಂತೆ ಮೋಹಿನಿಯ ಧ್ಯಾನದಲ್ಲಿದ್ದಳು. ಆಗ ಅಜ್ಜ ಇದ್ದು ಮತ್ತೆ ಮೈಸೂರಿನ ಕತೆ ತೆಗೆದರು. “ಇದೊಳ್ಳೆ ‘ಜಗನ್ನೋಹಿನಿ’ ಸಿನಿಮಾದಲ್ಲಿದ್ದ ಹಾಗಿದೆಯಲ್ಲೇ ಕತೆ. ನಾನು ಚಿಕ್ಕೋಳಿದ್ದಾಗ ಆ ಸಿನಿಮಾ ನೋಡಿದ್ದು, ಆ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ನಮ್ಮನೆ ಗ್ರಾಮಪೋನ್‌ನಲ್ಲಿ ಆ ಚಿತ್ರದ ಅದೆಂಥ ಮಧುಮಧುರವಾದ ಹಾಡೂಂತೀಯಾ. ಎಂದೋಽ... ಎಂದೋಽ... ಎಂದೋಽ... ಎಂದೋ ನಿನ್ನ ದರುಶನ ಎಂದೋಽ... ಅಜ್ಜ ಹಾಡತೊಡಗಿದರು. ಮೊನ್ನೆ ಮೊನ್ನೆವರೆಗೂ ಆ ಹಾಡು ಕೇಳ್ತಾ ಇದ್ದಿ” ಅಂದರು. ಹಾಗೆಯೇ ಹಳೆಯ ನೆನಪುಗಳಲ್ಲಿ ಕಳೆದೂ ಹೋದರು. ಆಗ ಅಮ್ಮ ಕೇಳಿದರು “ಈಗಲೂ ಮೈಸೂರಲ್ಲಿ ಗ್ರಾಮಪೋನ್ ಇದೆಯಾ ಅಜ್ಜ. ಇವರಿಗೆ ಗ್ರಾಮಪೋನು ಹಳೆಯ ಹಾಡು ಅಂದ್ರೆ ತುಂಬ ಇಷ್ಟ...” ಅಜ್ಜ ಮಾತನಾಡಲಿಲ್ಲ. ಅದಾವಾಗಲೂ ನಿದ್ರೆ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದಳು.

★ ★ ★

ಬೆಳಗಿನ ಜಾವ ಐದೂ ಐದೂವರೆ ಆಗಿರಬಹುದು. ಅಜ್ಜ ಅದಾಗಲೆ ಎದ್ದು ಸ್ನಾನ ಪೂಜಾದಿಗಳನ್ನು ಮುಗಿಸಿ ತುಳಸೀ ಕಟ್ಟಿಗೆ ಸುತ್ತು ಬಂದು ದೇವರ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಸ್ತೋತ್ರ ಪಾರಾಯಣದಲ್ಲಿದ್ದರು. ನಂತರ ಅವರು ಮೌನ, ಧ್ಯಾನದಿಂದೀಚೆಗೆ ಬರುವ ವೇಳೆ ಪಡಸಾಲೆಯಿಂದ ಪಕ್ಕದ ಕೋಣೆಯತ್ತ ಸರಿದ ಹೆಜ್ಜೆನಾದ ಜೊತೆಗೆ ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ತೇಲಿ ಬಂದ ಎಂಥದೊ ಮಧುರವಾದ ವಾಸನೆ. ಸುಂದರಿಯರು ಅದರಲ್ಲೂ ಸುರಸುಂದರಿಯರು ಮೈಗೆ ಪುಸಿಕೊಳ್ಳುವ ನವಿರಾದ ಶ್ರೀಗಂಧದ ಹಿತವಾದ ವಾಸನೆ. ಅದು ತನ್ನ ದೇವರ ಕೋಣೆಯ ಧೂಪದ ವಾಸನೆಯೊ ಅಥವಾ ಅವಳು ಆ ಮೋಹಿನಿಯ ಮಾಟವಾದ ಮೈಯ್ಯ ಮಧುರವಾದ ಪರಿಮಳವೊ ಒಂದು ಕ್ಷಣ ಅವಳಿಗೆ ಏನೊಂದೂ ಅರ್ಥವಾಗಲಿಲ್ಲ. ಅರೆಗಳಿಗೆ ಮೌನವಾಗಿ ಧ್ಯಾನಾಸಕ್ತರಾದ ಅಜ್ಜ ಮೆಲ್ಲನೆದ್ದು ಕಳೆ ಹೆಜ್ಜೆಯಲ್ಲಿ ಮೋಹನನ ರೂಮಿನತ್ತ ನಡೆದವರೇ ಮೆಲ್ಲನೆ ಅವನ ಕೋಣೆಯ ಬಾಗಿಲಿಕ್ಕೆ ಸದ್ದು ಮಾಡದೆ ಚಿಲಕವನ್ನೂ ಹಾಕಿದರು. ಒಬ್ಬೊಬ್ಬರಾಗಿ ಮನೆಯ ಸದಸ್ಯರು ಏಳುತ್ತಿದ್ದಂತೆ “ಬನ್ನಿ ಬನ್ನಿ ಮೋಹನನ ರೂಮಿನಲ್ಲಿ ಮೋಹಿನಿ ಸಿಕ್ಕಿಬಿದ್ದಿದ್ದಾಳೆ. ‘ಆಪರೇಶನ್ ಮೋಹಿನಿ’ ಸರ್ಕ್ಯೂ...” ಅಂತ ಅಜ್ಜ ಕರೆ ಕೊಡುವುದೇ ತಡ ಲಕ್ಷ್ಮೀ ಆದಿಯಾಗಿ ಎಲ್ಲರೂ ಮೋಹನನ ರೂಮಿನ ಮುಂದೆ ಬಂದು ಜಮಾಯಿಸಿದರು.

ಅವರಲ್ಲಿ ಆಶ್ಚರ್ಯ ಕುತೂಹಲ. ತಾವು ಏನನ್ನೋ ಸಾಧಿಸಿದ್ದೇವೆ ಎಂಬ ಭಾವ ತುಂಬಿ ತುಳುಕಾಡುತ್ತಿತ್ತು. ಯಾರು ಮೊದಲು ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆಯಬೇಕು ಅಂತ ಲೆಕ್ಕ ಹಾಕುತ್ತಿದ್ದರು. ಆಗ ಅಜ್ಜ ಹೇಳಿದರು, “ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆಯುವುದು ಬೇಡ. ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆದೆವೆಂದರೆ ಕೆಲಸ ಕೆಟ್ಟಂತೆಯೇ. ಏಕೆಂದರೆ ಅವಳು ನಮ್ಮ ಕಣ್ಣ ಮುಂದೆಯೇ ಬಾಗಿಲ ಮೂಲಕ ಗಾಳಿಯಲ್ಲಿ ತೇಳಿ ಹೋಗಿಬಿಟ್ಟರೆ ಮಾಡುವುದೇನು? ಎಲ್ಲ ನೀರಿನಲ್ಲಿ ಹೋಮ ಮಾಡಿದಂತೆ ಆಗುವುದಿಲ್ಲವೇ?! ನಾನು ಮೊದಲು ಕಿಟಕಿಯಲ್ಲಿ ಇಣಕಿ ನೋಡುತ್ತೇನೆ...” ಅಂತ ಅತ್ತ ಹೋದರು. ಎಲ್ಲರೂ ಉಸಿರು ಬಿಗಿಹಿಡಿದು ನೋಡುತ್ತಿದ್ದಾರೆ. ಅಜ್ಜ ಅತ್ತ ಹೋದರೋ ಇಲ್ಲವೋ ಕೋಣೆಯಲ್ಲಿ ಏನೊ ಧಡಬಡ ಸದ್ದಾಗಿ ಅಜ್ಜ ಹಾಗೇ ಒಂದು ಹೆಜ್ಜೆ ಹಿಂದೆ ಸರಿದು ನಿಂತರು. ಮತ್ತೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಸಾವರಿಸಿಕೊಂಡು ಕಿಟಕಿಯಲ್ಲಿ ಮುಖ ಹಾಕಿ ನೋಡಲು ಮೋಹನನ ಮಂಚದ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಸರಿದಾಡುವ ಬಿಳಿಯ ಸೆರಗಿನಂಥ ತೆಳು ಪರದೆಯ ಮರೆಯಲ್ಲಿ ಹೊಳೆವ ಕಣ್ಣುಗಳ ಮೋಹಿನಿ ಮೋಹನನತ್ತ ನೋಡುತ್ತಲೆ ನಿಂತಿದ್ದಾಳೆ! ಕಿಟಕಿಯಲ್ಲಿ ಕಂಡ ಅಜ್ಜಿಯ ಮುಖದತ್ತ ನೋಡಿದ ಮೋಹಿನಿ ಕೋಪ ಅಸಮಾಧಾನದಿಂದ ‘ಮಿಯಾಂವ್’ ಎಂದು ಚೀರಿ ಮೋಹನನ ಮೇಲೆ ಹಾರಿ ಆಚೆ ಕಿಟಕಿಯ ಮೂಲಕ ಪರಾರಿಯಾದಳು. “ಅಯ್ಯೋ ಬೆಕ್ಕು ಮುಂಡೇದು” ಅಂತ ಅಜ್ಜ ಅಂದೊಡನೆ ಕುತೂಹಲದ ಕಟ್ಟಿ ಯೊಡೆದು ಎಲ್ಲರೂ ಘೊಳ್ಳೆಂದು ನಕ್ಕರು. “ಅಂತೂ ಕೊನೆಗೆ ‘ಕಾಟ್ ಈಸ್ ಓಟ್ ಆಫ್ ದಿ ಬ್ಯಾಗ್’ ಅಂದರು ಅಜ್ಜ.

“ಅಜ್ಜ ನಂಗ್ಯಾಕೊ ಇನ್ನೂ ಒಂದ್ ಅನುಮಾನ. ಅದು ಬೆಕ್ಕು ಹೌದೋ ಅಲ್ಲವೋ!” ಲಕ್ಷ್ಮೀ ರಾಗ ಎಳೆದಳು.

“ಬೆಕ್ಕಲ್ಲದೇ ಏನೇ. ಮುದ್ದಾದ ಹಾಲು ಬಣ್ಣದ ಬೆಕ್ಕು. ನೋಡು ಹೇಗೆ ನಿನ್ನನ್ನೇ ನೋಡ್ತಾ ಇದೆ...” “ಹಾಗೇ ನೋಡ್ತಾ ಇರುದಕ್ಕೇ ಅನುಮಾನ ಅಜ್ಜ... ‘ಚಂದಮಾಮ’ ಕತೆಯಲ್ಲಿ ನಾನು ಓದಿದ್ದೆ. ಯಾವಳೋ ಒಬ್ಬ ಮೋಹಿನಿ ಹಗಲೆಲ್ಲ ಒಂದು ಬೆಕ್ಕಿನ ರೂಪತಾಳಿ, ಇರುಳಲ್ಲಿ ಮೋಹಿನಿಯಾಗಿ ರಾಜಕುಮಾರನೊಡನೆ ರಾಜ್ಯೋದ್ಯಾನದಲ್ಲಿ ವಿಹರಿಸುತ್ತಿದ್ದಳಂತೆ. ಹಾಗೇನಾದರೂ ಈ ಬೆಕ್ಕು ಮುಂಡೇದು...”

“ಅಯ್ಯೋ ಸಾಕುಮಾಡು ಮಹರಾಯ್ತೀ, ನೀ ಇನ್ನೂ ‘ಚಂದಮಾಮ’ನ ಕಥೆಗಳ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಇದ್ದೀಯಾ, ಈಚೆ ಬಾ. ಇದು ಪೈಟೆಕ್ ಯುಗ. ಈಗ ಎರಡರಲ್ಲಿ ಒಂದು, ಅದು ನಿಜವಾದ ಬೆಕ್ಕಾಗಿರಬೇಕು. ಇಲ್ಲ ಬೆಕ್ಕಿನ ರೂಪದ ‘ರೋಬೋಟ್’ ನಂತ ‘ಯಂತ್ರಪ್ರಾಣಿ’ ಆಗಿರಬೇಕು ಅಷ್ಟೇ... ತೀರ್ಪಿತ್ತರು ಅಜ್ಜ.

★ ★ ★

ಆಗಿದ್ದು ಇಷ್ಟೇ. ಮೋಹನನಿಗೆ ಬೆಕ್ಕು ನಾಯಿಗಳೆಂದರೆ ಎಲ್ಲಿಲ್ಲದ ಪ್ರೀತಿ. ಒಂದು ಮುದ್ದಾದ ಬೆಕ್ಕು ಸಾಕಬೇಕೂ ಅಂತ ಬಹಳ ದಿನದಿಂದ ಕಾಯುತ್ತಿದ್ದ. ಆದರೆ

ಅವರಮ್ಮನಿಗೆ ಅದು ಇಷ್ಟವಿರಲಿಲ್ಲ. "ನಮಗೆ ನಾಯಿ ಬೆಕ್ಕು ಅಷ್ಟಾಗಿ ಆಗಿಬರೋಲ್ಲ ಕಣೋ. ಒಂದೆರಡು ಸತ್ತು ಹೋಗಿವೆ, ಅವುಗಳ ತಂಟೇನೇ ಬೇಡ... ಅನ್ನುತ್ತಿದ್ದರು ಅಮ್ಮ. ಮನೆ ಬದಲಾಯಿಸಿ ಈ ಮನೆಗೆ ಬಂದಾಗ ಅವರ ಅಮ್ಮನಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗದೇ ಅವನ ಆಸೆ ಈಡೇರಿತು. ಆದರೆ ಎದುರು ಮನೆಯ ಬೆಕ್ಕಿಗೊಂದು ಗೆಜ್ಜೆಕಟ್ಟಿ ಆಗಾಗ್ಗೆ ಅದರ ಮೈಗೆಲ್ಲ ಸುಗಂಧದೆಣ್ಣೆ ಸುರಿಯುತ್ತ ಇವರಿಗೆಲ್ಲ ಚಳ್ಳೆಹಣ್ಣು ತಿನ್ನಿಸುವ ಮೋಹನ ಕರುಣಾಕರರ ಷಡ್ಯಂತ್ರದ ಸೂತ್ರ ಬಹಳ ದಿನ ಗುಟ್ಟಾಗಿ ಉಳಿಯಲಿಲ್ಲ.

"ಆ ದರಿದ್ರ ಬೆಕ್ಕು ಮತ್ತೆ ಈ ಕಡೆ ಬರ್ಲಿ. ಇವತ್ತು ಅದನ್ನು ಕೊಲ್ಲಿಯೇ ಎರಡನೇ ಕೆಲಸ..." ಲಕ್ಷ್ಮೀ ಅಸಹನೆಯಿಂದ ಚೀರಿದಳು. ಆಗ ಅಜ್ಜಿಯಿದ್ದು "ಹಾಗೆ ಎಲ್ಲಾದರೂ ಮಾಡಿಗೀಡೀಯೇ ಮಹರಾಯ್ತೀ. ಆ ಬೆಕ್ಕೇನು ಸಣ್ಣಪುಟ್ಟ ಸೈಜಿನದಲ್ಲ, ಗಡವ ಬೆಕ್ಕು. ಚಿನ್ನದಲ್ಲಿ ಬೆಕ್ಕನ್ನು ಮಾಡಿಸಿಕೊಡಬೇಕಾದೀತು" ಅಂದರು. "ಕೊಟ್ಟರಾಯಿತು ಬಿಡಿ..." ಅಂದಳು ಲಕ್ಷ್ಮೀ. "ಚಿನ್ನ ಈಗ ಸಿಕ್ಕಾವಟ್ಟೆ ತುಟ್ಟಿಯಾಗಿದೆ ನೀನೇನು ದಾನ ಕೊಡ್ತೀಯೆ. 'ಲಕ್ಷ್ಮೀ' ಅಂತ ಹೆಸರಿಟ್ಟುಕೊಂಡರೆ ಆಯಿತೆ..." ಅಂತ ಅಜ್ಜಿ ಹಂಗಿಸಿದಾಗ ಎಲ್ಲರೂ ಮತ್ತೆ ಘೊಳ್ಳನೆ ನಕ್ಕರು.

★ ★ ★

ಹುರುಳಿ ಕಟ್ಟು....

ನೂರು ಜನ್ಮ....!

- ಎಚ್. ಗೋಪಾಲಕೃಷ್ಣ

ಇಪ್ಪತ್ತೊಂದು ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಡಿಗ್ರೀ ಮುಗಿಸಿದ್ದು, 22ಕ್ಕೆ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ್ದು. ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿದಾಗ 160 ರೂಪಾಯಿ ಬೇಸಿಕ್ಕು, 105 ಡಿ.ಎ., 15 ಹೆಚ್.ಆರ್.ಎ. ಒಟ್ಟಾರೆ 265 ರೂಪಾಯಿ ಸಂಬಳ... ಹತ್ತು ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಸೆಕೆಂಡ್ ಹ್ಯಾಂಡ್ ಸ್ಕೂಟರು ಸಾಲದಲ್ಲಿ ಕೊಂಡಿದ್ದು - ಆರೂವರೆ ಸಾವಿರಕ್ಕೆ; ಅದಕ್ಕೆ ಎರಡು ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಮೊದಲು ಮದುವೆಯಾಗಿದ್ದು - ವರದಕ್ಷಿಣೆ ಬೇಡಾ ಅಂತ ಬರೇ ಇಪ್ಪತ್ತೈದೇ ಸಾವಿರ ಇಸ್ಟೊಂಡಿದ್ದು...

ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿ ಇಪ್ಪತ್ತು ವರ್ಷ ಆದಮೇಲೆ ಊರಿಂದ ಇಪ್ಪತ್ತು ಮೈಲಿ ಆಚೆ ಒಂದು ಮೂವತ್ತು ನಲವತ್ತು ಸೈಟು ಸಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ಕೊಂಡಿದ್ದು. ಅದಾದ ಏಳು ವರ್ಷಕ್ಕೆ ಅದರಮೇಲೆ ಒಂದು ಗೂಡು ಮಾಡಿಕೊಂಡಿದ್ದು.... ಗೂಡನ್ನೂ ಸಾಲದಲ್ಲಿಯೇ ಕಟ್ಟಿದ್ದು.

ಸಾಲ ಮುಗಿಯೋ ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ರಿಟೈರೂ ಆಯ್ತಾ? ರಿಟೈರ್ ಆದಾಗ ಆರೂಕಾಲು ಲಕ್ಷ ಅಷ್ಟೇ ಬಂತು....

ಐದೂವರೆ ಲಕ್ಷ ಖರ್ಚು ಮಾಡಿ ಮಗಳ ಮದುವೆ ಮುಗಿಸಿದೆ, ಅಳಿಯ ಪೋಲೀಸ್ ಕಾನ್‌ಸ್ಟೇಬಲ್ಲು. ಬೆಂಗಳೂರಾಗಿ ಮೂರು ಸೈಟು ಅದೆ, ಎರಡು ಅರವತ್ತು ನಲವತ್ತರ ಸೈಟಿನಲ್ಲಿ ಬಿಲ್ಡಿಂಗ್ ಕಟ್ಟವನೆ ಹನ್ನೆರಡು ಸಾವಿರ ಬಾಡಿಗೆ ಬರ್ತದೆ.

ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿದ ಆರೇ ವರ್ಷದಲ್ಲಿ ಇಷ್ಟೆಲ್ಲಾ ಮಾಡವನೆ. ಲೋಕಾಯುಕ್ತರ ಕೈಲಿ ಸಿಕ್ಕಿ ಹಾಕ್ಕೋತಾನೇ ಮರೀ ಆಮೇಲೆ ನಿನ್ನ ಗತಿಯೇನವ್ವಾ ಅಂತ ನನ್ನ ಮಗಳನ್ನೇ ಕೇಳಿದೆ. ಯಪ್ಪೋ ಅಂತ ಮಗಳು ಬಿದ್ದು ಬಿದ್ದು ನಕ್ಕುಬಿಟ್ಟಳು. ಅಪ್ಪಾ ಈ ತನಕ ಯಾರಾದರೂ ಜೇಲಿಗೆ ಹೋಗೋವ್ರಾ ಕಾಸು ಕೂಡಿ ಹಾಕವ್ರೆ ಅಳತಮೀರಿ ಅಂತ. ನಾನು ಮದುವೆ ಆದರೆ ಆ ಪೀಸೀನೇ ಅಂತ ಹಠ ಹಿಡೀತು. ಅದರಮ್ಮನೂ ಮಗಳಿಗೆ ಹಂಗೇ ಸಪೋರ್ಟ್ ಮಾಡೋದಾ? ನಿಮ್ಮನ್ನ ಕಟ್ಟೊಂಡು ನಾನು ಕಂಡ ಸುಖ ಅಷ್ಟರಲ್ಲೇ ಅದೆ, ಮಗಳ ಬಾಳೂ ನನ್ನ ಬಾಳಿನ ಹಾಗೆ ಆಗೋದು ಬೇಡ, ಪೋಲೀಸಪ್ಪನಿಗೇನೇ ಕೂಡಿ ಸುಖವಾಗಿರ್ತಾಳೆ ಅಂತ ನನ್ನ ತಲೆ ಮೇಲೆ ಮೊಟಕಿದಳು!

ಮೊನ್ನೆ ಅದ್ಯಾರೋ ಪೋಲೀಸಿನೋರನ್ನ ಲೋಕಾಯುಕ್ತರು ಹಿಡಿದರಲ್ಲಾ ಆ ತರಹ ಆಸ್ತಿ ಮಾಡಬೇಕು ಅಂದರೆ ನಾನು ಎಷ್ಟು ಜನ್ಮ ಎತ್ತಬೇಕು ಅಂತ... ಆರು ಲಕ್ಷ ರಿಟೈರ್ ಆದಾಗ ಬರುತ್ತೆ ಅಂದರೆ ಇಡೀ ಜೀವಮಾನದಲ್ಲಿ ಒಂದೇ ಒಂದು ಮನೆ ಕಟ್ಟುಕ್ಕೆ ಆಗುತ್ತೆ

ಅಂದರೆ ಒಂದು ಕೋಟಿ ಸೇರಿಸಬೇಕು ಅಂದರೆ ಹದಿನೇಳು ಜನ್ಮ ಎತ್ತಬೇಕು ಇದೇ ಫ್ಯಾಕ್ಟರೀಲಿ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಬೇಕು, ಇಷ್ಟೇ ಸಂಬಳ ತಕ್ಕೋಬೇಕು, ನಲವತ್ತೆಂಟು ಸೈಟು ಅಂದರೆ ಅದಕ್ಕೂ ನಲವತ್ತೆಂಟು ಜನ್ಮ. ಎರಡು ಕೆಜಿ ಬಂಗಾರ ಅಂದರೆ ಅದೆಷ್ಟು ಆಯ್ದೋ ತಿಳಿದು, ಅದಕ್ಕೂ ಒಂದು ಹತ್ತು ಜನ್ಮ ಅಂತ ಮಡಿಕೊಳ್ಳಿ... ಆದರೂ ಒಂದು ನೂರು ಜನ್ಮ ಎತ್ತಿದರೆ ಒಬ್ಬ ಪೋಲೀಸಪ್ಪ ಮಾಡಿರೋ ಅಷ್ಟು ಆಸ್ತಿ ಪಾಸ್ತಿ ಮಾಡಬೋದೇನೋ...

ಮೊನ್ನೆ ನನ್ನ ಗೆಲೆಯನ ಮನೇಗೆ ಹೋಗಿದ್ದೆ. ಅವನಿಗೆ ಅರವತ್ತರ ಶಾಂತಿ ಅಂತ ಮಾಡಿದರು. ಕಳೆದ ತಿಂಗಳು ತಾನೇ ರಿಟೈರು ಆಗಿದ್ದ. ಮಗಳಿಗೆ ಮದುವೆ ಮಾಡಿದ್ದು, ಅವನು ಸೈಟು ಮಾಡಿದ್ದು, ಮುಂದೆ ಹದಿನೇಳು ಜನ್ಮ ಎತ್ತಿ ಕೋಟಿ ಮಾಡೋದೂ ನಲವತ್ತೆಂಟು ಜನ್ಮ ಎತ್ತಿ ಸೈಟು ಪೋಲೀಸೋದೂ.... ಈ ಕತೆ ಹೇಳಿದ. ಕೇಳೋದಕ್ಕೆ ತುಂಬಾ ಖುಷಿಯಾಯಿತು. ಆದರೆ ಹೊಟ್ಟೇನೂ ತೊಳೆಸಿತು. ಖುಷಿ ಭಾಗಾ ಮಾತ್ರಾ ನಿಮಗಿರಲಿ, ಹೊಟ್ಟೆ ತೊಳೆಸಿದ ಭಾಗ ಯಾರಿಗೂ ಬೇಡ್ರೀ....! (ಮೊನ್ನೆ ನಮ್ಮ ಲೋಕಾಯುಕ್ತರು ಕೆಲವು ಪೋಲೀಸ್ ಅಧಿಕಾರಿಗಳ ಮನೆಯನ್ನು ರೇಡಿಸಿದರಂತೆ. ಕೆಲವರ ಮನೇಲಿ ಕೋಟಿ ಕೋಟಿಗಳಷ್ಟು ಆಸ್ತಿ ಪತ್ತೆಯಾಯಿತಂತೆ. ಒಬ್ಬರ ಮನೇಲಿ ಬೆಂಗಳೂರಿನಲ್ಲಿಯೇ 48 ಸೈಟುಗಳ. ದಾಖಲೆ ಸಿಕ್ಕಿತಂತೆ, ಹನ್ನೆರಡು ಕೇಜಿ ಚೆನ್ನದ ಆಭರಣಗಳು, ಅದೆಷ್ಟೋ ಲಕ್ಷದ ಶೇರು ಸರ್ಟಿಫಿಕೇಟುಗಳು... ಬಿಡಿ ಹೇಳಿಕೊಂಡು ನಮ್ಮ ಹೊಟ್ಟೆ ಯಾಕೆ ಉರಿಸಿಕೊಳ್ಳೋಣ - ಯಾವುದೇ ಬಡವನಿಗೂ ಇಂಥಹ ಸುದ್ದಿ ಓದಿದಾಗ ಪೋಲೀಸ್ ಕೆಲಸಕ್ಕೆ ಸೇರಿದರೆ ಸಾಕು ಅಂತ ಅನಿಸಲೆ ಬೇಕು. ಆದರೆ ನಾವೆಲ್ಲರೂ ಪೋಲೀಸರಾಗಲು ಸಾಧ್ಯವೇ? ನಮ್ಮ ಕರ್ಮ ಕಾರ್ಖಾನೇಲಿ ಕೂಲಿ ಮಾಡಬೇಕು ಅಂತ ಇದ್ದರೆ ಯಾವ ಎಂ.ಎಲ್.ಎ. ಅದನ್ನು ಬದಲಿಸಲು ಸಾಧ್ಯ?)

ಹುಡುಗಿ ಕಂಡೊಡನೆ
ಹೆಚ್ಚಾಗುತ್ತೆ
ಕಾಮನ ಸೆನ್ಸ್
ಕಮ್ಮಿಯಾಗುತ್ತೆ
Common Sense

- ಬೇಲೂರು ರಾಮಮೂರ್ತಿ

ಸಿರಿವಂತರು

- ಶ್ಯಾಮಲಾ ರವಿಶಂಕರ್

ಹೊಂಗೆಯ ಮರದ ನೆರಳು ಮತ್ತಿತರ ಮರಗಳ ನೆರಳಿಗಿಂತ ತಂಪು ಎಂದು ನನ್ನ ಅಜ್ಜ ಆಗಾಗ ಹೇಳಿದ್ದು ನನ್ನ ಮನಸ್ಸಿನಲ್ಲಿ ಬೇರೂರಿಬಿಟ್ಟಿದೆ. ಹಲವಾರು ಸಲ ಹೊಂಗೆ ಎಲೆಗಳ rate of transpiration ಮತ್ತಿತರ ಎಲೆಗಳಿಗೆ ಹೋಲಿಸಿ ನೋಡಿ, ಅದು ಹೆಚ್ಚು ಅಥವಾ ಕಡಿಮೆಯಾ ಅಥವಾ ಅಂತಹ ವ್ಯತ್ಯಾಸವೇನೂ ಇಲ್ಲವೇ ಎಂದು ನಿರ್ಧರಿಸಲು ಪ್ರಯೋಗ ನಡೆಸೋಣವೆನಿಸುತ್ತದೆ. ಅಷ್ಟೇ ಸಲ ಅದರ ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ಸತ್ಯಾಸತ್ಯತೆಗಿಂತ ಆ ಒಂದು ನಂಬಿಕೆ ತರುವ ಭಾವನೆಯೇ ಬಹಳ ತಂಪು ಎನಿಸುತ್ತದೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಆ ವೈಜ್ಞಾನಿಕ ವಿಶ್ಲೇಷಣೆಗೆ ವಿರಾಮವಿಟ್ಟಿದ್ದೇನೆ.

ಅದೇ ತಂಪನ್ನು ಸೂಸುವಂತಹ ಘಟನೆಗಳು ಅಲ್ಲೊಮ್ಮೆ ಇಲ್ಲೊಮ್ಮೆ ನೋಡಿ, ಅವು ಎಷ್ಟೇ ಸಣ್ಣವಾದರೂ, ಎಷ್ಟೋ ವರ್ಷಗಳ ನಂತರವೂ, ನೆನೆದಾಗೆಲ್ಲಾ ನಮ್ಮ ತುಟಿಗಳ ಮೇಲೆ ಸಣ್ಣ ನಗೆಯೊಂದನ್ನೋ ಅಥವಾ ಮನಸ್ಸಿನಾಳದಲ್ಲೊಂದು ನೆಮ್ಮದಿಯ ಕ್ಷಣವನ್ನು ಹೊಮ್ಮಿಸಿಯೋ ನಮ್ಮನ್ನು ಆಹ್ಲಾದ ಪಡಿಸುತ್ತವೆ.

ಅಂತಹ ಕೆಲವು ಕ್ಷಣಗಳನ್ನು ಇಲ್ಲಿ ನೆನೆಯುತ್ತೇವೆ.

ಸರಿಯಾಗಿ 25 ವರ್ಷಗಳ ಹಿಂದಿನ ಮಾತು. ಆಗ ಎಂ.ಎಸ್ಸಿ. ವಿದ್ಯಾರ್ಥಿಗಳಿಗೆ ಬೇಸಿಗೆ ರಜೆಯಲ್ಲಿ ರಜೆ ಕೊಡದೆ, ಪಾಠ ಪ್ರವಚನಗಳು ನಡೆದು, ಯಾವಾಗಲೋ ಪರೀಕ್ಷೆ, ಮತ್ಯಾವಾಗಲೋ ರಜೆ ಸಿಗುತ್ತಿತ್ತು. ಈಗ ಅವೆಲ್ಲಾ ಬಹಳ ಮಟ್ಟಿಗೆ ಹೊಂದಾಣಿಕೆಯಾಗಿ ಬೇಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ನೀರು ಮತ್ತು ವಿದ್ಯುಚ್ಛಕ್ತಿಯ ಖರ್ಚು ಕಡಿಮೆ ಮಾಡಿಸಲು ಹಾಸ್ಟೆಲ್‌ಗಳನ್ನು ಮುಚ್ಚಲು ಆಗುತ್ತಿದೆ. ಆ ಕಾಲದಲ್ಲಿ ಸೀನಿಯರ್ ಪ್ರೊಫೆಸರ್‌ಗಳು ರಜೆ ಹಾಕಿ ಬೇಸಿಗೆಯಲ್ಲಿ ವಿರಾಮ ಹೊಂದಿದರೆ ನನ್ನಂತಹ ಪಾಮರರಿಗೆ ಪಾರ್ಟ್ ಟೈಂ ಲೆಕ್ಚರರ್ ಕೆಲಸ ಸಿಗುತ್ತಿತ್ತು. ಹಾಗೇ ನನಗೆ ಆ ಏಪ್ರಿಲ್ ಮತ್ತು ಮೇಲೆ ತಿಂಗಳು ಕೆಲಸ ಮಾಡಲು ಅವಕಾಶ ಸಿಕ್ಕಿತ್ತು.

ಏಪ್ರಿಲ್ ಕೊನೆ - ಕೊನೆಯ ದಿನಗಳಲ್ಲಿ ಹೈದರಾಬಾದಿಗೆ ಬಿಸಿಲಿನ ಬೇನೆ ಹೇಳಲೇ ಬೇಕಾಗಿಲ್ಲ. ಅಂತಹುದೊಂದು ದಿನ ಮಟ ಮಟ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ 2:30 ಘಂಟೆಗೆ ನನ್ನ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಸಿ ಮನೆಯ ಕಡೆ ಮರಳಲು ಬಸ್ ಸ್ಟಾಪ್‌ಗೆ ಬಂದೆ. ಸಾಮಾನ್ಯವಾಗಿ ಆ ಹೊತ್ತಿನಲ್ಲಿ ಜನ ಸಂದಣಿ ಕಡಿಮೆಯೇ. ಹಾಗೆಂದೇ ಬಸ್ಸುಗಳೂ ಕೂಡ ಕೆಲವೇ ಇರುತ್ತವೆ. ಹಾಗಾಗಿ ಸ್ಟಾಪಿನಲ್ಲಿ 3-4 ಜನರಿದ್ದರು. 10 ನಿಮಿಷಗಳು ಕಾಯುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಬಸ್ಸು ಬಂತು. ಬಸ್ಸು ಖಾಲಿಯಾಗೇ ಇತ್ತು. ಹತ್ತಲಿದ್ದ ನನ್ನನ್ನು ಪಕ್ಕಕ್ಕೆ ಸರಿಸಿದ ಪುಟ್ಟ ಕೈಗಳ ಸ್ಪರ್ಶದ ಅನುಭವ. ಹಿಂದೆ ನೋಡುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಸುಮಾರು 5 ವರ್ಷದ ಮಗುವೊಂದು ನನಗಿಂತ ಮೊದಲು ಹತ್ತಲು ಹವಣಿಸುತ್ತಿತ್ತು. ಅವಳನ್ನು ನೋಡಿದ ಕೂಡಲೇ ನನಗೆ ಗೋಚರಿಸಿದ್ದುದು ಘಳ

ಫಳನೆ ಹೊಳೆಯುತ್ತಿದ್ದ ನೇತ್ರ ಧ್ವಯ ! ಆ ಮಗು ಕಡು ಬಡವಳೆಂದು ಹೇಳಲು ನನಗೆ ಮನಸ್ಸಿಲ್ಲ, ಅದೂ ಅವಳ ಹೃದಯ ವೈಕಲ್ಯವನ್ನರಿತ ಮೇಲೆ ! ಎಣ್ಣೆ ಬಾಚಣಿಗೆ ಕಾಣದ ದಟ್ಟ ಕೆಂದಡರಿಂದ ಕೂದಲು, ಮಲಿನವಾದ ಫ್ರಾಕೊ 'ಅಯ್ಯೋ' ಎನಿಸಿತು. ಪಾಪದ ಮಗು, 'ಸರಿ ಹತ್ತಮ್ಮ' ಎಂದು ಮುಂದೆ ಹೋಗಲಿ, ಎಂದು ದಾರಿ ಬಿಟ್ಟು ನಿಂತೆ. ಎಷ್ಟಾದರೂ ಚಿಕ್ಕ ಮಗು ಅಲ್ಲವೇ, ಅದರ ಆತಂಕ ಕಂಡು ಸಣ್ಣದಾಗಿ ನಕ್ಕೆ!

ಬೇಗ ಬೇಗನೆ ಹತ್ತಿ ಆ ಮಗು ಮೊದಲನೆ ಸೀಟನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸಿತು. ಅವಳ ಹಿಂದೆ ನಾನು ಹತ್ತಿದೆ. ಅದು ನಾನೆಲ್ಲಿ ಅವಳ ಪಕ್ಕದ ಸೀಟನ್ನು ಆಕ್ರಮಿಸುವೆನೋ ಎಂಬಂತೆ ತನ್ನ ಪುಟ್ಟ ಕಾಲುಗಳಲ್ಲಿ ಸಾಧ್ಯವಾದಷ್ಟೂ ದೊಡ್ಡ ಪದ್ಮಾಸನ ಹಾಕಿ ತನ್ನ ಪಕ್ಕದ ಸೀಟನ್ನೂ ಉಪಯೋಗ ಪಡಿಸಿಕೊಳ್ಳಲು ಯತ್ನಿಸುತ್ತಿದ್ದಳು. ನಾನು ನಕ್ಕು ಹಿಂದಿನ ಸೀಟಿನಲ್ಲಿ ಕುಳಿತು ಇವಳನ್ನೇ ನೋಡುತ್ತಿದ್ದೆ. ಇನ್ನೂ 3-4 ಜನರು ಹತ್ತಿದ ಮೇಲೆ ಸುಮಾರು 25 ವರ್ಷದ ಹೆಂಗಸೊಬ್ಬಳು ನಿಧಾನವಾಗಿ ಹತ್ತಿದಳು. ಅವಳನ್ನು ಕಂಡ ಕೂಡಲೇ ಈ ಮಗು 'ಅಮ್ಮಾ, ಅಮ್ಮಾ ಇಲ್ಲಿ ಇತ್ತಕಡೆ ಬಾ' ಎಂದು ಕೂಗಿತು. ಆ ಹೆಂಗಸು ಇವಳ ತಾಯಿ. ಈ ಕಡೆ ಮೆಲ್ಲಗೆ ತಿರುಗಿ ಆ ಧ್ವನಿ ಬಂದ ಕಡೆಗೆ ನಡೆದಳು. ಅವಳಿಗೆ ತನ್ನ ಪುಟ್ಟ ಕೈಯನ್ನು ನೀಡಿ ತನ್ನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿ ಈ ಮಗು ಕೂಡಿಸಿದಾಗಲೇ ನನಗೆ ಆ ಹೆಂಗಸು ಕುರುಡಿ ಎಂದು ತಿಳಿದಿದ್ದು ! ತಾಯಿ ಸರಿಯಾಗಿ ಕುಳಿತದ್ದನ್ನು ಖಚಿತ ಪಡಿಸಿಕೊಂಡರೂ, ಮಗು "ಅಮ್ಮಾ, ಚೆನ್ನಾಗಿ ಕುಳಿತಿದ್ದೀ ತಾನೇ?" ಎಂದು ತೆಲಂಗಾವಾ ತೆಲುಗಿನಲ್ಲಿ ಕೇಳಿತು! 'ಹೌದು' ಎಂದು ತಾಯಿ ನೀಡಿದ ಉತ್ತರದ ಮೇರೆಗೆ ಆ ಮಗುವಿನ ಮುಖದ ಮೇಲಿನ ಸಂತೃಪ್ತಿ ನಾನೆಂದೂ ಮರೆಯಲಾರೆ! ಅವಳ ಮುಗ್ಧ ಮಧುರ ವಾತ್ಸಲ್ಯಪೂರಿತ ಧ್ವನಿ? ಅಷ್ಟು ಚಿಕ್ಕ ಮಗುವಿಗೆ ತನ್ನ ಕುರುಡು ತಾಯಿಗೆ ನೆರವಾಗುವ ಸಹೃದಯತೆ ತಾಯಿಯ ಬಗ್ಗೆ ತೋರಿದ ಕಾಳಜಿ? ಓಹೋ, ಇವೆಲ್ಲಾ ನಾನು ಮಾತಿನಲ್ಲಿ ಹೇಳಲಾರೆ! ಅಂತಹ ಅನುಭವದ ನೆನಪು ಇಂದಿಗೂ ನನಗೆ ಎಷ್ಟು ಸಲವಾದರೂ ಸರಿಯೆ, ಅಷ್ಟು ಸಲ ನನ್ನ ಕಣ್ಣು ತೇವವಾಗಿ ಸಿ ಮನಸ್ಸು ತಂಪಾಗಿರುವ ಭಾವನೆ ತರಿಸುತ್ತದೆ.

ಕುರುಡಾದರೂ ಬಡವಳಾದರೂ ಆ ತಾಯಿಗೆ ದಕ್ಕಿದ ಇಂತಹ ಪ್ರೀತಿಯ ಸಿರಿ ಎಷ್ಟು ಸಿರಿವಂತ ತಂದೆ. ತಾಯಿಗಳಿಗೆ ದಕ್ಕಿತು?

ಕ್ರಿಕೆಟ್‌ನಲ್ಲಿ ಕೆಲವರು
ಸೊನ್ನೆ, ಒಂದು, ಎರಡು
ಸ್ಕೋರಿಗೆ ಔಟಾಗುತ್ತಾರೆ
ಬಾರಿನಲ್ಲಿ ಕೂತ ಕೆಲವರು
ತೊಂಬತ್ತಕ್ಕೆ ಔಟಾಗುತ್ತಾರೆ

- ಬೇಲೂರು ರಾಮಮೂರ್ತಿ

ತುಂತುರು

- ದ೦ನಆ

- Laughter is a 2x4 letter word.
- 'ದೇವರಿಗೇ ಗೊತ್ತು' ಎಂದು ಆಸ್ತಿಕರು, ನಾಸ್ತಿಕರು ಇಬ್ಬರೂ ಹೇಳುತ್ತಾರೆ.
- ಐಡಿಯಾಗಳು ಚಿಟ್ಟೆಗಳಂತೆ. ಅಟ್ಟಿಸಿಕೊಂಡು ಹೋದರೆ ಸಿಗುವದೇ ಇಲ್ಲ. ಸುಮ್ಮನಿರಿ. ಅವೇ ಬಂದು ನಮ್ಮ ತೋಳಿನ ಮೇಲೆ ಮೆಲ್ಲನೆ ಕೂರುತ್ತವೆ.
- ದೇವರ ಕೆಲಸ ಎಷ್ಟು ಲಾಭದಾಯಕವಾಗಿದೆ ಎಂಬುದು ಲೋಕಾಯುಕ್ತರ ದಾಳಿಗಳಿಂದ ತಿಳಿದು ಬರುತ್ತಿದೆ.
- ಕೂದಲಿಗೆ ಒಂದಿಷ್ಟು ಬಿಳಿ ಬಣ್ಣ ಹಚ್ಚಿ ಮಹಿಳೆಯನ್ನು ಹಿರಿಯಕ್ಕನಾಗಿ ಕಾಣುವಂತೆ ಮಾಡಬಹುದು. ಆದರೆ ಪ್ರೌಢಿಮೆ ಆಂತರಿಕವಾಗಿ ಬರುತ್ತದೆ.
- ತಿನ್ನಲು ಅವಕಾಶ ಮಾಡಿಕೊಡದಿದ್ದಾಗ ಉಣಬಡಿಸುವ ಕೈಗಳನ್ನೇ ಕತ್ತರಿಸಬಹುದು.
- \$ix figure \$alaries.
- ನೀರಿನ ಮಹತ್ವ ಗೊತ್ತಾಗುವುದು ಬೋರ್‌ವೆಲ್ ಒಣಗಿದ ನಂತರ.
- ದೂರದರ್ಶನದಲ್ಲಿ ಜಾಹೀರಾತಿನ ಹಾವಳಿಯಿಂದಾಗಿ ಈಗಿನ ಪೀಳಿಗೆಯ ಅನೇಕರು ಒಂದು ಓವರ್‌ನಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕು ಬಾರ್ ಮಾತ್ರ ಇದೆ ಎಂದು ಭಾವಿಸಿರಲಿಕ್ಕೆ ಸಾಕು.
- ತುಂಬಾ ಹಣ ಇದ್ದರೆ ನಾವು ಹೇಗೆ ಬೇಕೋ ಹಾಗೆ ಬಾಳಲು ಬೇಕಾಗುವ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಸಿಗುತ್ತದೆ ನಿಜ. ಆದರೆ ಅದನ್ನು ಗಳಿಸಲು ಮಾಡುವ ಪ್ರಯತ್ನದಲ್ಲಿ ಆ ಸ್ವಾತಂತ್ರ್ಯ ಕಳೆದುಕೊಳ್ಳಬೇಕಾಗಿ ಬರಬಹುದು.
- All play and no work makes Kumble a dull boy??
- ಜೋಕ್ ಅರ್ಥವಾದಾಗ ಜನ ನಗುತ್ತಾರೆ. ಅರ್ಥವಾಗದಿದ್ದಾಗ ಇನ್ನೂ ಜೋರಾಗಿ ನಗುತ್ತಾರೆ.
- Jodhpur officials reduced Salman Khan to just one fan.

ಕಿಡಕೀಮೇ ಏಕ್ ಚಾಂದ್ ಕೀ ತುಕಡಾ...

- ಪ್ರಭಾ

ಎದುರು ಮನೆ ಹುಡುಗಿ - ಪೂರ್ತ್ ಸೆಮೆಸ್ಪರು. ಈ ಮನೇಲಿ ಹುಡುಗ ಆರನೇ ಸೆಮೆಸ್ಪರು. ಹುಡುಗಿ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ನಾಲ್ಕಾವರೆಗೆ, ಹುಡುಗನೂ ಸುಮಾರೂ ಅದೇ ಸಮಯಕ್ಕೆ ಎಳೋದು. ಇಬ್ಬರ ಮನೆಯೂ ಮಹಡಿ ಮೇಲೆ - ಎದುರು ಬದುರು. ಅಲ್ಲಿ ಪುಸ್ತಕ ಓದುವುದು ಇಲ್ಲಿ ಗೊತ್ತಾಗುತ್ತೆ. ನಾಲ್ಕಾವರೆಗೆ ಎದ್ದ ಹುಡುಗಿ ನೈಟಿ ತೊಟ್ಟು ಮೈಮುರಿಯುತ್ತಾ ಓದೋದು ನೋಡೋದೇ ಒಂದು ಸಂತೋಷ. ಒಂದೊಂದು ಸಲ ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಸೂರ್ಯ ಹುಟ್ಟುವವರೆಗೆ ಆರನೇ ಸೆಮೆಸ್ಪರು ರೂಮಿನ ದೀಪ ಹಾಕದೇ ನಾಲ್ಕನೇ ಸೆಮೆಸ್ಪರನ್ನು ನೋಡುತ್ತಾ ಕೂಡುವುದು ಉಂಟು, ದೀಪ ಹಾಕಿದರೆ ನಾಲ್ಕನೇ ಸೆಮೆಸ್ಪರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾಗಿ ಕಿಟಕಿ ಮುಚ್ಚಿಬಿಟ್ಟಾಳು ಎಂಬುವ ಮುನ್ನೆಚ್ಚರಿಕೆ. ಈಗಿನ ಕಾಲದವು - ಬುದ್ಧಿ ಕೊಂಚ ಹೆಚ್ಚು!...

ಹುಡುಗನ ಮನೆ ಮುಂದಿನ ಪುಟ್ ಪಾತಿನಲ್ಲಿ ಎರಡು ಸಂಪಿಗೆ ಮರ ರೆಂಬೆ ರೆಂಬೆಗೂ ಕೆಂಡ ಸಂಪಿಗೆ ಬಿಟ್ಟುಕೊಂಡು ಘಮಘಮಿಸ್ತಾ ಇರುತ್ತೆ. ಹುಡುಗಿ ಮನೆ ಎದುರಿನ ಪುಟ್ ಪಾತಿನಲ್ಲಿ ನಂದಿಬಟ್ಟಲು ಹೂವಿನ ಗಿಡ ಮತ್ತು ಕೆಂಪು ಕಣಗಿಲೆ ಹಾಗೂ ಬಿಳಿ ಕಣಗಿಲೆ ಹೂವಿನ ಗಿಡಗಳು. ಬೆಳಿಗ್ಗೆ ಎದ್ದು ವಾಕಿಂಗು ಹೋಗುವ ಎಲ್ಲರೂ ಈ ರಸ್ತೆಗೆ ಬರುತ್ತಾರೆ. ಹೆಂಗಸರಾದರೆ ಸೆರಗನ್ನು ತಲೆ ಮೇಲೆ ರಸ್ತೆ ತುದಿಯಲ್ಲಿಯೇ ಹೊದ್ದುಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಗಂಡಸರಾದರೆ ಚಿಕ್ಕ ಟವಲ್ಲು ಮುಖಕ್ಕೆ ಅಡ್ಡ ಕಟ್ಟಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಈ ಎದುರು ಬದುರು ಮನೆ ಹತ್ತಿರ ಬಂದ ಕೂಡಲೇ ಒಮ್ಮೆ ಇತ್ತ, ಅತ್ತ ನೋಡುತ್ತಾರೆ. ಕೈಲಾದಷ್ಟು ಹೂವನ್ನ ಕಿತ್ತು ಮಡಿಲಿನಲ್ಲೊ ಟೋಪಿ ಒಳಗೋ ಸೇರಿಸಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ ಮತ್ತು ಕ್ಷಣದಲ್ಲಿ ರಸ್ತೆಯಿಂದ ಪಾರೂ ಆಗಿಬಿಡುತ್ತಾರೆ.

ಹುಡುಗಿಯ ಅಜ್ಜಿಯೂ ಹುಡುಗನ ಅಜ್ಜಿಯೂ ಮನೆ ಮುಂದೆ ಅಷ್ಟೊಂದು ಕಷ್ಟಪಟ್ಟು ಗಿಡಗಳನ್ನು ಬೆಳೆಸಿದ್ದರೂ ದೇವರ ಪೂಜೆಗೆ ಒಂದೇ ಒಂದು ಸಂಪಿಗೆ ಸಿಗದೇ ಇರೋದೂ ಶಿವನ ನೆತ್ತಿ ಮೇಲಿಡಲು ಒಂದೇ ಒಂದು ಕೆಂಪು ಕಣಗಿಲೆ ಸಿಕ್ಕದೇ ಇರೋದೂ ಹೇಳಿಕೊಂಡು ಪೇಚಾಡಿಕೊಳ್ಳುತ್ತಾರೆ. ಯಾವ ನಾಸ್ತಿಕನಿಗಾದರೂ ಕಣ್ಣಿನಲ್ಲಿ ನೀರು ಬರಲೇಬೇಕು.

ಮೊನ್ನೆ ಏನಾಯಿತು? ಆರನೇ ಸೆಮೆಸ್ಪರು ಮಾಮೂಲಿನಲ್ಲಿ ಎದ್ದಿತು. ಕಳೆದ ವಾರ ತಾನೇ ರಿಸಲ್ಪು ಬಂದಿತ್ತು - ಅದು ಹೇಗೋ ನಲವತ್ತು ಪರ್ಸೆಂಟು ತಗೊಂಡು ಗೆದ್ದೂ ಬಿಟ್ಟಿತ್ತು. ನಾಲ್ಕನೇ ಸೆಮೆಸ್ಪರೂ ಓದೋ ಮೂಡಿನಲ್ಲಿರಲಿಲ್ಲ. ಆದರೂ ಮೈ ಮುರಿಯಿತು, ಕೈಯೆರಡನ್ನೂ ಅಗಲಿಸಿ ಪಾಪಾ ಅಂದಿತು. ಅದರ ರೂಮಿನಲ್ಲಿ ದೀಪ ಇತ್ತು. ಆರನೇ

ಸೆಮೆಸ್ಪರಿನ ರೂಮಿನಲ್ಲಿ ದೀಪ ಹಚ್ಚಿರಲಿಲ್ಲ. ಕತ್ತಲಿನಲ್ಲಿಯೇ ನಿಂತು ಸಾಮನವಾಲೀ ಕಿಡಕೀಮೇ ಏಕ್ ಚಾಂದ್ ಕೀ ತುಕಡಾನ ನೋಡುತ್ತಾ ಇತ್ತು...

ಹೀಗೇ ಘಂಟೆ ನೋಡಿರಬಹುದು. ರಸ್ತೆಯಲ್ಲಿ ವಾಕಿಂಗು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದವರೊಬ್ಬರು ಸೆರಗನ್ನ ಕವರ್ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಬಂದರು. ಅತ್ತ ಇತ್ತ ನೋಡಿದರು. ಕೈಯಿನಲ್ಲಿದ್ದ ಕೊಕ್ಕೆಯನ್ನ ಮೇಲಕ್ಕೆ ಎತ್ತಿ ರೊಂಬೇಗೆ ಸಿಕ್ಕಿಸಿ ರೊಂಬೇನ ಎಳೆಬೇಕು...

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ “ಏ ಕಳ್ಳೀ...” ಅಂತ ಅಶರೀರವಾಣಿ ಕೇಳಿಸಬೇಕೇ? ಹೆಂಗಸು ತಬ್ಬಿಬ್ಬಾಯಿತು. ತಲೆ ಎತ್ತಿ ನೋಡುವಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನಾಲ್ಕನೇ ಸೆಮೆಸ್ಪರು ದೀಪ ಆರಿಸಿಬಿಟ್ಟಿತ್ತು. ಹೂವ ಕೀಳಲು ಬಂದವರಿಗೆ ಅದೇನಾಯಿತೋ ಕೊಕ್ಕೆ ಅಲ್ಲೇ ಬಿಟ್ಟು ಓಡಿಬಿಟ್ಟರು! ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಇಬ್ಬರು ಅಜ್ಜೀರೂ ಸಂತೋಷದಿಂದ ತೃಪ್ತಿ ಆಗೋಷ್ಟು ಹೂವು ಸಿಕ್ಕು ಇವತ್ತು ಅಂತ ಖುಷಿ ಪಟ್ಟರು. ಆರನೇ ಸೆಮೆಸ್ಪರು ನಾಲ್ಕನೇದಕ್ಕೆ ಕಳ್ಳೀ ಅಂತ ಕರಿತೋ ಅಥವಾ ನಾಲ್ಕನೇದು ಆರನೇದಕ್ಕೆ ಕಳ್ಳೀ ಅಂತ ಕರೀತೋ ತಿಳಿದು....!

ಮೊದಲ ಅಡ್ವೆಂಚರ್

- ನಾಗವೇಣಿ ರಂಗಸ್ವಾಮಿ

“ಹಾದಿಯ ಬದಿಯಲ್ಲಿನ ಕಸದ ತೊಟ್ಟಿಯ ಮುಚ್ಚಳವನ್ನು ನಾನು ಮೆಲ್ಲಗೆ ತೆರೆದು ಹೊರಗೆ ಇಣುಕಿದೆ” ಹೊರಗೆ ಕಣ್ಣಿಗಿಂಪಾದ ಬೆಳಕಿತ್ತು. ಸ್ವಲ್ಪ ಭಳಿ ಬೇರೆ. ಗುಡು ಗುಡು ಎಂದು ಲಾರಿ ಬಸ್ಸುಗಳು ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದವು. ತೆರೆದ ಮುಚ್ಚಳದಿಂದ ಹೊರಗೆ ಹಾರಿದ. ಅಲ್ಲೊಂದು ಮಗು ಅಪ್ಪನ ಕೈ ಹಿಡಿದು ಹೋಗುತ್ತಿತ್ತು. ಅದು ನನ್ನನ್ನು ನೋಡಿ ‘ಕಿಟಾರ್’ ಎಂದು ಅರುಚಿತು... ನನಗೋ ಹೆದರಿಕೆಯಿಂದ ಪ್ರಾಣವೇ ಬಾಯಿಗೆ ಬಂದಂತಾಯಿತು. ನಾನು ಓಡಿ ಪಕ್ಕದಲ್ಲಿದ್ದ ಪೊದೆಯ ಹಿಂದೆ ಬಚ್ಚಿಟ್ಟುಕೊಂಡೆ. ನಾನೇ ಚಿಕ್ಕವನು... ಆ ಮಗು ನನ್ನೇ ನೋಡಿ ಹೆದರಿತಲ್ಲಾ... ಏನಪ್ಪ ಈ ಪ್ರಪಂಚ ಅನ್ನಿಸಿತು.

ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ನನ್ನ ಹೊಟ್ಟೆಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕಸವನ್ನು ದಾರಿ ಮೇಲೆಲ್ಲ ಎರಚುತ್ತಾ ಬರುವ ವೇಗಕ್ಕಿಂತ ಶಬ್ದವನ್ನೇ ಜಾಸ್ತಿ ಮಾಡುತ್ತಾ ಕಸದ ಲಾರಿ ಬಂತು. ನಾನಿದ್ದ ತೊಟ್ಟಿಯ ಮುಂದೇ ನಿಂತುಕೊಂಡಿತು. ತೊಟ್ಟಿಯಲ್ಲಿದ್ದ ಕಸವನ್ನೆಲ್ಲಾ ಲಾರಿಗೆ ತುಂಬಿದರು... ಬೇರೆ ಕಡೆ ಬೀಳಿಸಬೇಕಲ್ಲಾ...

ನಾನು ಸದ್ಯ ಸರಿಯಾದ ಟೈಮಿಗೇ ಹೊರಗೆ ಹಾರಿದ್ದೆ. ಇಲ್ಲಾಂದ್ರೆ ಕಸದ ಜೊತೆ ನನ್ನೂ ಲಾರಿಗೆ ಹಾಕಿದ್ದು. ನಾನೂ ಅಲ್ಲಾಡೋ ಹಾಗೆ ಕಿರಿಚೊ ಹಾಗೆ ಇಲ್ಲ. ಅವರಿಗೆ ಗೊತ್ತಾದ್ರೆ ನನ್ನ ಹೊಡೆದು ಬಿಟ್ಟಿ, ಭಯ... ಸದ್ಯ ಲಾರಿ ಹೋಯ್ತು. ನಾನು ಮೆತ್ತಗೆ ಹೊರಗೆ ಬಂದೆ. ಆ ‘ಕಿಟಾರ್’ ಮಗೂನೂ ಹೊರಟು ಹೋಗಿತ್ತು. ‘ಬದುಕಿದೆಯಾ ಬಡಜೀವವೇ’ ಅಂತ ಮನೆ ಕಡೆ ಹೊರಟೆ. ಅಮ್ಮ ಬಾಗಿಲಲ್ಲೇ ನಿಂತಿದ್ದು. “ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗಿದ್ದೆಯೋ. ನಾನು ಹೇಳಿರಲಿಲ್ಲವಾ ಎಲ್ಲೂ ಹೋಗಕೂಡದು ಅಂತ” ಅಂತ ಕಿರುಚಿದಳು. ನಾನು ಕೇಳಿಸದೆ ಇದ್ದೋನ ತರಹ ಒಳಗೆ ಹೋದೆ. ಒಳ್ಳೇ ಚೆನ್ನಾಗಿದೆ. ನಾನು ಈಗಲೂ ಹೊರಗೆ ಹೋಗದಿದ್ದರೆ ಧೈರ್ಯ ಯಾವಾಗ ಕಲಿಯೋದು. ಹೇಳಿ ಕೇಳಿ ನಾನು ‘ಇಲಿಮರಿ’... ಈಗಿಂದ ಧೈರ್ಯ ಕಲೀದಿದ್ದರೆ ಈ ಪ್ರಪಂಚದಲ್ಲಿ ಹೇಗೆ ಜೀವನ ನಡೆಸೋದು. ಅಷ್ಟರಲ್ಲಿ ಅಪ್ಪ ಬಂದು ‘ಹೋಗಲಿ ಬಿಡೆ ಧೈರ್ಯ ಬರತ್ತೆ’ ಅಂತ ಅಮ್ಮಿಗೆ ಹೇಳಿ ನನ್ನೂ ‘ಭೇಷ್ ಮಗನೆ ಆದರೆ ತುಂಟತನ ಮಾಡಬಾರದು’ ಅಂದ್ರು. ಹೀಗಿತ್ತು ನನ್ನ ಮೊದಲ ಅಡ್ವೆಂಚರ್.

★★★

ಅರ್ಥವಾಗದ ಅಳು!

(ಶ್ರೀ ಕೆ. ದಾಮೋದರನ್ ಅವರು ರಚಿಸಿರುವ 'ನಾಗಮ್ಮನ ನಾಲಿಗೆ ತುದಿ ಎಂಜಲೆ' ಎಂಬ ಸಂಕಲನದಿಂದ ಆಯ್ದ ಲೇಖನ)

ಬೀಳುವ ಮಳೆಯನ್ನು ಬಿಚ್ಚಿದ ಭತ್ತಿಯಿಂದ ತಡೆದು ಪಂಜರ ಮಾಡಿ ಅದರೊಳಗೆ ಮುದುರಿ ನಿಂತು ಪದರ ಪದರವಾಗಿ ನೆನೆದು ನಡುಗುತ್ತಿರುವ ಚಿಲುವೆಯ ಹತ್ತಿರ ಹೋಗಿ ಯುವಕ ತನ್ನ ಕಾರನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿ ಕಿಟಕಿಯ ಗಾಜನ್ನು ಕೆಳಗಿಳಿಸಿ -

“ಎಲ್ಲಿಗಮ್ಮಾ ಹೋಗಬೇಕು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದರೆ ಸಾಧಾರಣವಾಗಿ ಮೂರು ರೀತಿಯ ಉತ್ತರಗಳು ದೊರೆಯಬಹುದು:

“....? ! ...”

“ಪರವಾಗಿಲ್ಲ ನೀವು ಹೋಗಿ”

“ಇಲ್ಲೇ ಹತ್ತ, ಒಳಗೆ ಬರ್ತಾ?”

ಮೊದಲ ಎರಡು ಉತ್ತರಗಳು ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ಕಾರು ಯಾತ್ರಿಕ ತನ್ನ ಪ್ರಯಾಣವನ್ನು ಮುಂದುವರಿಸುವುದು ವಾಸಿ. ಮೂರನೇ ಜಾತಿಯ ಉತ್ತರ ಪಡೆದರೆ ಕೈಗೊಳ್ಳಬಹುದಾದ ಕಾರ್ಯಕ್ರಮ ಎಲ್ಲಾ ಕ್ರಿಯಾಶೀಲರಿಗೂ ಗೊತ್ತಿರುವ ಸಂಗತಿ.

ಮೂರನೇ ವರ್ಗದ ಉತ್ತರ ಸಿಕ್ಕಬಹುದೋ ಎಂಬ ಚಪಲದಿಂದಲ್ಲದಿದ್ದರೂ, ನೀಲಿ ತನ್ನ ಕಾರನ್ನು ನಿಧಾನ ಮಾಡಿ, ದಾರಿಯಂಚಿನಲ್ಲಿ ಕೂಡೆ ಹರಡಿ ಸುರಿಯುವ ಮಳೆಯಲ್ಲಿ ನಿಂತಿರುವ ಯುವತಿಯ ಹತ್ತಿರ ಬಂದು ಬ್ರೇಕ್ ಹಾಕಿ ಗಾಜಿಳಿಸಿ ತಲೆ ಹೊರಗೆ ಹಾಕಿ “ಎಲ್ಲಿಗಮ್ಮಾ ಹೋಗಬೇಕು?” ಎಂದು ಕೇಳಿ ತಲೆ ಒದ್ದೆ ಮಾಡಿಕೊಂಡ. ಹುಡುಗಿ ಮೇಲೆ ಸೂಚಿಸಿದ ಮೂರು ಉತ್ತರಗಳಲ್ಲೊಂದೂ ಕೊಡದೆ ಮೊದಲು ಬಿಕ್ಕಿ ಬಿಕ್ಕಿ, ಆಮೇಲೆ ಗೊಳಗೊಳನೆ ಅಳತೊಡಗಿದಳು. ಮಹಿಳೆಯ ಈ ಅನರ್ಥಕ ಚೇಷ್ಟೆಗೆ ತಕ್ಕ ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆ ತಕ್ಷಣ ಹೊಳೆಯುವಷ್ಟು ಚುರುಕು ಮೆದುಳು ನೀಲಿಯ ಕೈವಶವಲ್ಲದಿದ್ದರೂ, ಹುಡುಗಿಯರು ಹೀಗೆ ಹಠಾತ್ತನೆ ಕಾರಣವಿಲ್ಲದೆ ಗೋಳಾಡುವ ದೃಶ್ಯದ ಪರಿಚಯ ಆದಿನ ಮಧ್ಯಾಹ್ನವೇ ನೀಲಿಗೆ ಆಗಿದ್ದು.

★ ★ ★

ಕಾರ್ಖಾನೆಯಲ್ಲಿ ತನ್ನ ಕೊಠಡಿಯೊಳಗೆ ಕುಳಿತು ಕೆಲಸ ಮಾಡುವಾಗ ಕಾರ್ಖಾನೆಯ ಟೆಲಿಫೋನ್ ಹುಡುಗಿ ಪೇಮ ಬಾಗಿಲು ತಟ್ಟಿ ಒಳಗೆ ಬಂದು,

“ಸಾರ್” ಎಂದಳು.

“ಎನಮ್ಮ”

“ಈವತ್ತು ಸ್ವಲ್ಪ ಬೇಗ ಹೋಗ್ಲಾ ಸಾರ್, ಮನೇಲಿ ಅರ್ಜೆಂಟ್ ಕೆಲಸವಿದೆ.”

“ಸರಿ, ಹೋಗಿ. ಹೋಗೋಕ್ಕುಂಚೆ ಒಂದು ಲೈನು ಡೈರೆಕ್ಟ್ ಇಲ್ಲೇ ಕೊಟ್ಟು ಹೋಗಿ.”
(ಮೊಬೈಲ್ ಇಲ್ಲದ ಕಾಲದ ಕಥೆ ಇದು)

ಇದಕ್ಕೆ ಹೇಮ, ಥ್ಯಾಂಕ್ಸ್ ಸಾರ್, ತುಂಬಾ ಉಪಕಾರವಾಯಿತು ಸಾರ್, ಮುಂತಾದ ಯಾವ ಸ್ವಾಭಾವಿಕ ನಿವೇದನೆಯೂ ನೀಡದೆ ನಿಂತಲ್ಲೇ ನಿಂತು ನಿಶ್ಚಿಂತೆಯಾಗಿ ಅಳತೊಡಗಿದಳು.

★ ★ ★

ನೀಲಿ ಬೀಕಾಂ ಪಾಸಾದ ಮೇಲೆ, ಅವನ ತಂದೆ ಕಾರ್ಖಾನೆಯ ಎಲ್ಲಾ ಆಡಳಿತವನ್ನೂ

ನೀಳಿಗೇ ಬಿಟ್ಟು ಊಟವಾದ ಮೇಲೆ ಸ್ವಲ್ಪ ಹೊತ್ತು ಬಂದು, ತನ್ನ ರೂಮಲ್ಲಿ ಕೂತು ಚೆಲ್ಲರೆ ಕೆಲಸವೇನಾದರೂ ಮಾಡಿ ಸಾಯಂಕಾಲ ಮಗನ ಜತೆ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿದ್ದರು. ಆ ದಿನ ಮಧ್ಯಾಹ್ನ ಅತ್ಯಗತ್ಯವಾಗಿ ಬೊಂಬಾಯಿಗೆ ಫೋನ್ ಮಾಡಲು ಟೆಲಿಫೋನ್ ಹುಡುಗಿ ಸಿಕ್ಕದೆ, ನೀಲಿಯ ತಂದೆ ಜವಾನನ್ನು ಕರೆದು “ಎಲ್ಲಿ ಹೋದೋ ಟೆಲಿಫೋನ್ ಹುಡುಗಿ?” ಎಂದು ಕೇಳಿ “ಚಿಕ್ಕ ಸಾಹೇಬ್ರ ಹತ್ತಿರವಿದ್ದಾರೆ ಸಾರ್” ಎಂಬ ಉತ್ತರ ಪಡೆದು ಅವಳನ್ನು ಹುಡುಕಿ ಮಗನ ಕೋಣೆಗೆ ಬಂದಾಗ, ಕಣ್ಣರಳಿಸಿ ಬಾಯ್ಬಿಟ್ಟು ಕುಳಿತಿರುವ ಮಗನನ್ನೂ, ಕಣ್ಣುಜ್ಜಿ ಬಾಗಿಲ ಹತ್ತಿರ ನಿಂತು ಅಳುವ ಟೆಲಿಫೋನ್ ಹುಡುಗಿಯನ್ನೂ ನೋಡಿ ವಿಸ್ಮಿತರಾಗಿ “ಏನಾಯ್ತು” ಎಂದೊಡನೆ, ಹುಡುಗಿ ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆದು ಹೊರಗೆ

ಓಡಿಹೋದಳು.

“ಅವಳು ಯಾಕೋ ಅಳ್ತಾ ಇದ್ದಾಳೆ?”

“ನಂಗೋತ್ತಿಲ್ಲಪ್ಪಾ.”

“ನಿಂಗೊತ್ತಿಲ್ವಾ? ಟೆಲಿಫೋನ್ ಬಿಟ್ಟು ಇಲ್ಲಿ ಬಂದು ಸುಮ್ಮನೆ ಅತ್ತಳಾ?”

“ಈವತ್ತು ಸ್ವಲ್ಪ ಬೇಗ ಮನೇಗೆ ಹೋಗಲಾಂತ ಕೇಳೋಕ್ಕೆ ಇಲ್ಲಿ ಬಂದಳು. ಹೋಗೂಂದೆ ಅಷ್ಟೇ. ಥಟ್ಟನೆ ಶುರು, ಅಳು.”

“ಹೋಗೂಂದೆಯೋ, ಹೋಗಬೇಡಾಂದೆಯೋ?”

“ಹೋಗೂಂದೆ.”

“ಮತ್ತೆ ಯಾಕೋ ಅಳೋದು?”

“ನಂಗೇನ್ನೋತ್ತು.”

“ಏನಾದ್ರೂ ಆಗ್ಲಿ ಈ ನಂಬರ್ ಟೈಮಾಡು. ಬಾಂಬೆನಂಬರು. ಸಿಕ್ಕಿದರೆ ನನಗೆ ಹೇಳು” ಎಂದು ತಂದೆ ಮಗನ ಮೇಜಿನ ಮೇಲೆ ಒಂದು ಕಾಗದದ ಚೂರಿಟ್ಟು ಹೊರಗೆ ಹೋದರು.

ನೀಲಿಯು ಒಂದು ಗಂಟೆ ಪ್ರಯತ್ನದ ಮೇಲೆ ಬಾಂಬೆ ನಂಬರು ಸಿಕ್ಕಲಿಲ್ಲವಲ್ಲದೆ ಟೆಲಿಫೋನ್ ಸತ್ತು ನಿಶ್ಯಬ್ದವಾಯಿತು. ನೀಲಿ, ಅಪ್ಪನ ಕೋಣೆಗೆ ಹೋಗಿ “ಲೈನೂ ಸಿಕ್ತಾ ಇಲ್ಲ, ಟೆಲಿಫೋನೂ ಡೆಡ್ಡು” ಅಂದ.

“ಈ ಹಾಳು ಮಳೆಯಿಂದ. ನೀನು ಕಾರಲ್ಲಿ ಬೇಗ ಮನೆಗೆ ಹೋಗಿ, ಅಲ್ಲಿಂದ ಟೈಮಾಡು. ಈ ಕಾಲು ಅರ್ಜಿಂಟು. ಮೆಸ್ಸೇಜು ಬರ್ಯೋಡ್ತೀನಿ. ನಾನು ಸ್ವಲ್ಪಹೊತ್ತು ಬಿಟ್ಟು ಮಿಸೆಸ್ ರಾವ್ ಕಾರಲ್ಲಿ ಬರ್ತೀನಿ. ನೀನು ಹೋಗು” ಎಂದು ನೀಲಿಯನ್ನು ಅವನಪ್ಪ ಕಳುಹಿಸಿದರು.

ನೀಲಿ ಕಾರ್ಖಾನೆಯಿಂದ ಮನೆಗೆ ಸುರಿಯುವ ಮಳೆಯಲ್ಲಿ ಡೈವ್ ಮಾಡಿ ಬರುತ್ತಿದ್ದಾಗ ದಾರಿಯಲ್ಲಿ ಸಿಕ್ಕಿದ ಹುಡುಗಿಯೂ, ಹೇಮನ ಹಾಗೇ ಕಾರಣವಿಲ್ಲದೆ ಅಳುವುದನ್ನು ನೋಡಿ, ಈ ಒಗಟನ್ನು ಬಿಡಿಸುವುದಕ್ಕಿಂತ, ಬೇಗ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುವುದೇ ಉಚಿತವೆಂಬ ತೀರ್ಮಾನಕ್ಕೆ ಬಂದು “ಏನೂ ತಿಳ್ಯೋಬೇಡಿ, ನಾನು ನನ್ನ ಪಾಡಿಗೆ ಹೋಗ್ತೀನಿ. ಅಳಬೇಡಿ” ಎಂದು ನೀಲಿ ನಿಂತ ಕಾರನ್ನು ಕರೆದು ಎಬ್ಬಿಸಿದ. ತರುಣ -

“ದ... ದ... ದಯವಿಟ್ಟು ಹೋ... ಹೋ... ಹೋಗಬೇಡಿ” ಎಂದು ಅಲ್ಲೋಲ ಕಲ್ಲೋಲವಾಗಿ ಅತ್ತಳು. ಹೀಗೆ ರೋದಿಸುವ ಯುವತಿಯನ್ನು ಮಳೆಯಲ್ಲೇ ಬಿಟ್ಟು ಕಾರಿಗೆ ಗೇರ್ ಹಾಕಿ ಮುಂದುವರಿಯುವುದೇ, ನೀವು ಸ್ವಲ್ಪ ಅಳದಿದ್ದರೆ ಸಾಕು ಏನು ಬೇಕಾದರೂ ಮಾಡ್ತೀನಿ ಎನ್ನುವುದೇ, ಯಾಕಮ್ಮಾ ಅಳ್ತಾ ಇದ್ದೀರಾ ಎಂದು ಕೇಳುವುದೇ ಎಂಬ ಒಂದಾದ ಮೇಲೊಂದು ಪರ್ಯಾಯೋಚನೆಯಲ್ಲಿ ಮಗ್ನನಾದ ನೀಲಿಗೆ ತರುಣ ಕಾರನ್ನು ಸುತ್ತಿ ಬಂದು ಮುಂಬಾಗಿಲಿನ ಮುಚ್ಚಿದ ಗಾಜಿನ ಮೇಲೆ ಕಟಕಟಾಯಿಸುವುದು ಕಾಣಿಸಲೂ ಇಲ್ಲ ಕೇಳಿಸಲೂ ಇಲ್ಲ. ಅತ್ಯುತ್ತಮ ಪ್ರಶ್ನೆ, ಎಲ್ಲಿಗಮ್ಮಾ ಹೋಗಬೇಕು, ಎಂಬ ತನ್ನ ಮೊದಲ ಪ್ರಶ್ನೆಯೇ ಎಂದು ದೃಢ ನಿರ್ಧಾರಕ್ಕೆ ಬಂದು, ತರುಣ ನಿಂತಿದ್ದ ಜಾಗದ ಕಡೆ ತಲೆ ತಿರುಗಿಸಿ ಬಾಯಿಬಿಟ್ಟಾಗ ಅಲ್ಲಿ ಅವಳು ಮಂಗಳಮಾಯವಾಗಿ ಬರಿ ಮಳೆ ಮಾತ್ರ ಬೀಳುವುದನ್ನು ನೋಡಿ ನೀಲಿಯ ಬಾಯಿ ಇನ್ನಷ್ಟಗಲಬಿತ್ತು. ಅತ್ತ ಗಾಜನ್ನು ಚೆಚ್ಚಿ ಪ್ರಯೋಜನವಿಲ್ಲದೆ ಸೋತು, ಮಹಿಳೆ ಕಾರನ್ನು ಮತ್ತೆ ಸುತ್ತಿ ಬಂದು ನೀಲಿಯ ಮುಂದೆ ಪ್ರತ್ಯಕ್ಷವಾಗಿ

“ಮುಂದಿನ ಬಾಗಿಲು ತೆಗೀತೀರಾ” ಎಂದು ಕೇಳಿದಾಗ, ನೀಲಿ ಬೆಚ್ಚಿ “ಈಗ ಇಲ್ಲೇ ಇದ್ದಿ, ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋದಿ ಈಗಲ್ಲಿಂದ ಬಂದಿ” ಎಂದು ವಿಚಾರಿಸಿದ. “ನಾನು ಆಕಡೆ ನಿಂತಿದ್ದೆ. ನೀವು ಬಾಗಿಲು ತೆಗೀಲಿಲ್ಲಾಂತ ಈಕಡೆ ಬಂದೆ.”

“ಆಕಡೆ ಬನ್ನಿಬೇಗ” ಎಂದು ನೀಲಿ ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆದು ಹುಡುಗಿಯನ್ನು ಒಳಗೆ ಬಿಟ್ಟು, “ಈಗ ನೀವು ಎಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕು?” ಎಂದು ಕೇಳಿದ.

“ಮನೇಗೆ.”

“ನಿಮ್ಮನೆ ಎಲ್ಲಮ್ಮಾ?”

“ಅಯ್ಯೋ ನಾನು ಎಷ್ಟು ಪೆದ್ದಿ. ನಿಮ್ಮನ್ನು ನೀವು ಎಲ್ಲಿ ಹೋಗ್ತಾ ಇದ್ದೀರಾಂತ ಕೇಳೋ ಇಲ್ಲ ನಾನು. ನೀವು ನನ್ನ ಮನೇಕಡೆ ಹೋಗದಿದ್ದರೆ, ನಿಮಗೆ ತೊಂದರೆಯಾಗಬಹುದಲ್ಲವೇ?”

“ನಾನೂ ನನ್ನ ಮನೇಗೇ ಹೋಗ್ತಾ ಇರೋದು.”

“ನಿಮ್ಮ ಮನೆ ಎಲ್ಲಿ”

“ನನ್ನ ಮನೆ ಎಲ್ಲಾದ್ರೂ ಇದ್ದೊಳ್ಳಿ. ನಿಮ್ಮ ಮನೆ ಎಲ್ಲಿಂತ ಹೇಳಿ. ನಿಮ್ಮನ್ನು ಮನೇಲಿ ಬಿಟ್ಟು ಹೋಗ್ತೀನಿ.”

“ನೀವು ತುಂಬಾ ಒಳ್ಳೇವ್ರಾಂತ ಕಾಣುತ್ತೆ.”

“ಅಮ್ಮಾ ನಿಮ್ಮ ಮನೆ ಎಲ್ಲಿದೇಮ್ಮಾ?”

“ಸರಸ್ವತಿ ಟಾಕೀಸ್ ಗೊತ್ತಾ?”

“ಗೊತ್ತು”

“ಅದರ ಹಿಂದೆ.”

“ಸರಿ ಹೋಗೋಣ.”

“ನಿಮಗೆ ತೊಂದರೆಯಾಗೋಲ್ಲ ತಾನೆ?”

“ಛಿ, ಯಾಕೆ ತೊಂದರೆ. ಅಂದ ಹಾಗೆ, ಇಲ್ಲಿ ಏಕೆ ಹೀಗೆ ಮಳೇಲಿ ನಿಂತಿದ್ದಿ?”

“ಬಸ್ಸಿಗಾಗಿ”

“ನಾನು ಕೇಳೋದು, ಮನೆಯಿಂದ ಇಷ್ಟು ದೂರ ಈ ಮಳೇಲಿ ಯಾಕೆ ಬಂದಿ?”

“ನಾನು ಬರುವಾಗ ಮಳೆ ಇರ್ಲಿಲ್ಲ.”

“ಮಧ್ಯಾಹ್ನದಿಂದ ಒಂದೇ ರೀತಿ ಸುರೀತಾ ಇದೆ. ಬೆಳಿಗ್ಗೇನೇ ಬಂದ್ರಾ?”

“ಹೌದು. ನಾನು ಇಲ್ಲೇ ಕೆಲಸ ಮಾಡೋದು.”

“ಎಲ್ಲಿ?”

“ಎಕ್ಸ್‌ಪ್ರೆಸ್‌ರೇಂಜ್ ಆಫೀಸಲ್ಲಿ ನೀವು?”

“ನನ್ನಪ್ಪನ ಸಣ್ಣ ಕಾರ್ಖಾನೆಯಿದೆ ಅಲ್ಲಿ ಕೆಲಸ”

“ತಲೆ ಒದ್ದೆಯಾಗಿದೆ. ಒರಸಿಕೊಳ್ಳಿ. ನೆಗಡಿ ಬಂದೀತು.”

“ಏನಾಗೋಲ್ಲ ಇರಿ. ನಿಮಗೆಲ್ಲಿಗೆ ಹೋಗಬೇಕೆಂದು ನಾನು ಕೇಳಿದಾಗ ನೀವು ಯಾಕೆ ಹಾಗೆ ಅಳೋಕ್ಕೆ ಶುರು ಮಾಡಿದಿರಿ? ನಮ್ ಫ್ಯಾಕ್ಟರಿ ಹೇಮಾನೂ ಹೀಗೆ.”

“ನಾವು ಕಷ್ಟಪಡುವಾಗ ಯಾರಾದರೂ ಕರುಣೆ ತೋರಿಸಿ ಉಪಕಾರ ಮಾಡಿದರೆ ನಮಗೆ ಅಳು ಬರುತ್ತೆ. ನಿಮಗೆ?”

“ನನಗೆ ಹೆದರಿಕೆಯಾಗುತ್ತೆ.”

“ಯಾರಾದರೂ ಉಪಕಾರ ಮಾಡಿದರೆ ಹೆದರಿಕೆಯಾಗುತ್ತೇನೀ?”

“ಯಾರಾದರೂ ಹೀಗೆ ಅತ್ತರೆ ಕಣಮ್ಮ. ಈಗ ಹೋಗೋಣ್ವಾ?”

“ಹೋಗೋಣ. ಥೂ, ಸೀರೆ ಎಲ್ಲಾ ಒದ್ದೆಯಾಗಿ ನಿಮ್ಮ ಸೀಟು ಹಾಳು ಮಾಡಿದೆ.”

“ಪರವಾಗಿಲ್ಲ ಬಿಡಿ. ನಿಮಗೆ ಚಳಿಯಾಗ್ತಾ ಇದೆಯಾ?”

“ಇಲ್ಲ. ಇಲ್ಲಿ ಬೆಚ್ಚಗಿದೆ.”

“ಅಲ್ಲಿ ಮುಂದಿನ ಹೋಟಲಲ್ಲಿ ಒಂದೊಂದು ಕಾಫಿ ಹಾಕೋಣವೇ? ಕಾರೊಳಗೇ ತರ್ತಾನೆ.”

“ನೀವು ತುಂಬಾ ಒಳ್ಳೇವ್ರಾಂತ ಕಾಣುತ್ತೆ.”

“ಹೊತ್ತಾಗೋಲ್ಲ ತಾನೆ?”

“ಬಸ್ಸಲ್ಲೋಗಿದ್ದ್ರೆ ಇನ್ನೆಷ್ಟು ಹೊತ್ತಾಗಿತ್ತೋ” ಎಂದು ಹುಡುಗಿ, ಛೀ ಛೀ ಛೀಂತ ಸೀನಿದಳು.

ಸೀನುಗು ಹುಡುಗಿಗೆ ತನ್ನ ಕೈವಸ್ತ್ರವನ್ನು ಕೊಡುವುದೇ ಬೇಡವೇ ಎಂಬ ಸಂಶಯವನ್ನು ವಿಚಾರ ಮಾಡುತ್ತಿರುವ ನೀಲಿಗೆ ತನ್ನ ಕಾರಿನ ಹಿಂದೆ ಇನ್ನೊಂದು ಕಾರು ಬಂದು ನಿಂತು ಅದರಿಂದ ಒಬ್ಬ ವ್ಯಕ್ತಿ ಛತ್ರಿ ತೆಗೆದು ಹೊರಗಿಳಿದು ತನ್ನ ಕಾರಿನ ಬಳಿ ಬರುವುದು ಕಾಣಲೇ ಇಲ್ಲ.

★ ★ ★

ನೀಲಿಯ ತಂದೆ, ಮಿಸೆಸ್ ರಾವ್ ಕಾರಲ್ಲಿ ಕಾರ್ಖಾನೆಯಿಂದ ಮನೆಗೆ ಹೋಗುತ್ತಿರುವಾಗ ದೂರದಲ್ಲಿ ನಿಂತಿರುವ ಗಾಡಿ ಮಗನದೆಂದು ತೋರಿ “ಸ್ವಲ್ಪ ಸ್ಲೋ ಮಾಡಿ. ನೀಲೀ ಕಾರೊಂತ ಕಾಣುತ್ತೆ ಮಳೇಲ್ಲಿ ಕೆಟ್ಟು ಹೋಯ್ತೋ ಏನೋ” ಎಂದರು. ಮಿಸೆಸ್ ರಾವ್, ನಿಂತ ಕಾರಿನ ಹಿಂದೆ ಬಂದು ತನ್ನ ಕಾರನ್ನು ನಿಲ್ಲಿಸಿದರು. ನೀಲಿಯ ತಂದೆ:

“ಹೌದು ನೀಲಿಯ ಕಾರೇ. ಒಂದಿಮ್ಮಿಷ ಏನಾಯ್ತೋ ನೋಡಿ ಬರ್ತೀನಿ” ಎಂದು ಬಾಗಿಲು ತೆಗೆದು ಹೊರಗೆ ಬಂದು, ಛತ್ರಿ ತೆರೆದು, ನೀಲಿಯ ಕಾರಿನ ಗಾಜನ್ನು ಕುಟ್ಟಿದರು. ನೀಲಿ ಗಾಜನ್ನು ಕೆಳಗಿಳಿಸಿ ತಂದೆಯನ್ನು ನೋಡಿ ಬಾಯ್ಬಿಟ್ಟ.

“ಏನಾಯ್ತೋ?”

“ಏನಿಲ್ಲ.”

“ಯಾರು ಈ ಹುಡುಗಿ?”

“ನಂಗೊತ್ತಿಲ್ಲ.”

“ನಿನ್ನ ಪಕ್ಕದಲ್ಲೇ ಕೂತಿದ್ದಾಳೆ, ನಿಂಗೊತ್ತಿಲ್ಲಾ?”

“ಮಗಳೇಲ್ಲಿ ನಿಂತಿದ್ದರು. ಅವರ ಮನೇಗೆ ಲಿಫ್ಟ್ ಕೊಡೋಣಾಂತ ಒಳಗೆ ಬಿಟ್ಟೆ.”

“ನಿಮ್ಮನೆ ಎಲ್ಲಮ್ಮಾ.”

“ಸರಸ್ವತಿ ಸಿನಿಮಾ ಹಿಂದೆ.”

“ಹೌದಾ? ನೀಲಿ, ನೀನಿಳಿ ಕೆಳಗೆ. ನೀನು ಮಿಸೆಸ್ ರಾವ್ ಕಾರಲ್ಲಿ ಮನೇಗೆ ಬೇಗ ಹೋಗಿ ಬಾಂಬೆ ಕಾಲು ಟೈ ಮಾಡು. ನಾನು ಈ ಹುಡುಗೀನ್ನ ಬಿಟ್ಟು ಮನೇಗೆ ಬರ್ತೀನಿ. ಇಳಿ ಕೆಳಗೆ.”

ನೀಲಿ ಕಾರಿಂದಿಳಿದು ಮಾಡಿದ ಖಾಲಿ ಜಾಗದಲ್ಲಿ ನೀಲಿಯ ಅಪ್ಪ ಕುಳಿತು ಛತ್ರಿಯನ್ನು ಮಗನಿಗೆ ಕೊಟ್ಟು ಬಾಗಿಲು ಮುಚ್ಚಿದೊಡನೆ, ಮಹಿಳೆ ಮೊದಲು ಬಿಕ್ಕಿ ಬಿಕ್ಕಿ, ಆಮೇಲೆ ಗೊಳಗೊಳನೆ ಅಳತೊಡಗಿದಳು.

ನೀಲಿ ನಿರಾಶನಾಗಿ ಮಿಸೆಸ್ ರಾವ್ ಕಾರ್ ಬಳಿ ಬಂದು ಹೀಗಂದ:

“ನೀವು ಮನೇಗೆ ಹೋಗಿ ಮಿಸೆಸ್ ರಾವ್. ಈ ಮಗಳೇಲ್ಲಿ ಲೇಟ್ ಆಗ್ಬೇಡಿ. ನನ್ನ ಕ್ಲಬ್ ಇಲ್ಲಿ ಪಕ್ಕದಲ್ಲೇ ಇದೆ. ಅಲ್ಲಿ ಹೋಗಿ ನನ್ನ ಕೆಲಸ ಮುಗಿಸಿ ಮನೇಗೆ ಹೋಗ್ತೀನಿ. ನೀವು ಹೊರಡಿ” ಎಂದೊಡನೆ, ಮಿಸೆಸ್ ರಾವ್ ಗದ್ದದ ಧ್ವನಿಯಲ್ಲಿ - “ಥ್ಯಾಂಕ್ಯೂ ಸಾರ್. ಈವತ್ತು ನನ್ನ ಮಗನ ಬರ್ತಾಡೇ ಪಾರ್ಟಿ ಇದೆ. ನೀವಿಲ್ಲಿದ್ದೇ ಇಳಿಸಿದ್ದು ನನಗೆ ತುಂಬಾ ಉಪಕಾರವಾಯಿತು....”

“ನಿಮ್ಮ ಮಗನಿಗೆ ಹ್ಯಾಪಿ ಬರ್ತಾಡೇ ಹೇಳಿ. ಈಗ ಬೇಗ ಹೊರಡಿ.”

“ತುಂಬಾ ಥ್ಯಾಂಕ್ಸ್ ಸಾರ್” ಎಂದೆಲ್ಲಿ ಮಿಸೆಸ್ ರಾವ್ ಗೊಳಗೊ ಗೊಳಗೊ ಅತ್ತು ಮೂಗೊರೆಸಿ ಕಾರು ಬಿಟ್ಟಳು. ನೀಲಿ ಕ್ಲಬ್ ಕಡೆ ನಡೆದ.

★ ★ ★

ಕ್ಲಬ್ ರೆಜಿಸ್ಟರಲ್ಲಿ ನೀಲಿ ರುಜು ಹಾಕುವಾಗ, ರಿಸೆಪ್ಷನಿಸ್ಟ್ ಮಿಸ್ ಲೋಬೋ.

“ಸೈನ್ ಮಾಡಿದ ಮೇಲೆ ನಂದೊಂದು ರಾಫಲ್ ಟಿಕೆಟ್ ತಗೋತ್ತೀರಾ ಸಾರ್?” ಎಂದು ಕೇಳಿದಳು.

ಎಂದೂ “ಇಲ್ಲ” ಅನ್ನೋ ನೀಲಿ, ಇಂದು ಈ ಹುಡುಗೀನೂ ಸಿಕ್ಕಾಪಟ್ಟೆ ಅತ್ತರೇನುಗತೀಂತ - “ನೊ ಥಾಂಕ್ಯೂ” ಎಂದೆಲ್ಲಿದೊಡನೆ, ಮಿಸ್ ಲೋಬೋ ಕರವಸ್ತ್ರವನ್ನು ಬಾಯಿ, ಮೂಗಿಗೆ ಹಿಡಿದು ಕಣ್ಣೀರು ಸುರಿಸಿದಳು. ಹೆಂಗಸರ ಈ ಹೊಸ ಆಟ ನೋಡಿ ಏನೂ ಗೊತ್ತಾಗದೆ, ನೀಲಿ ಟೆಲಿಫೋನ್ ಬೂತ್ ಕಡೆಗೆ ನಡೆದ.

★ ★ ★

ಯು ಟ್ರಸ್ಟ್, ಐ ಟ್ರಸ್ಟ್ ...!

ಮಹಾಗೋಪಾಲಕೃಷ್ಣ

ಈಗ ನಮ್ಮ ಏರಿಯಾದಲ್ಲಿ ಒಂದು ರೀತಿಯ ಮ್ಯಾಚುಯಲ್ ಟ್ರಸ್ಟ್ ಕಾಲ. ಮೊದಲು ನಿಮಗೆ ಗೊತ್ತಿದ್ದಹಾಗೆ ನಮ್ಮ ಫ್ಯಾಮಿಲಿ ಅಂದರೆ ಇಡೀ ನಮ್ಮ ವಿದ್ಯಾರಣ್ಯಪುರಕ್ಕೇ ಒಂದು ತಮಾಷೆ ವಸ್ತು ವಾಗಿತ್ತು; ಇಡೀ ನಮ್ಮ ಫ್ಯಾಮಿಲಿಯನ್ನೇ ಬೇಸ್ ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಊರಿನಲ್ಲಿರುವ ಎಲ್ಲಾ ಹಾಸ್ಯ ಪಾಸ್ಯ ಬರೆಯೋರು, ಭಾಷಣ ಮಾಡೋರು ನಮ್ಮನ್ನ ಮೂರೂವರೆ ಪ್ರೈಸೇಗೆ ಮೈದಾನದಲ್ಲಿ ಹರಾಜು ಹಾಕುತ್ತಾ ಇದ್ದರು! ಅದೂ ಹೇಗೆ ಅಂದರೆ ನಮ್ಮ ಹಿರಿಯಜ್ಜ ಮಾತಾಡಿದರೆ ಅದಕ್ಕೆ ನೂರೆಂಟು ಅರ್ಥವನ್ನ ಈ ಆಸ್ಯಕಾರ್ಯ ಉಡುಕೋವ್ರು ಮತ್ತು ಹೇಳಿಲ್ಲದೇ ಇರೋದನ್ನೂ ಸೇರಿಸಿಕೊಂಡು ಕತೆ ಕಟ್ಟೋದೂ ,ಬಾಸಣ ಬಿಡೋದೂ.... ಹೀಗೆ ಪ್ರಪಂಚ ನಮ್ಮನ್ನ ನೋಡಿ ತೊಡೆ ತಟ್ಟುಕೋತಾ ನಗೋ ಹಂಗೆ ಮಾಡಿಹಾಕಿಬಿಟ್ಟಿದ್ದರು.

ನಾವು ತಾತಾ ಇದೇನು ನಮ್ಮ ಪಾಡು ಇಂಗೇಆಗೋಯ್ಯೂ ಅಂತ ಆಗಾಗ್ಗೆ ಕೇಳೋದೂ,ತಾತಾ ಲೇ ಮಕ್ಕಾ ಇದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ನಾವು ಕೇರೇ ಮಾಡಬಾರದ್ರಲಾ... ಅವರು ಇರೋದೇ ನಮ್ಮನ್ನ ಆಸ್ಯ ಮಾಡ್ಕೊಂಡು ನಗಾಕೆ: ಕೈಲಿ ಕಿಸೀದೇ ಇರೋರು ಏನ್ನಾಡ್ತಾರೆ ಗೊತ್ತೇನ್ನಾ? ಕಿಸಕಿಸ ನಗ್ತಾರೆ, ನಗಿಸ್ತಾರೆ, ಪ್ರಪಂಚದಾಗೆ ನಗೆ ಮರ್ತೇ ಓಗದೆ, ನಮ್ಮಿಂದಾನೇ ಪ್ರಪಂಚದಾಗೆ ಮತ್ತೆ ಉಲ್ಲಾಸ ತುಂಬ್ಕೋತದೆ ಅಂತ ಅವರು ಎಳ್ಳೊಂಡು ಓಡಾಡ್ತಾರೆ ಅಂತಲೂ ಗೊತ್ತು. ಅದಕ್ಕೆಲ್ಲಾ ನಾವು ದೇವಲೋಕದ ಆನೆ ತರಹ ಸುಮ್ಮನೆ ಇದ್ದು ಬಿಡಬೇಕು...

ಅಂತ ಸಮಜಾಯಿಷಿ ಹೇಳಿ ನಮ್ಮ ಧಾವಂತ ಕಡ್ಡೆ ಮಾಡೋನೂ... ತಾತ ಏಳು ಕೆರೆ ನೀರು ಕುಡಿದಿರೋನೂ, ಅವನಿಗಿಂತ ಪ್ರಪಂಚ ನಮಗೇನು ತಿಳ್ಳದೆ ಅಂತ ನಾವೂ ಗೋಣು ಅಲ್ಲಾಡಿಸಿ ತೆಪ್ಪಗೆ ಹಾಸ್ಯ ಮಾಡೋರು ಮಾಡಲಿ ಅಂತ ಆನೆ ತರಹವೇ ಬದುಕು ಸಾಗಿಸಿಕೊಂಡು ಬಂದೋರು.

ಮೊನ್ನೆ ನಮ್ಮ ಬೀದಿಯವರೂ ನಮ್ಮ ಎನೆಮಿ ಬೀದಿಯವರೂ ಒಟ್ಟಿಗೆ ಸೇರ್ಕೊಂಡು ಒಂದೇ ಕ್ರಿಕೆಟ್ ಟೀಮು ಮಾಡಿಕೊಂಡು ಆಡ್ತೀವಿ ಅಂತ ಹೊಸಾ ಟೀಮು ಕಟ್ಟಿದರು ನೋಡೀ ಅವತ್ತಿಂದಾನೇ ನಮಗೂ ಅದೃಷ್ಟ ಖುಲಾಯಿಸಿದ್ದು.

ಇಷ್ಟು ಜಿನ ನಮ್ಮನ್ನ ಆಡ್ಕೊಂಡು ನಕ್ಕೋರೆಲ್ಲಾ ಈಗ ನಮ್ಮ ತಾತನ ಮನೆ ಬಾಗಿಲ ಹತ್ತಿರವೇ ಬೆಳಗಾನಾ ಬಂದು ಕಾಯ್ತವೆ - ನೀವು ಮಾಡಿದ್ದು ಭೋ ಒಳ್ಳೆ ಕೆಲ್ಲ ಸಾರೂ ಅಂತ ಕೊರೀತಾವೆ, ಕಾಪಿ ತಿಂಡಿ ತಿಂದು ಬಾಯಿ ಒರೆಸ್ಕೋತಾ ಸಾರೂ ನನಗೊಂದಿಷ್ಟು ಭಾನ್ನೂ, ಅಂತ ತಲೆ ಕೆರೀತಾ ನಿಲ್ಲುತ್ತವೆ ! ನಮ್ಮ ತಾತನೋ ಭೋ

ಬುದ್ಧಿವಂತಾ. ಲ್ರೇ ಯಪ್ಪಾ ಪರಸ್ಪರ ಸಂಬಿಕೆ-ಮ್ಯಾಚುಯಲ್ ಟ್ರಸ್ಟ್- ಜನರ ಸೇವೆಗೆ ಎಂಗೆ ಮುಖ್ಯ ಅಂತ ಪೇಲೆ ಮೆಲೆ ಬರೀರೀ ಬಾಸ್ಸ ಮಾಡೀ,ನಾಟ್ಟಿ ಮಾಡೀ. ನಿಮಗೆಲ್ಲಾ ಎಲ್ಲಾರೂ ಒಂದು ಕಡೆ ತೂಸೋ ಜವಾಬ್ದಾರೀನ ನನಗೆ ಬಿಡಿ. ಯು ಟ್ರಸ್ಟ್ ಅಸ್, ಐ ಟ್ರಸ್ಟ್ ಯು-ಮ್ಯಾಚುಯಲ್ ಟ್ರಸ್ಟ್ ? ಅಂತ ಕೇಳಿ ಬಂದವನೇ ಸಾಗ ಹಾಕ್ತಾಅವ್ವೆ.

ಅವಕ್ಕೇ ಈಗ ನಮ್ಮ ಏರಿಯಾದಾಗೆ

(ಖಂಡಿತಾ ಯಾವ ರಾಜಕೀಯದವರನ್ನೂ ಕುರಿತು ಬರೆದದ್ದಲ್ಲ!)

ಕಚಗುಳಿ ಇಡುವ ಹೊಸದೊಂದು ನಗೆಬರಹಗಳ ಸಂಕಲನ

‘ನಾಗಮ್ಮನ ನಾಲಿಗೆ ತುದಿ ಎಂಜಲೇ?’

ಲೇಖಕರು : ಶ್ರೀ ಕೆ. ದಾಮೋದರನ್

ಪ್ರತಿಗಳಿಗೆ ಇಲ್ಲಿ ಸಂಪರ್ಕಿಸಿ:

ಲಿಪಿ ಪ್ರಕಾಶನ, ಬ್ಯೂಗಲ್ ರಾಕ್ ರಸ್ತೆ,
ಬಸವನ ಗುಡಿ, ಬೆಂಗಳೂರು 560 004

ಬೆಲೆ : ರೂ.60/-

ಅಪರಂಜಿ ಓದುಗರಿಗೆ ಶೇಕಡ 20 ರಿಯಾಯಿತಿ

ಪುಸ್ತಕದ ಬಗ್ಗೆ ಹಲವು ಪ್ರತಿಕ್ರಿಯೆಗಳು

‘ಇದೊಂದು ನವಿರು ಹಾಸ್ಯದ ಅಪೂರ್ವ ಸಂಗ್ರಹ’

- ಎಸ್.ಎನ್. ಶಿವಸ್ವಾಮಿ

‘ನಿಮ್ಮ ಬರಹದಲ್ಲಿ ಹಾಸ್ಯದ ಉತ್ಪಾದನೆ ಬಹು ಸ್ವಾಭಾವಿಕವಾಗಿ

ಮೇಲೇಳುತ್ತದೆ. ಎಲ್ಲಿಯೂ ಕೃತ್ರಿಮತೆ ಇಲ್ಲ.

ಇದು ಉತ್ತಮ ಹಾಸ್ಯದ ಮೊದಲ ಸ್ವಾರಸ್ಯ’

- ಜಿ. ವೆಂಕಟ ಸುಬ್ಬಯ್ಯ

‘ನೋವುಂಟು ಮಾಡದ ಸೂಕ್ಷ್ಮ ಹಾಸ್ಯ’

- ಎಂ.ಪಿ.ಮನೋಹರ ಚಂದ್ರನ್

ರಿ.ನಂ: 16692/1990-91

ಸ್ಥಾಪನೆ : 1990

ವಾಸದಿ ಕ್ರೆಡಿಟ್ ಕೋ-ಆಪರೇಟಿವ್ ಸೊಸೈಟಿ ನಿಯಮಿತ

ಶ್ರೀ ಕನ್ಯಾಕಾಪರಮೇಶ್ವರಿ ದೇವಸ್ಥಾನದ ಆವರಣ, 8ನೇ ಕ್ರಾಸ್, ಮಲ್ಲೇಶ್ವರಂ,
ಬೆಂಗಳೂರು - 560 003. ☎ : 23447014

ಶಾಖೆಗಳು

ಸಂಜಯನಗರ
☎ : 23419780

ಮೂಡಲಪಾಳ್ಯ
☎ : 23111283

ನೆಲಮಂಗಲ
☎ : 7726666

ಬೆಂಗಳೂರು ಮಹಾನಗರದ ವಿಶ್ವಾಸನೀಯ ಸಹಕಾರಿ ಸಂಸ್ಥೆ

100 ಕೋಟಿ

ವಾರ್ಷಿಕ ವಹಿವಾಟಿನತ್ತ.....

ನಿಮ್ಮ ಶುಭೋದಯಕ್ಕೆ - ನಮ್ಮ ಯೋಜನೆಗಳು

★ ಕೇವಲ 78 ತಿಂಗಳುಗಳಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಹಣ ದ್ವಿಗುಣಗೊಳ್ಳುತ್ತದೆ.

★ ನಿಮ್ಮ ನಿಶ್ಚಿತ ಠೇವಣಿಗಳ ಮೇಲೆ ಶೇ 10% ರಷ್ಟು ಗಳಿಸಿ.

ಭಾಗೀರಥಿ : ಗೌರಿಹಬ್ಬ, ಗರುಡ ಪಂಚಮಿ, ಯುಗಾದಿ ಹಬ್ಬದ ಸಂದರ್ಭದಲ್ಲಿ ನಿಮ್ಮ ಹೆಣ್ಣುಮಕ್ಕಳಿಗೆ ನಿಮ್ಮ ಪರವಾಗಿ ಮಂಗಳದ್ರವ್ಯಗಳಿಗಾಗಿ ಆಜೀವ ಪರ್ಯಂತ ಹಣವನ್ನು ಕಳುಹಿಸಿಕೊಡುವ ಯೋಜನೆ. ನೀವು ವಿನಿಯೋಗಿಸಬೇಕಾದ ಕನಿಷ್ಠ ಮೊತ್ತ ರೂ. 1,000-00 ಮಾತ್ರ.

ನಿಮ್ಮ ಕಷ್ಟಾರ್ಜಿತ ಹಣ ನಮ್ಮಲ್ಲಿ ವಿನಿಯೋಗಿಸಿ.
ಸುಭದ್ರತೆಯೊಂದಿಗೆ ಹೆಚ್ಚು ಆದಾಯ ಗಳಿಸಿ.

ಸದಸ್ಯರ ಠೇವಣಿಗಳಿಗೆ ಆದಾಯ ತೆರಿಗೆ ಕಡಿತದಿಂದ ವಿನಾಯಿತಿಯಿದೆ.

-: ಸೌಲಭ್ಯಗಳು :-

★ ವೈಯಕ್ತಿಕ ಸಾಲ ★ ವ್ಯಾಪಾರ ಸಾಲ ★ ವಾಹನ ಸಾಲ ★ ಅಡಮಾನ ಸಾಲ
★ ಗೃಹೋಪಯಾಗಿ ಸಾಲ ★ ಮನೆಕಟ್ಟಲು / ಕೊಳ್ಳಲು / ದುರಸ್ತಿಗಾಗಿ

-: ಆಡಳಿತ ಮಂಡಳಿ :-

ರಾ.ಪ. ರವಿಶಂಕರ್, ಸ್ಥಾಪಕರು - ಅಧ್ಯಕ್ಷರು, ಎಕ್ಸ್. ವಿ. ಶಾಂತಮೂರ್ತಿ - ಉಪಾಧ್ಯಕ್ಷರು,
ಎನ್. ಪಾರ್ವತಿ - ಕಾರ್ಯದರ್ಶಿ

ನಿರ್ದೇಶಕರು :

ಬಿ. ಕೃಷ್ಣಮೂರ್ತಿ, ಕೆ.ವಿ. ಸುರೇಶ್ ಕುಮಾರ್, ಪಿ.ಆರ್. ಸಂಜೀವಮೂರ್ತಿ, ವಿ.ಎ.ಅಶ್ವತ್ಥ,
ಎಚ್.ಬಿ. ಪ್ರಸಾದ್, ಎಸ್. ಸತೀಶ್, ಸಿ.ಎನ್. ನಾಗೇಶ್ವರ್ ರಾವ್, ಬಿ. ಎಸ್. ಗೋಪಿನಾಥ್,
ಡಾ|| ಪಿ.ಎನ್. ಗೋವಿಂದರಾಜುಲು, ಮತ್ತು ಕೆ. ಎಂ. ವಿಶಾಲಾಕ್ಷಿ

MALLIGE

PERSONALISED COMPLETE MEDICAL CARE

Mallige Medical Centre

31/32, Crescent Road,

Bangalore – 560001

Phone: 22203333, Fax: 22265298

E-mail: irifo@mallige.com

Mahabodhi Mallige Hospital

T. Mariappa Road, 1st Block, Jayanagar,

Bangalore – 560011

Phone: 26565678, Fax: 26571516

Web: <http://www.mallige.com>